พรุ่งนี้ก็สายเสียแล้ว

หนี้กรรมนั้นไม่เคยพลาดจากการทวงถาม

“อริยะกลัวเหตุไม่กลัวผล
ปุถุชนกลัวผลไม่กลัวเหตุ
บาปมากน้อยล้วนขึ้นอยู่กับเจตน์
จริงหรือเท็จไม่พ้นขึ้นอยู่กับใจ”

แจกฟรี

www.mindcyber.com

พรุ่งนี้ก็สายเสียแล้ว
หนี้กรรมนั้นไม่เคยพลาดจากการทวงถาม

หนังสือธรรมะ

แจกฟรี

หนังสือเล่มนี้
จัดพิมพ์ขึ้นด้วยเงินบริจาค
ของผู้มีจิตศรัทธา
ขอให้ท่านที่ได้รับหนังสือเล่มนี้
ได้โปรดตั้งใจศึกษา
หวังว่าคงจะก่อเกิดประโยชน์สูงสุด
สมเจตนารมณ์
ของผู้ร่วมบริจาคทุกๆ ท่าน



อานิสงส์จากการพิมพ์หนังสือธรรมะ
แจกเป็นวิทยาทาน ได้กุศล ๑๐ ประการคือ

๑.ทำบาปไว้ชาติก่อน จะผ่อนผัน
ได้ช่วยกันพิมพ์หนังสือ สื่อความหมาย
๒.สิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครอง ไม่หมองกาย
ทั้งโรคร้ายอุบัติภัย ไม่พบพาน
๓.แม้ศัตรูคู่แค้น แต่ปางบรรพ์
มาร่วมกันรับกุศล ไม่ล้างผลาญ
๔.ทั้งปีศาจภูติผี และหมู่มาร
ไม่ระรานสิงเร้น ให้ห่างไกล
๕.ปราศจากสิ่งร้าย สบายจิต
ชั่วชีวิตฝันดี ดวงแจ่มใส
ทั้งราศีมีมงคล ผลถูกใจ
สิ่งเลวไซร้ไม่เข้าฝัน นิรันดร์กาล
๖.ตั้งปณิธานแน่วแน่ แผ่ความดี
ครอบครัวมีความสุข สนุกสนาน
มีอายุยั่งยืน ทุกคืนวัน
ไม่โลภโมโทสัน สุขสมบูรณ์

๗.การพูดการกระทำ แต่กรรมดี
จะเป็นที่ลือไกล ไม่สิ้นสูญ
ผู้คนเคารพทั่ว และเทิดทูน
บริบูรณ์โชคลาภ รุ่งเรืองแรง
เป็นบุรุษกล้าแกร่ง เก่งการงาน

๘.มีปัญญาเลิศล้ำ ในทางโลก
ไม่ทุกข์โศกป่วยหาย กายเข้มแข็ง
ยามอำลาโลกไซร้ ได้เปลี่ยนแปลง

๙.เกิดมาดีมีปัญญา สง่างาม
รูปไม่ทรามสมทรง สมคำขาน
บุญกุศลมากมาย เพราะให้ทาน
ไม่พบพานสิ่งชั่ว กลัวบาปกรรม

๑๐.ให้ทุกชีวิตคิดวาง รากฐานไว้
ด้วยดวงใจใฝ่ธรรม นำลูกหลาน
ได้ไปเกิดเป็นคน มีผลงาน
กุศลทานได้พบปะ เทวะเอย

คำนำ

ชีวิตมนุษย์ทุกคน ล้วนต่างมีกรรมเป็นของตนเองมาแต่อดีตชาติ หากยังไม่มีผลตอบสนองเกิดขึ้นในปัจจุบัน ยากจะรู้ได้ ว่าตนได้สร้างเหตุแห่งกรรมใดเอาไว้ แต่เมื่อทุกท่านได้อ่านคำสอนขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ได้ตรัสเอาไว้ จึงจะทราบถึงเหตุต้นผลกรรม ซึ่งเป็นเรื่องที่น่ากลัวยิ่งนัก เพราะเป็นสิ่งที่มองไม่เห็น เมื่อมีผลตอบสนองเกิดขึ้น บางครั้งก็ช่วยทันบางครั้งก็ช่วยไม่ทัน **"ติดหนี้เงินทองก็ต้องชดใช้ด้วยเงินทองติดหนี้ชีวิตก็ต้องชดใช้ด้วยชีวิต "**

เรื่องกฎแห่งกรรมตามสนองนั้น เป็นเรื่องในอดีต คนเราสร้างเหตุใดไว้ ปัจจุบันย่อมได้รับผลอย่างแน่นอน อริยะปราชญ์กลัวสร้างเหตุ มนุษย์กลัวรับผล พระพุทธองค์ทรงตรัสว่า **"ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว"** เป็นความจริงที่สุด เพียงแต่ว่าผลนั้นจะตามมาตอบสนองช้าหรือเร็วเท่านั้น หนังสือเล่มนี้จะเป็นอุทาหรณ์สอนใจสำหรับผู้ที่กำลังจะสร้างเหตุแห่งกรรม จงหยุดการกระทำเหล่านั้นเสีย

แล้วรีบเร่งสร้างความดีให้มากที่สุด เท่าที่จะกระทำได้ ก่อนจะไม่มีโอกาสได้สร้างความดีอีกต่อไป ดังเช่นตัวอย่างในหนังสือเล่มนี้ ท่านต้องกำหนดชะตาชีวิตตัวเอง ก่อนที่เจ้ากรรมนายเวรจะเป็นผู้มากำหนดชีวิตของท่าน เมื่อถึงเวลานั้น คิดจะทำความดี คิดจะสร้างบุญกุศล มันก็สายเสียแล้ว

มิถุนายน 2550

สารบัญ

เกริ่นนำ

พระโอวาทพระพฤฒาชันษาแห่งทักษิณาลัย

"อริยะกลัวเหตุไม่กลัวผล
ปุถุชนกลัวผลไม่กลัวเหตุ
บาปมากน้อยล้วนขึ้นอยู่กับเจตน์
จริงหรือเท็จไม่พ้นขึ้นอยู่กับใจ"

พระพุทธอริยะนั้นกลัวเหตุที่ก่อขึ้น ปุถุชนกลัวผลหมายความว่าอย่างไร กลัวผลแห่งกรรมที่ตนเองทำ จึงไปสะเดาะเคราะห์ จึงไปดูดวง ที่จริงแล้วดวงนี้ ตัวเราเป็นผู้กำหนดว่าจะพาโชคชะตาไปทางไหน ทำเรื่องราวอย่างเดียวกัน แต่ว่าอีกคนกลับมีบาปน้อยกว่าอีกคนหนึ่ง ต้องขึ้นอยู่กับเจตนาของผู้กระทำ หากว่าเขาตั้งใจที่จะไปทำร้ายผู้อื่นก็มีบาปมาก แต่หากว่าเขาไม่ตั้งใจไปทำร้าย เป็นอุบัติเหตุก็มีบาปน้อยกว่า เพราะฉะนั้นบาปมากหรือน้อยขึ้นอยู่ที่เจตนา

คนจำนวนมากกำลังค้นหาคำตอบที่ชัดเจน ซึ่งมันเป็นเรื่องยากที่คนธรรมดาอย่างเราๆ จะเข้าใจชีวิต ยาก ดี มี จน ร่ำรวย อายุยืน อายุสั้น โชคดี มีภัย ใครกำหนดสิ่งเหล่านี้ให้กับเรา

พ่อแม่ที่มีลูก ก็เอาลูกไปจดสูติบัตร ชื่อนี้ นามสกุลนี้ ศาสนานี้ แต่ไม่มีพ่อแม่คนไหนที่กำเนิดลูกแล้ว กำหนดชะตาชีวิตให้อย่างเรียบร้อย มีอายุเท่านี้ มีบุญวาสนาเท่านี้ อยู่ดูโลกได้สักกี่ปี มีโรคภัยไข้เจ็บได้สักแค่ไหน

แต่ทำไมสิ่งที่พ่อแม่กำหนดให้ไม่ได้นั้น กลับติดตัวมากับเราด้วย ใครเป็นผู้จัดสรรให้ พระพุทธองค์จึงทรงไขปริศนาให้เราได้กระจ่าง ทรงตรัสถึงผลกรรมและเหตุที่มาว่า... ***"หว่านพืชอย่างไรย่อมได้รับผลเช่นนั้น"*** นั่นคือ กรรมที่ติดตัวเรามานั้นเราเองนี่แหละเป็นผู้สร้างไว้ เราเองนี่แหละเป็นผู้กำหนด

อย่าไปโทษใครเลย ในเมื่อเรายอมรับความจริงที่ว่าตัวเรานั้นมีกรรมมาเกิด สิ่งที่เราพึงคำนึงนั่นก็คือ มีวิธีใดที่จะเปลี่ยนแปลงบุพกรรมเหล่านั้นได้บ้าง หรือยืดเวลาการสนองให้ช้าลงก่อนถึงวาระการชดใช้จะประดังเข้ามาในชีวิต จนสายเกินแก้

พระอาจารย์จี้กงเมตตาได้โปรดประทานพระโอวาทไว้ว่า

"เรื่องคาดไม่ถึง ในโลกมีอยู่มากมาย
ชีวิตอาจจะไม่ราบรื่นเหมือนทางที่เดิน
บางทีเราก็มองเห็นทางนี้ราบรื่นดี
แต่ทำไมเดินล้ม หาเหตุผลไม่ได้
บางทีเราก็ป่วยเป็นโรค โดยที่ไม่รู้ว่าเป็นโรคอะไร
เหตุผลนั้นคือกรรม กรรมแปลว่าการกระทำ
อันหมายความว่าตัวเรานั้นเคยกระทำไว้
อาจารย์อยากจะให้ศิษย์นั้น
เป็นผู้ตั้งอยู่ในความไม่ประมาท
ดังที่พระพุทธองค์สอนไว้"

ผู้ปฏิบัติธรรมจึงไม่ควรดำเนินชีวิตด้วยความประมาทเพราะคนเรากว่าจะเกิดมาเป็นคนนั้นแสนยากยิ่ง แต่การที่จะดำรงชีวิต ไม่ให้ตกไปสู่อบายภูมิเป็นเรื่องที่ยากยิ่งกว่า สำหรับท่านที่ยังไม่เข้าใจกฎแห่งกรรม หรือไม่เชื่อกฎแห่งกรรม ก็อย่าได้คิดว่ากฎแห่งกรรมนั้นไม่มีจริง และอย่าได้คิดว่า ***"บุญบาปไม่มีผลตอบสนอง"***

พระอาจารย์จี้กงเมตตาได้โปรดประทานพระโอวาทไว้ว่า

"ทำไมชีวิตไม่ราบรื่นสักที
ก็เพราะมีสิ่งหนึ่งเรียกว่า "กรรม"
คือสิ่งที่ศิษย์เคยกระทำมาแล้ว
เป็นสาเหตุที่ทำให้มีหน้าตาและผิวพรรณเช่นนี้
เกิดในสภาวะแวดล้อมและสังคมเช่นนี้
กรรมเก่ายังไม่ใช้ กรรมใหม่ยังทำเพิ่มขึ้นทุกวัน
ชีวิตจึงไม่มีความสุขไม่สมหวัง"

เนื่องจากผลกรรมตอบสนองเป็นเรื่องที่น่ากลัวมากที่สุด แต่ใครจะรู้ชีวิตในอดีตชาติ เหตุแห่งกรรมมากน้อยเพียงใด

ท่านจอมเทพวินัยธร (พระองค์กวนอู) ได้โปรดประทานพระโอวาทไว้ว่า

"อย่าคิดว่า คนอ่อนวัย ไร้เวรกรรม
ชาติก่อนทำ เกี่ยวกรรมใด ใครรู้หรือ
เราจอมเทพฯ ยิ่งฤทธิ์แรง ยากรับมือ

ปราบมารดื้อ ไม่อาจปราบ เจ้าหนี้กรรม"

จะเห็นได้ว่า เวรกรรมตามติดดังเงาตามตัว แม้เวลาจะผ่านไปนานเพียงใด หนี้กรรมที่ค้างชำระไว้ก็มิได้ลดหย่อนหรือผิดตกยกเว้นไปแม้แต่น้อย

ผู้ใดแม้นมิได้สร้างบุญกุศลจริงชดใช้แผ่ไปได้

จะพ้นจากเจ้ากรรมตามทวงเป็นไม่มี

แม้แต่พระพุทธองค์ ก็ยังต้องรับผลกรรม โดยมีเรื่องเล่ากันว่า มีหมู่บ้านแห่งหนึ่งได้จัดพิธีเฉลิมฉลอง คนทั้งหมู่บ้านได้ช่วยกันวิดน้ำในบึงออกจนแห้ง ต้อนจับปลามาทำพิธีเซ่นไหว้ ในหมู่บ้านแห่งนั้นมีเด็กทานเจคนหนึ่งออกมาวิ่งเล่น ขณะที่กำลังซุกซนอยู่นั้นได้เหลือบไปเห็นพญาปลาตัวใหญ่ที่ถูกวิดขึ้นมาจากบึงนอนแดดิ้นอยู่บนพื้น จึงนึกสนุกเอาไม้ไปเคาะหัวปลา 3 ครั้ง

กาลต่อมาคนในหมู่บ้านนั้นได้มาเกิดในตระกูลศากยวงศ์ ปลาในบึงไปเกิดเป็นทหารของท้าววิรูฒก

พญาปลาตัวใหญ่เกิดเป็นท้าววิรูฒกเหตุเพราะตระกูลศากยวงศ์ในชาติปางก่อนได้ไล่ล่าเนื้อปลามากินเป็นอาหาร มาชาตินี้จึงมีชะตากรรมต้องเป็นผู้ถูกไล่ล่าฆ่าล้างตระกูล

เด็กที่กินเจคนนั้นมาเกิดเป็น*ศากยมุนีพุทธเจ้า*

ด้วยแรงกรรมที่เคาะหัวปลา 3 ครั้ง จึงเป็นเหตุให้พระองค์ปวดศีรษะอยู่นานถึง 3 วัน

ท่านทั้งหลายอย่าได้ดูแคลน เย้ยหยันว่าเป็นเรื่องเหลวไหล บางคนในชาตินี้ก่อกรรมทำชั่วไว้มากมาย แต่จวบจนกระทั่งถึงวันตาย ก็ยังไม่ได้รับผลกรรมตอบสนอง จึงทำให้หลายๆ คน คิดไปว่าคนชั่วช้าเลวทรามมีอายุยืนและร่ำรวย! ความคิดผิดเห็นผิดเช่นนี้เป็นมูลเหตุของ***อกุศลจิต*** คิดต่อต้านการสร้าง***ความดี***

แม้ว่าเรื่องของกฎแห่งกรรม จะไม่สามารถหยิบยกนำมาให้เห็นได้ เหมือนดังหยิบเอาก้อนวัตถุสิ่งของมาอ้างอิง สำหรับผู้ที่ไม่เชื่อก็จงอย่ากล่าวหาว่าเป็นเรื่องเหลวไหลไม่จริง เพราะอย่างน้อยก็เพื่อป้องกันไม่ให้ตัวเองถูกลงโทษทัณฑ์อันเนื่องมาจากสร้างบาปไปโดยไม่รู้ตัว

เพราะอาศัยเพียงตาเนื้อของปุถุชนคนธรรมดาทั่วไปย่อมไม่สามารถจะไปรู้เห็นถึงความเป็นมา หรือมองเห็นทะลุปรุโปร่งถึงผลลัพธ์ของกรรมที่จะตอบสนองได้ ทั้งนี้ก็เพราะกรรมบางอย่างส่งผลตามทันในชาตินี้ แต่มีกรรมบางประเภทที่ให้ผลช้า

ท่านแปดเซียนเหอเซียนกูได้โปรดประทานพระโอวาทไว้ว่า

"บางคนอาจจะยังไม่เชื่อว่ามีเวรกรรมจริงๆ
แต่เราเคยถามตัวเองไหมว่า
เพราะเหตุใดเราขับรถดีๆ ถึงประสบอุบัติเหตุ
เราเดินอยู่ดีๆ ทำไมถูกเขาตีได้
คือกรรมของทุกคนที่สะสมมา
บางครั้งก็หาเหตุผลหาความถูกต้องไม่ได้

เมื่อไรเราหมั่นทำบุญ สร้างสรรค์แต่สิ่งที่ดีงาม บำเพ็ญจิตให้งดงามแล้ว แม้กรรมที่เลวร้ายเพียงใด ก็ถูกบรรเทาเบาบางลงได้”

พระอาจารย์จี้กงกล่าวว่า "การกระทำ เราต้องไม่เผลอกระทำในสิ่งที่ไม่ดี สมองคิดไว แต่เราต้องไวกว่าความคิดของตัวเอง ก่อนทำมีอยู่สามระดับ ***แรก***คิดก่อน ***สอง***พูด พูดกับตัวเอง พูดกับคนอื่น ***สาม***จึงเป็นการกระทำ เช่นนี้ก็ถือว่าบาปตั้งแต่เริ่มต้นคิดเลย ไม่ใช่บาปตอนที่ไปทำ”

กรรมใดใครก่อไว้ใครก็ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าไม่รู้

หนี้กรรมนั้นไม่เคยพลาดจากการทวงถาม

ดังนั้นการจะบำเพ็ญอนุตตรธรรมให้สำเร็จได้ สิ่งหนึ่งที่สำคัญยิ่งคือ ***ต้องปลอดจากหนี้กรรม***

เหตุนี้ เบื้องบนจึงโปรดประทานพระมหากรุณาธิคุณฯ ส่งเสริมให้ผู้ปฏิบัติธรรมทั้งหลาย มีโอกาสได้ชดใช้กรรมเก่ากันอย่างทันตาเห็นให้หมดสิ้นไปในชาตินี้

โชคดีที่เราได้รับวิถีอนุตตรธรรม ได้อยู่ในพระอุระโอบอุ้มของพระศรีอริยเมตตรัยพระพุทธเจ้าทุกพระองค์และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย โดยเฉพาะได้อยู่ภายใต้พระเมตตาพิทักษ์รักษาของพระอาจารย์จี้กง

เรามีพระอาจารย์เสมือนหนึ่งคนกลาง ที่คอยช่วยเหลือต่อ

รองไกล่เกลี่ยคดีความระหว่างเรากับเจ้ากรรมนายเวร

เราผู้บำเพ็ญทุกคน จึงมีโอกาสผ่อนส่งบุญกุศลใช้หนี้เจ้ากรรมนายเวรได้

แล้วเราจะยังไม่รีบเร่งสร้างบุญกุศลกันอีกหรือ?

บุญกุศลอันวิเศษสุดในยุคที่จิตใจของคนกำลังจมดิ่งสู่ความมืดเช่นนี้ ไม่มีอะไรที่ดีไปกว่า

การฉุดช่วยให้เขาได้รับวิถีอนุตตรธรรม

ให้ได้เห็นหนทางที่จิตของเขาจะพ้นจากสังสารวัฏ

หนังสือธรรมะ ก็เป็นปัจจัยสำคัญที่จะเหนี่ยวรั้งจิตใจให้เห็นชอบได้

แม้แต่วิญญาณผีก็ยังรู้ดีว่า

ฉุดช่วยคนให้ได้รับธรรมะและให้หนังสือธรรมะเป็นทานเป็นบุญกุศลอันวิเศษสุดในยุคนี้

เรื่องราวในหนังสือเล่มนี้ เป็นตัวอย่างที่ฝากให้ผู้ได้พบเห็นถือเป็นอุทาหรณ์

ก่อนทุกอย่างจะสายเกินไป ***"พรุ่งนี้ก็สายเสียแล้ว"***

ไม่อยู่ในศีล

พระโอวาทพระโพธิสัตว์กวนอิม

กรรมกงกรรมเกวียน
หมุนเวียนตอบสนอง เป็นสัจจะธรรมจริงแท้
มนุษย์โลกทั้งหลาย จงอย่าได้ประมาท
ผู้ใดหลงผิดคิดเองว่า ดี-ชั่ว บาป-บุญ ไร้ผลตอบสนอง
ไม่ช้าไม่นานจะต้องประสบพบพานด้วยตัวเอง

เรื่อง ***"เหตุต้นผลกรรม"*** ท่านทั้งหลายอย่าได้ดูแคลน เย้ยหยันว่าเป็นเรื่องเหลวไหล บางคนในชาตินี้ก่อกรรมทำชั่วไว้มากมาย แต่จวบจนกระทั่งถึงวันตาย ก็ยังไม่ได้รับผลกรรมตอบสนอง จึงทำให้หลายๆ คนคิดไปว่า คนชั่วช้าเลวทรามมีอายุยืนและร่ำรวย! ความคิดผิดเห็นผิดเช่นนี้ เป็นมูลเหตุของ***อกุศลจิต*** คิดต่อต้านการสร้าง***ความดี*** และเที่ยวโพนทะนาป่าวประกาศไปต่างๆว่า

"คนเราไม่จำเป็นต้องมีใจกุศลดีที่ไหนมาตอบแทน สู้ทำอะไรๆ ตามที่ใจชอบจะดีกว่า ไม่ต้องไปคำนึงว่า มันจะผิดชอบชั่วดีอย่างไร ทำทุกอย่างให้ตัวเองได้เสพสุขมากที่สุดตอนยังมีชีวิตอยู่จะดีกว่า"

ซ้ำร้ายไปกว่านั้นยังดูหมิ่นเหยียดหยามว่า

"พวกที่ถือศีลกินเจล้วนแต่โง่งมงาย หาเรื่องเอากฎข้อบังคับมาตีกรอบตัวเองทำให้ชีวิตไม่สุขสบาย จะทำอะไรๆตามใจตัวเองก็ไม่ได้.."

ข้ออ้างเหล่านี้มีคนจำนวนมาก ได้ยินได้ฟังแล้วก็รู้สึกคล้อยตามเห็นดีเห็นงามว่ามีเหตุมีผลดี! แต่แท้จริงแล้ว คนชั่วที่จะได้รับผลกรรมตอบสนองให้เห็นทันตาในชาตินี้มีไม่มากนัก ต้องรอวันเวลาสักระยะหนึ่งผลจึงจะปรากฏ อนิจจา..กว่าจะถึงวันนั้นผู้คนทั้งหลาย ก็หลงลืมกรรมเก่าที่เขาเคยสร้างสมเอาไว้เสียแล้ว จะมีสักกี่คนที่คอยติดตามดูไปจนถึงวันสุดท้ายของชีวิตว่า เหล่าคนชั่วจะได้รับผลกรรมตอบสนองอย่างไรบ้าง นอกเสียจากว่าจะมีบางคนซึ่งถูกทำร้ายอย่างหนัก จนไม่อาจลืมความแค้น แน่นอนเหลือเกินพวกเขาจะต้องเฝ้าติดตามคนเลวๆ เหล่านั้นไปตลอดชีวิตทุกภพทุกชาติ

แต่ถ้าเป็นคนธรรมดาทั่วไปแล้ว เมื่อเหตุการณ์เรื่องราวทั้งหลายผ่านไป ความทรงจำก็จะค่อยๆ ถูกลบเลื่อนไปตามกาลเวลา ดังนั้น ในโลกนี้คนที่จะสนใจศึกษาค้นคว้า ถึงเรื่องกฎแห่งกรรม เรื่องบุญ เรื่องบาป อย่างจริงจังนั้นมีน้อยมาก

ตรงกันข้ามพวกที่ชอบก่อกรรมทำชั่ว กลับผุดเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ราวกับต้นหญ้าในฤดูฝน ด้วยเหตุฉะนี้เอง สภาพการณ์ของสังคมในโลกปัจจุบัน นานเข้าก็ยิ่งเสื่อมทรามลง จิตใจของคนนับวันก็ยิ่งตกต่ำลงจนยากจะเยียวยารักษาเสียแล้ว

แม้ว่าเรื่องของกฎแห่งกรรม จะไม่สามารถหยิบยก นำมาให้เห็นได้ เหมือนดังหยิบเอาก้อนวัตถุสิ่งของมาอ้างอิง สำหรับผู้ที่ไม่เชื่อก็จงอย่ากล่าวหาว่าเป็นเรื่องเหลวไหลไม่จริง เพราะอย่างน้อยก็เพื่อป้องกันไม่ให้ตัวเองถูกลงโทษทัณฑ์ อันเนื่องมาจากสร้าง

บาปไปโดยไม่รู้ตัว

อาศัยตาเนื้อของปุถุชนคนธรรมดาทั่วไป ย่อมไม่สามารถจะไปรู้เห็นถึงความเป็นมา หรือมองเห็นทะลุปรุโปร่งถึงผลลัพธ์ของกรรมที่จะตอบสนองได้ ทั้งนี้ก็เพราะกรรมบางอย่างส่งผลตามทันในชาตินี้แต่มีกรรมบางประเภทกว่าจะให้ผล บุคคลผู้กระทำต้องไปเกิดเป็นสัตว์หลายๆ ชาติ หรือรอคอยเป็นเวลาหลายร้อยปี ผลกรรมชั่วจึงตามมาถึงก็มี

ฉะนั้น มนุษย์และสรรพสัตว์ทั้งหลาย ที่ต่างตกอยู่ในห้วงวัฏสงสาร ต้องเวียนเกิดเวียนตายไม่รู้จักจบจักสิ้น มีใครที่จะจดจำอดีตชาติของตนเอง หรือของคนอื่นว่า ต่างได้เคยกระทำสิ่งใดกันมาแล้วบ้าง และแน่นอนเหลือเกินว่าการที่ต้องมารับผลกรรมต่างๆ ในชาตินี้นั้น ก็หาได้รู้ซึ้งถึงมูลเหตุความเป็นมาไม่

เช่นนี้แล้ว สาธุชนผู้เห็นภัยในวิบากกรรม จึงใช้วิธีกราบวิงวอนขอพระเมตตาจากองค์พระผู้ศักดิ์สิทธิ์ ให้โปรดชี้แนะไขความหลังกรรมเก่าแต่ปางก่อนในอดีตชาติของตน ว่าได้เคยกระทำสิ่งใดไว้บ้าง ทั้งนี้ก็เพื่อจะได้แก้กรรมตัวนั้นให้หมดสิ้นและหลุดพ้นไปได้

ดังนี้เราจึงกล่าวเตือนปุถุชนทั้งหลายว่า สิ่งที่ตาเนื้อมองไม่เห็น จงอย่าคิดว่าเป็นเรื่องหลอกลวงไม่มีจริง จงอย่าได้พูดพล่อยๆ ไม่ยั้งคิด โดยมิได้รู้ซึ้งถึงกฎแห่งกรรม เพราะนั่นเท่ากับเป็นการสร้างบาปอย่างใหญ่หลวงให้กับตัวเองไปตลอด

บัดนี้เราใคร่จะหยิบยกตัวอย่างในเรื่องของกฎแห่งกรรมที่ส่งผลข้ามชาติ มาให้พวกท่านได้ฟังสักหนึ่งเรื่อง ... เป็นเวลาราว ๓๐๐ ปี ล่วงมาแล้ว บนผืนแผ่นดินจีน มีชายผู้หนึ่งได้เข้าบวชเรียนศึกษาพระธรรม รักษาศีลกินเจมาตั้งแต่เยาว์วัย ตราบจนกระทั่งเติบโตเป็นผู้ใหญ่จึงอุปสมบทเป็นพระภิกษุ ตลอดเวลาที่ผ่านมาท่านก็ได้ตั้งมั่นอยู่ในพระธรรมวินัยด้วยดี

อยู่มาวันหนึ่ง... พระภิกษุรูปนี้เดินผ่านตลาดขายเนื้อสัตว์ กลิ่นของเนื้อสัตว์ตุ๋น ทำให้ท่านเกิดความอยากลิ้มลองจึงได้แอบซื้อกลับไปวัด พร้อมกับหลบซ่อนฉันเนื้อตุ๋นนั้นแต่เพียงลำพังไม่ให้ใครรู้เห็น

แต่ทว่าเพียงไม่กี่วันต่อมา..ตามร่างกายและใบหน้า ของหลวงจีนรูปนี้ก็ปรากฏมีฝีผุดขึ้นเต็มไปหมด ฝีเม็ดบวมเป่งด้วยน้ำหนอง สร้างความเจ็บปวดรวดร้าวเข้าไปถึงกระดูกและตับไตไส้พุงทั้งหมด! ท่านได้ให้ลูกศิษย์วัดไปเชิญนายแพทย์ที่เชี่ยวชาญมากมายมาดูอาการ แต่ไม่ว่าแพทย์คนใดมาตรวจแล้ว ก็ได้แต่ส่ายหน้าหมดปัญญาจะเยียวยารักษา ทำให้พระสงฆ์ผู้ไม่อยู่ในศีลต้องทนทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส

โดยจิตสำนึกของหลวงจีน ท่านก็รู้อยู่แก่ใจถึงสาเหตุของฝีร้ายที่เกิดขึ้น ว่าเป็นเพราะการผิดศีลแอบไปกินเนื้อนั่นเอง ด้วยความสำนึกผิดและละอายใจอย่างยิ่ง ท่านจึงเข้าไปคุกเข่ากราบวิงวอนขอขมาบาปต่อเบื้องหน้าองค์พระประธานในวิหาร พร้อมกับตั้งใจสวดพระไตรปิฎกเพื่อชำระกรรม

ตกกลางดึกคืนนั้น หลวงจีนได้ฝันว่ามีดวงวิญญาณชายฉกรรจ์ ๑๘ นาย มายืนจ้องเขม็งที่ตัวท่านท่าทางโกรธแค้นอาฆาตราวกับจะรุมกินเลือดกินเนื้อ ดวงวิญญาณเหล่านั้นได้ประกาศว่า "พวกข้ารอคอยเจ้ามานานกว่า ๓๐๐ ปีแล้ว ในอดีตชาติเจ้าเคยเป็นหัวหน้ากองทหาร พลทหารลูกน้องของเจ้า ๒ นายได้ไปข่มขืนหญิงชาวบ้านเมื่อเกิดเป็นคดีฟ้องร้องเจ้าผู้เป็นหัวหน้านอกจากไม่ได้เอาใจใส่ให้ความเป็นธรรมแล้ว กลับลุแก่โทสะสั่งประหารพวกข้าทั้ง ๑๘ คน ให้ตายไปตามกันทั้งที่พวกข้าเป็นผู้บริสุทธิ์ พวกข้าเฝ้าติดตามตัวเจ้ามาจนพบในชาตินี้ พอถึงเวลาที่พวกข้าจะคิดบัญชีสะสางหนี้แค้น เจ้าที่หลบเลี่ยงเข้าไปบวชอยู่ใต้ร่มกาสาวพัตร์ของพระพุทธองค์เสีย ตั้งแต่เป็นเด็กด้วยรัศมีธรรมแห่งศีลอันบริสุทธิ์เป็นเกาะคุ้มครองอยู่รอบกาย พวกข้าแม้จะเต็มไปด้วยความเคียดแค้นก็ไม่อาจทำอันตรายใดๆ แก่เจ้าได้

แต่ไม่กี่วันที่ผ่านมา.. เจ้าได้ล่วงละเมิดศีล ประพฤติผิดต่อพระธรรมวินัย ตามใจกิเลสแอบลักลอบเสพเนื้อสัตว์ รังสีรอบกายเจ้าเกิดเป็นช่องโหว่ เปิดทางให้พวกข้าเข้าประชิดถึงตัวเจ้าได้ ผลจึงปรากฏเป็นดังสภาพที่เจ้าประสบอยู่ในเวลานี้นี่แหละ!

แต่ถึงอย่างไรเห็นแก่ที่เจ้ามีใจถือศีลกินเจมามานและด้วยพระบารมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เจ้ากราบอ้อนวอน ขอให้ปกปักษ์รักษาพวกข้าจะละเว้นชีวิตเจ้าไว้ชั่วคราว จากนี้ไปเป็นเวลา ๓ ปีให้เจ้าหมั่นเพียรประกอบกรรมดีสร้างสมบุญกุศลให้มาก หาไม่แล้วพวกข้าจะกลับมาจัดการกับเจ้าอีก!

นับจากคืนนั้นเป็นต้นมา อาการเจ็บป่วยทุกข์ทรมานด้วยโรคฝีร้ายก็ทุเลาลงและค่อยๆจางหายไปในที่สุด ***อนิจจา!***..น่าเสียดายที่พระภิกษุรูปนี้ ไม่ตระหนักในเรื่องของหนี้สินเวรกรรมอย่างท่องแท้จึงตกอยู่ในความประมาท เมื่อหายจากโรคภัยไข้เจ็บก็หลงลืมสิ้นวันๆผ่านไป ประพฤติปฏิบัติธรรมสักแต่ว่าขอไปที มิได้หมั่นสร้างสมบุญกุศลอุทิศแก่เจ้ากรรมนายเวรอย่างตั้งใจจริงจวบจนกระทั่งเวลาล่วงเลยไป ๓ ปีเต็ม

วันหนึ่งขณะที่พระภิกษุผู้นี้ออกจากวัด ระหว่างเดินทางลงจากเขาก็ได้ถูกพวกทหารแปลกหน้าจำนวน ๑๘ คน กรูเข้ารุมทำร้ายจนถึงแก่มรณะภาพอยู่กลางป่า โดยที่ร่างกายของพระภิกษุรูปนี้ถูกฟันขาดออกจากกันถึง ***๑๘ ท่อน!***

เป็นหนี้ไม่ยอมชดใช้

พระโอวาทพระโพธิสัตว์กวนอิม

วันนี้เราจะมาแก้คดีกรรมของนาง **หลิงฟ่งจู** ทำไมนางจึงต้องทุกข์ทรมานด้วยโรคร้ายคุกคาม จนถึงกับกลายเป็นคนเลอะเลือนสติไม่สมประกอบ นั่นเป็นเพราะผลกรรมที่นางก่อไว้ตั้งแต่ในชาติปางก่อน บัดนี้ถึงเวลาที่เจ้ากรรมนายเวรในอดีตตามคิดบัญชีกับนางแล้ว

ในอดีตชาตินางหลิงฟ่งจู ผู้นี้ได้เกิดเป็นชายที่มณฑลฮกเกี้ยน อำเภอฮกจิว มีชื่อว่า ***"ไต้เจียว"*** นายไต้เจียวมีเพื่อนสนิทกันมากคนหนึ่ง ชื่อว่า ***"ไฉ่ จิ่ง"*** อยู่มาวันหนึ่ง ไต้เจียวได้ขอยืมเงินจำนวน ๓๐๐ อีแปะ จากไฉ่จิ่งเพื่อนรักเพื่อมาลงทุนทำการค้า จนกระทั่งเวลาล่วงเลยไปนานเข้า เขาก็เกิดความเสียดายไม่อยากชดใช้เงินที่ยืมมา คืนให้แก่เพื่อน

ทุกครั้งที่นายไฉ่จิ่งเอ่ยปากทวงถามถึงหนี้สินเดิม นายไต้เจียวก็จะพูดจาบ่ายเบี่ยงผลัดวันประกันพรุ่งไปเรื่อยๆ ท้ายที่สุด เมื่อถูกทวงหนี้ที่ยืมไปหนักเข้าๆ ในใจจึงคิดวางแผนชั่วขึ้นโดยออกอุบายเชิญนายไฉ่จิ่งเพื่อนรักให้มาร่วมรับประทานอาหารที่บ้าน

และในคืนนั้นเองนายไต้เจียว ก็ได้มอมเมาเพื่อนรักด้วยสุราจนฟุบไปไม่ได้สติ จากนั้นเขากับนางหงซื่อ ภรรยาผู้สมรู้ร่วมคิดจึงช่วยกันลากนายไฉ่จิ่ง เข้าไปวางไว้บนเตียงในห้องนอน พร้อมกับจัดแจงถอดเสื้อของนายไฉ่จิ่งออกกองไว้

พอใกล้รุ่งเช้า นายไต้เจียวก็ให้ภรรยาของตนแสร้งขึ้นไปนอนบนเตียงด้วย และร้องไห้ฟูมฟายว่าถูก นายไฉ่จิ่ง เพื่อนของสามีเข้ามากระทำมิดีมิร้ายข่มเหงนาง

นางหงซื่อร้องเอะอะโวยวาย เพื่อให้ชาวบ้านมาเป็นพยานรับรู้ ส่วนตัวนายไต้เจียวก็ทำทีเป็นว่า มาพบเหตุการณ์ดังกล่าวเข้าพร้อมกับไปเรียกเจ้าหน้าที่ทางการ ให้มาจับตัวเพื่อนของตนไปสอบสวน

นายไฉ่จิ่งให้การปฏิเสธว่าไม่รู้เรื่องจริงๆและตนเองเมาสุราจนหมดสติไป แต่เนื่องจากมีเจ้าทุกข์และพยานแน่นหนาจนดิ้นไม่หลุด เขาจึงถูกพิพากษาให้ต้องติดคุกเป็นเวลา ๘ ปี

ข้างฝ่ายครอบครัวของนายไฉ่จิ่ง ผู้บริสุทธิ์ ก็ได้พยายามใช้เงินวิ่งเต้นคดี เพื่อให้เขาได้ลดหย่อนโทษและในที่สุดแม้ว่านายไฉ่ จิ่ง จะสามารถพ้นโทษออกจากคุกได้ก่อนกำหนดก็จริงแต่ทว่าเขาไม่มีทรัพย์สมบัติอะไรหลงเหลืออยู่อีกเลย

ตัวของนายไฉ่ จิ่ง พร้อมทั้งครอบครัวต้องตกระกำลำบากอย่างแสนสาหัส ซึ่งตรงข้ามกับนายไต้เจียว ผู้ซึ่งใช้แผนชั่วคดโกงเงินของเพื่อนกลับยิ่งรวยวันรวยคืน นายไฉ่ จิ่ง ยิ่งเห็นยิ่งเจ็บแค้นใจจนในที่สุดก็ตรอมใจตาย

เรื่องราวที่เล่ามาทั้งหมดก็คือ อดีตชาติของนางหลิงฟ่งจูที่ได้ก่อกรรมสร้างเวรเอาไว้ แม้ว่าคนในโลกจะตายไปแล้ว และในยมโลกพญายมผู้เป็นใหญ่แห่งนรกก็ได้ตัดสินลงโทษทัณฑ์แก่ดวง

วิญญาณผู้กระทำผิดไปแล้ว แต่เรื่องราวของความอาฆาตแค้นระหว่างกัน เป็นเหตุแห่งโซ่กรรมบ่วงเวรที่ต้องติดตามมาชำระหักล้างกันที่บนโลกมนุษย์อีก

นี่เองมาถึงปัจจุบันในภพนี้ชาตินี้ นายไต้เจียว ผู้โกงหนี้เพื่อนในอดีตชาติก็ได้เกิดมาเป็น นางหลิงฟ่งจู และเมื่อเวลาแห่งการชดใช้มาถึง เจ้าหนี้นายเวร คือวิญญาณ ของนายไฉ่จิ่ง ผู้ซึ่งยังไม่ได้ไปผุดไปเกิดเพราะตายลงด้วยความผูกใจ เจ็บแค้นอาฆาตบัดนี้สบโอกาสจึงได้เข้าสิงร่างของนางหลิงฟ่งจู ทำให้เลือดลมเดินไม่สะดวก จิตประสาทไม่ปกติ จนกระทั่ง นานวันเข้า หู ตา คอ จมูก ปากและประสาทสัมผัสทั้งหลายก็เสื่อมสลายไม่อาจรับรู้อะไรทั้งสิ้น

จวบจนบัดนี้ ก็ไม่สามารถรอดพ้นการติดตามจองเวรจากวิญญาณของนายไฉ่จิ่งไปได้ และสามีของนางหลิงฟ่งจูในชาตินี้ก็คือ นางหงซื่อ ซึ่งเป็นภรรยาของนายไต้เจียวในอดีตชาติก็ต้องกลับมาเกิดเพื่อรับกรรมที่เคยก่อไว้ร่วมกัน

เดี๋ยวนี้ พวกเจ้าทั้งสองคน คงจะเข้าใจเรื่องราวความเป็นมาของตนทั้งหมด จึงควรที่จะสำนึกผิดได้แล้ว จงรีบสร้างบุญสร้างกุศล อุทิศให้แก่วิญญาณเจ้ากรรมนายเวรผู้ติดตามมาทวงหนี้ และหมั่นเพียรกราบไหว้สักการะ ขออำนาจบารมีของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายช่วยเมตตาไกล่เกลี่ยกับเจ้ากรรมนายเวรให้ด้วย เจ้าทั้งสองจงตั้งจิตอธิษฐานขอขมาบาปภายใน ๓ วันนับจากนี้

มนุษย์ที่อยู่ในโลกทุกวันนี้ เข้าใจไปว่าการกระทำความผิดใหญ่หลวง จึงจะถือว่ามีบาปมีกรรมแท้จริงแล้วต่อให้ไม่ได้ทำความผิดใหญ่หลวงแต่ทว่าทุกวันๆ ทำสิ่งผิดๆ อย่างละนิดอย่างละหน่อยอยู่เป็นอาจิณ นานวันเข้ากรรมนั้นก็พอจะพอกพูนสะสมจนวกกลับมาทำร้ายบุคคลผู้นั้นเอง

ในทางกลับกัน มิใช่ว่าต้องสร้างวีรกรรมความดีอันยิ่งใหญ่เสียก่อนจึงจะถือว่าเป็นมหากุศลบารมี ขอเพียงแต่ให้มนุษย์เพียรพยายามกระทำในสิ่งที่ถูกต้องดีงามอยู่เป็นประจำ แม้ว่าจะเป็นความดีในเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ก็ตาม นานวันเข้าในบั้นปลายก็ย่อมจะได้เสวยบุญใหญ่มีมหากุศลเช่นกัน ***กลัวแต่มนุษย์ทั้งหลายจะไม่ยอมทำความดีให้ต่อเนื่องสม่ำเสมอเท่านั้น***

ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติธรรม สร้างแต่กรรมดี เปรียบเสมือนเป็นผู้ที่ได้พำนักอยู่ในสวนบุปผชาติ อันตลบอบอวลไปด้วยกลิ่นหอมของดอกไม้นานาพันธุ์จิตใจของบุคคลผู้นั้น ย่อมพบแต่ความรื่นรมย์สงบเยือกเย็น มันช่างปลอดโปร่งโล่งเบาสบาย เป็นอิสระสุขใจอย่างหาที่เปรียบมิได้

ตรงกันข้าม ผู้ที่สร้างแต่บาปกรรมเลวร้ายก็เปรียบเสมือนบุคคลผู้นั้นต้องเข้าไปอยู่ในดงหนามที่แหลมคม จะทำอะไรก็ไม่อิสระ แม้แต่จะขยับเขยื้อนก้าวไปทางไหนก็ต้องหวาดผวาต้องคอยหลบๆ ซ่อนๆ อย่างไม่สงบสุข มันช่างเป็นทุกข์อย่างเหลือที่จะพรรณนา

เราอยากถามท่านทั้งหลายว่า ระหว่างสวนบุปผชาติที่รื่มรมย์กับดงหวากหนามแหลมคม พวกท่านจะเดินเข้าไปในที่แห่งใด

มีบาปหนากรรมหนัก ก็สืบเนื่องจากการสะสมไว้ซึ่งความผิดเล็กๆ น้อยๆ มาตลอด

บุญกุศลยิ่งใหญ่ ก็บังเกิดขึ้นจากการสะสมคุณงามความดีทีละเล็กทีละน้อยอย่างสม่ำเสมอ

ขอเตือนท่านทั้งหลาย จงอย่ากระทำในสิ่งที่ละอายใจ

จงเร่งรีบสร้างสมบุญกุศล ปฏิบัติธรรมให้รุดหน้าเถิด

วิญญาณหมูตามทวงหนี้

หลิวพรทิพย์ หรือนางสาววราลักษณ์ เลาห์อารีวุฒิ มีชื่อเล่นว่า ***ตั๋ง*** เป็นบุตรสาวคนสุดท้อง ในจำนวนพี่น้องทั้งหมด ๕ คน บิดาได้เสียชีวิตตั้งแต่หลิวพรทิพย์อายุได้เพียง ๑๒ ปี ต่อมาอีก ๕ ปี มารดาได้เสียชีวิตอีกจึงทำให้ญาติทางฝ่ายบิดาซึ่งมีฐานะเป็นลุง นำไปอุปการะอยู่ที่จังหวัดสุราษฎร์ธานีอาชีพเก่าของคุณลุงเป็นพ่อค้าขายหมู แต่ได้เลิกอาชีพนี้เป็นเวลานานมาแล้ว เพราะท่านป่วยเป็นอัมพฤกษ์เดินเหินไม่สะดวก ต้องใช้ไม้เท้ายันในการช่วยเหลือตัวเอง ลูกสาวและลูกเขยจึงดำเนินกิจการแทน อาชีพขายหมูเป็นงานหนักมาก

จนกระทั่ง ลูกน้องที่จ้างมาช่วยงานอดทนอยู่ได้ไม่นานต้องลาออกไป พี่สาวเห็นหลิวพรทิพย์เป็นคนรูปร่างสูงใหญ่และฉลาดพูดจาในเชิงค้าขาย ก็ใช้ให้ช่วยทำงานขายหมูด้วย จากการที่ต้องช่วยงานบ้าน และต้องไปเรียนศึกษาผู้ใหญ่ช่วงเย็นถึงกลางคืน เมื่อหลิวพรทิพย์จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายพี่สาวคนโตที่รับราชการอยู่จังหวัดลำปางจึงมารับให้มา เรียนขั้นอุดมศึกษาในกรุงเทพมหานคร เรียนได้ไม่นานพี่สาวที่ขายหมูก็เรียกตัวให้ไปช่วยอีก หลิวพรทิพย์ทำทุกอย่าง ไม่ว่าจะทำบัญชีเงินค่าหมูตามร้านค้าต่างๆ ที่สั่งหมู ส่งหมูตามร้าน โดยเฉพาะวิบากกรรมที่หนักมากคือ ***ชี้หมูตัวที่ยังมีชีวิตในคอกว่ามีตัวไหนถึงคิวจะฆ่า*** เนื่องจากหมูที่อยู่ในคอกเตรียมตัวจะฆ่านั้นส่วนใหญ่จะมาจากฟาร์มของจังหวัดนครปฐม ส่งมาเป็นงวดๆ

งวดหนึ่งประมาณ ๑ สัปดาห์ งวดหนึ่งๆ เต็มรถบรรทุก และบรรดาพ่อค้าเขียงหมูก็จะแบ่งว่างวดหนึ่งของแต่ละคน จะใช้หมูกี่ตัวโดยคิดราคาหมูด้วยการชั่งตามน้ำหนักหมู สำหรับเขียงหมูของพี่สาวของหลิวพรทิพย์จะฆ่าประมาณวันละ ๕-๗ ตัว หยุดฆ่าทุกวันพระ แต่วันโกนฆ่าเป็น ๒ เท่า เพราะต้องส่งหมูประจำตามร้านเผื่อวันพระเป็นอย่างนี้ประจำทุกวัน

หมูที่มาจากฟาร์มของจังหวัดนครปฐมหรือราชบุรี ก็จะถูกขังไว้ในคอก ไม่ให้อาหารและน้ำ เพราะถ้าให้อาหารกินเวลาผ่าแล้วชำแหละเศษอาหารจะไปติดตามกระเพาะ ลำไส้ ทำให้สกปรกดูไม่สะอาด คนซื้อก็จะไม่กล้าซื้อไปกิน ส่วนที่ไม่ให้หมูกินน้ำ ก็เนื่องจากจะทำให้หมูเปียกเวลาวางเนื้อหมูไว้บนเขียงหมู น้ำจะไหลนองออกมา ดูไม่น่ากินราคาขายก็จะตก กรรมก็เลยไปตกที่หมูที่ต้องนอนรอความตาย แล้วยังอดข้าวอดน้ำอากาศร้อนอาศัยการฉีดน้ำราดตัวหมู กระทั่งความร้อนกลัวหมูจะตายก่อนกำหนด ถ้าหมูตายเองโดยไม่ได้ฆ่าส่วนของเครื่องในจะเสียใช้ไม่ได้สีของเนื้อจะเขียวคล้ำ ถ้าตายนานเกินไปก็จะกินไม่ได้เลยทั้งตัว กิจการขายหมูทำกันเป็นอาชีพประจำวัน จากวันเป็นเดือนเป็นปี ทำให้มีรายได้ดีพร้อมทั้งกิจการยิ่งเจริญก้าวหน้า จนในที่สุดพี่สาวคนรองอยากให้หลิวพรทิพย์หยุดขายหมู ให้ตั้งใจเรียนหนังสือในระดับอุดมศึกษา แต่หลิวพรทิพย์ก็เรียนๆ หยุดๆ กลับมาช่วยพี่สาวดำเนินกิจการขายหมู โดยไปๆ มาๆ ระหว่างกรุงเทพฯ-สุราษฎร์ธานี และบางครั้งก็มาเยี่ยมพี่สาวคนโตที่รับราชการอยู่

ในจังหวัดลำปางบ้างเป็นครั้งคราว ทำให้การเรียนไม่ก้าวหน้าเท่าที่ควร ทั้งพี่สาวและพี่ชายจึงเคี่ยวเข็ญให้กลับมาเรียนที่กรุงเทพฯ โดยไม่ให้เดินทางไปที่สุราษฎร์ธานีอีกเพราะมาสุราษฎร์ธานีคราวใดจะต้องมาติดต่อกับธุรกิจขายหมูจนไม่มีอันเรียน หลิวพรทิพย์จึงเลิกกิจการมาเรียนอย่างจริงจัง ระหว่างเรียนมหาวิทยาลัยก็จะเดินทางกลับมาเยี่ยมพี่สาวคนโตที่จังหวัดลำปาง

กลางปี ๒๕๓๖ พี่สาวพาหลิวพรทิพย์ไปซื้ออาหารเจที่สถานธรรมกวงหมิง พี่สาวได้พบกับผู้แนะนำซึ่งพี่สาวเป็นลูกค้าประจำน้ำเต้าหู้ ได้กล่าวชวนให้กราบขอรับวิถีอนุตตรธรรม พี่สาวจึงตอบรับทันที แต่หลิวพรทิพย์ไม่ยอมรับ ขอไปเที่ยวงานหลวงพ่อเกษม เขมโก ที่สุสานไตรลักษณ์ เมื่อถึงเวลาก็มารับพี่สาวกลับบ้าน แถมยังต่อว่าพี่สาวคนโตว่าใครบอกอะไรก็เชื่อไปหมด ไม่กลัวถูกหลอกบ้างหรือ พี่สาวคนโตไม่โต้ตอบอะไร รู้ว่าวิถีธรรมนี้ดีจึงชวนหลิวพรทิพย์ให้รับวิถีธรรม ชวนจนหลิวพรทิพย์เกรงใจจึงได้โอกาสกราบขอรับวิถีอนุตตรธรรม วันที่ ๑๒ เดือน ๕ พ.ศ. ๒๕๓๖ เมื่อกราบขอรับวิถีธรรมแล้ว ทั้งพี่สาวและหลิวพรทิพย์ก็มีใจอยากฝึกไหว้พระที่สถานธรรม จึงมาฝึกไหว้พระ นำหนังสือธรรมะไปศึกษา จนมีโอกาสเข้าร่วมการประชุมธรรม ๓ วันที่จัดขึ้น ณ มูลนิธิบุญกว้าง เมื่อจบการประชุมธรรม ๓ วัน หลิวพรทิพย์ก็ต้องเดินทางกลับไปศึกษาต่อที่กรุงเทพฯ จึงไปศึกษาธรรมต่อที่ฉือซิน บางกะปิกรุงเทพ และเมื่อมีโอกาสกลับมาเยี่ยมพี่สาวคนโตที่จังหวัดลำปาง หลิวพรทิพย์ ได้ศึกษาธรรมที่กวงหมิง ได้ติดตามฝึก

หัดบำเพ็ญตามอาจารย์หลิวอ้ายเหลียน จนเข้าใจและฝึกหัดบำเพ็ญธรรม

จนกระทั่งกลางปี ๓๗ ในการประชุมธรรม ๓ วันของปี ๒๕๓๗ ที่มูลนิธิบุญกว้าง จ.ลำปาง พระอาจารย์เมตตาชี้แนะให้หลิวพรทิพย์รีบตั้งปณิธาณทานเจตลอดชีวิต ทำให้หลิวพรทิพย์มีความตั้งใจที่จะตั้งปณิธาน ประกอบกับอาวุโสเมตตาได้มีโอกาสตั้งปณิธานตลอดชีวิตในวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๓๗ ในงานประชุมธรรม ๓ วันของจังหวัดจันทรบุรี

จากนั้นเป็นต้นมา หลิวพรทิพย์ก็ตั้งใจช่วยเหลืองานธรรมอย่างจริงจัง จนต้องเลิกเรียนในระดับอุดมศึกษากลางคันและในปี ๓๘ ได้มีโอกาสเปิดร้านอาหารเจส่งเสริมญาติธรรมและต้องหยุดกิจการ เนื่องจากค่าเช่าร้านขึ้นราคาสูงมากปี ๒๕๔๐ ได้มีโอกาสเข้าชั้นสำนึกบาป ณ. พุทธสถานหงเต้ากง จ.ปทุมธานีและปลายปี ๔๐ ในวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๔๐ ที่บ้านลำปาง ได้เปิดสถานธรรมครัว เรือนโดยมีหลวี่เตี่ยนฉวนชือ เปิดห้องพระอย่างเป็นทางการ อุปนิสัยส่วนตัวของหลิวพรทิพย์เองเป็นคนรักพี่ ๆ มาก ได้พยายามทุกวิถีทางที่จะส่งเสริมพี่ชายคนโตพี่ชายคนรอง และพี่สาวคนรอง ที่อยู่จังหวัดสุราษฎร์ธานี ได้มีโอกาสเข้าร่วมประชุมธรรม ๓ วัน และส่งเสริมจนพี่ชายและพี่สาวคนรอง ได้มีโอกาสตั้งปณิธาณทานเจตลอดชีวิต ในครอบครัวพี่น้อง ๕ คนจึงได้ตั้งปณิธาณทาน เจตลอด ชีวิต ๔ คน คงเหลือแต่พี่ชายคนรองที่ถึงแม้ยังไม่ได้ตั้ง ปณิธาณข้อนี้ แต่ยังคงรับประทาน

เจตลอดมาหลายปีจนกระทั่งปัจจุบันนี้

ต้นปี ๒๕๓๙ หลิวพรทิพย์ และพี่สาวคนโตได้ทำหนังสือขออุทิศร่างกายให้กับคณะแพทย์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ในขณะนั้นหลิวพรทิพย์ มีสุขภาพร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ดี ไม่มีสาเหตุใดที่บ่งว่าอายุสั้น วิธีการในการส่งเสริมญาติธรรมของหลิวพรทิพย์ ได้ให้ความเมตตาช่วยเหลือบุคคลที่ด้อยโอกาสกว่ามีเงินทอง เท่าไหร่ก็จะบริจาคช่วยเหลือสร้างกุศลแทบหมดและชอบส่งเสริมญาติธรรม โดยการนำเอาอาหารเจไปส่งตามบ้านของญาติธรรมถ้าญาติธรรมที่เป็นเจ้าของบ้านไม่อยู่ก็จะแขวนถุงอาหารเจไว้ที่ประตูบ้านญาติธรรมท่านนั้น สำหรับญาติธรรมที่เป็นนักเรียนเนื่องจากพี่สาวคนโตรับราชการครู ได้นำพานักเรียนมากราบขอรับวิถีอนุตตรธรรม โดยมีหลิวพรทิพย์เป็นผู้รับรอง หลิวพรทิพย์ก็จะเป็นที่ปรึกษาให้กับเด็กนักเรียนวัยรุ่น ๑๖-๑๙ ปี อย่างดีในทุกด้าน ทำให้นักเรียนเปลี่ยนแปลงตนเอง และประพฤติปฏิบัติตนอยู่ในทำนองคลองธรรม

หลิวพรทิพย์ได้มีโอกาสติดตามพี่สาวคนโต ส่งเสริมงานธรรมที่จังหวัดอุตรดิตถ์ จากคำพูดที่มีแต่ความจริงใจ พูดคำไหนก็รักษาคำพูดคำนั้น สามารถนำพาให้เจ้าของห้องพระยังคงรักษาสถาพนั้นไว้ได้ จนกระทั่งปัจจุบันแม้กระทั่งเสียชีวิตแล้วเจ้าตำหนักพระถงซิน ที่จังหวัดอุตรดิตถ์ ก็ยังฝันเห็นหลิวพรทิพย์สั่งความให้กวดขันด้านพุทธระเบียบในห้องพระอย่างเคร่งครัดถึงแม้ตนเองจะเสียชีวิตแล้วแต่ก็ยังคงติดตามดูแลอยู่

หลิวพรทิพย์เริ่มไม่สบายเมื่อปลายปี ๒๕๔๒ หลังจากไปช่วยเทศกาลกินเจที่ จ.อุตรดิตถ์ มีอาการอาเจียนเป็นครั้งคราว เพื่อนฝูงทักว่าเป็นโรคไตหรือเปล่า จึงได้ไปตรวจอาการที่โรงพยาบาล แพทย์วินิจฉัยว่าเป็นโรคขาบวม รับประทานยาก็หายขาบวม

ต้นปี ๒๕๔๓ อาการเริ่มมากขึ้นและอาเจียนบ่อยขึ้น หลิวพรทิพย์จึงถวายธูปรายงานกับพระแม่องค์ธรรม ขอพระองค์ทรงเมตตาให้ตนเองได้รู้ว่าตนเองป่วยเป็นโรคอะไรแน่

กลางปี ๒๕๔๓ แพทย์ตรวจพบว่าเป็นโรคไต แพทย์ยังให้คำแนะนำว่าถ้ารู้ตัวดี **อย่ากินเนื้อสัตว์มาก**ไตก็จะไม่ทรุดเร็ว (ช่วงนี้หลิวพรทิพย์ทานเจมาแล้วประมาณ ๖ ปีกว่า แต่ไม่ได้บอกให้หมอทราบว่าตัวเองทานเจไม่ได้ทานเนื้อสัตว์เลย) และทุกเดือนหลิวพรทิพย์ก็เข้าตรวจร่างกายทุกเดือนไม่เคยขาด แต่อาการก็ไม่ดีขึ้นทรุดหนักจนแพทย์ที่ตรวจโรคหาว่าทานเนื้อสัตว์มากเกินไปทำให้อาการไตทรุดลงเร็ว จนหลิวพรทิพย์ต้องบอกหมอว่าทานเจมาแล้วเป็นเวลาเกือบ 7 ปีแล้ว แพทย์ยังสงสัยว่าทานเจมาตั้งนานแล้วแต่ทำไมไตยังทรุดลงเร็วเหมือนกับคนที่กินเนื้อสัตว์ พี่สาวคนโตได้พยายามช่วยเหลือสวดมนต์ สร้างกุศลให้หลิวพรทิพย์เสมอจนครั้งหนึ่งหลังจากไหว้พระสวดมนต์หมีเล่อและแผ่บุญกุศล พี่สาวคนโตก็ได้เห็นหมูเป็นจำนวนมากมายล้อมรอบตัวพี่สาว ที่คุกเข่าสวดมนต์อยู่ข้างเบาะกราบ และขอให้พี่สาวช่วยแบกรับหนี้สินเวรกรรมแทนหลิวพรทิพย์ แต่เนื่องจากพี่สาวคนโตได้ทำ

การฉุดช่วยบิดามารดา (เชาป่า) จึงไม่กล้าแบกรับหนี้สินเวรกรรมแทนหลิวพรทิพย์ได้ แต่ขอความเมตตาขอผ่อนผันแบ่งบุญกุศลให้ และได้บอกให้หลิวพรทิพย์พยายามอดทนต่อความเจ็บปวดที่ได้รับ ให้สำนึกขอโทษต่อเจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายที่ได้กระทำทั้งที่ตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม ทั้งที่รู้หรือไม่รู้มีผลทำให้ป่วย ถึงจะป่วยอย่างไรหลิวพรทิพย์จะต้องไหว้พระเช้า-เย็นทุกวัน ถ้ามีชั้นเรียนอะไร ถ้าสังขารพอไปได้ หลิวพรทิพย์เองไม่เคยขาด อาจไปนั่งฟังธรรมในชั้นเรียนถันจู่ที่จังหวัดแพร่ ไปนอนเฝ้าญาติธรรมที่ส่งเสริมไปฟังธรรม ๓ วัน ที่จังหวัดเชียงใหม่หรือลำปาง หรือไปร่วมงานประชุมธรรม ๑ วันที่จังหวัดพะเยา และครั้งสุดท้ายก็คือการประชุมธรรม ๑ วัน ในวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๔๔ ที่กวงหมิงฐาน จังหวัดลำปางที่ไม่สามารถคุกเข่าเป็นผู้รับรองเนื่องจากป่วยมาก ต้องให้ผู้อื่นเป็นผู้รับรองแทน

ต้นปี ๒๕๔๔ ปีนี้เป็นปีที่เข้า-ออกโรงพยาบาลไม่ว่างเว้น อาการบวมก็มากขึ้น อาเจียนและปวดท้อง ทานอาหารไม่ได้ทานเข้าไปก็อาเจียนหมดแรง ต้องเข้าโรงพยาบาลไปเติมเลือดเติมน้ำเกลืออยู่ประจำอาการอาเจียนหมอก็รักษาโดยนำไปเอกซเรย์กระเพาะ ส่องกระเพาะกันเป็นประจำ จากการตรวจของแพทย์ผลก็ปกติไม่มีอะไร จนแพทย์คิดว่าอาการคงเกิดจากการคิดไปเองขอให้หลิวพรทิพย์ไปปรึกษากับจิตเวชประจำโรงพยาบาล อาการทรงอยู่แบบนี้ เข้าโรงพยาบาลก็มีอาการแบบนี้ประจำแพทย์วินิจฉัยว่าเป็นโรคไตแต่แปลกใจว่า ทำไมระบบขับถ่ายปกติ แม้แต่

แพทย์ยังสงสัยแต่หาสาเหตุไม่เจอ

จนกระทั่งคืนวันเสาร์ที่ ๒๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ หลิวพรทิพย์ฝันว่าตนเองเสียชีวิต โดยที่ร่างกายของตนบวมจนแตกระเบิดเป็นเสี่ยงๆ เลือดนองกระเซ็นไปทั่ว พระอาจารย์ได้มารับจิตญาณลอยขึ้นไปเบื้องบนแต่หลิวพรทิพย์ยังไม่อยากกลับไป จึงวอนขอพระอาจารย์ให้กลับมาพระอาจารย์จึงให้กลับมา ในฝันหลิวพรทิพย์คิดว่าตกมาร่างกายคงแตกละเอียดแน่ๆ แต่ปรากฏว่าพระอาจารย์เมตตาให้ร่างค่อยๆ ลอยลงมาหลิวพรทิพย์จึงรู้สึกตัวตื่น จากความฝันดังกล่าวมีผลทำให้วันอาทิตย์ที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๔๔ อาการบวมของหลิวพรทิพย์ค่อยๆ ลดลงภายใน ๗ ชั่วโมง หลิวพรทิพย์น้ำหนักลดลงไป ๖-๗ กิโลกรัม หน้าตา-ตัว-ขา ไม่มีอาการบวม เพื่อเป็นประจักษ์ว่าผู้ที่มีความศรัทธาจริงใจในการบำเพ็ญเบื้องบนก็ไม่ได้ทอดทิ้ง ได้คอยปกปักษ์ดูแลให้ความช่วยเหลือตลอดมา แต่เนื่องจากวิบากกรรมในด้านธุรกิจค้าหมูของหลิวพรทิพย์มีมากจนเกินไป วันจันทร์ที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๔ เป็นวันนัดพบแพทย์เพื่อตรวจอาการประจำเดือนของหลิวพรทิพย์เจ้ากรรมนายเวรได้บอกให้รู้ว่าพวกเขานั้นไม่ยอมแน่ หลิวพรทิพย์จึงถูกรถยนต์ถอยมาชนรถจักรยานยนต์ที่หลิวพรทิพย์ขี่อยู่ภายในบริเวณโรงพยาบาลชนอย่างแรง แต่เบื้องบนเมตตาให้หลิวพรทิพย์มีบาดแผลเพียงเล็กน้อยที่บริเวณเข่าเท่านั้น

จากนั้นเป็นต้นมา หลิวพรทิพย์ก็จะมีอาการสามวันดีสี่วันไข้ ต้นเดือนตุลาคม ๒๕๔๔ ต้องเข้าไปนอนให้น้ำเกลือที่โรง

พยาบาล และเป็นคราวที่หลิวพรทิพย์ขวัญเสียที่สุด เพราะเห็นเจ้ากรรมนายเวรมาติดตามเอาชีวิตตลอด เข้ากอดลาพี่สาวคนโตและคนรองตลอดเวลา หลิวเตี่ยนฉวนซือเมตตามาเยี่ยม หลิวพรทิพย์ก็ขอกอดท่านๆ ก็เมตตากอดตอบ พี่สาวคนโตช่วยบริจาคเงินพิมพ์หนังสือธรรมะ หลิวพรทิพย์เองเทกระเป๋าทุกบาททุกสตางค์มอบเงินสร้างกุศล สร้างห้องพระของหลิวอ้ายเหลียนเตี่ยนฉวนซือ และขอต่อรองว่าขอมีชีวิตต่อเพื่อจะได้เลี้ยงเจฟรีในเทศกาลกินเจอีก ๓ ปี เจ้ากรรมนายเวรจึงบอกที่ข้างหูว่าจะให้โอกาสอีกเป็นครั้งสุดท้าย

ในช่วงเทศกาลเลี้ยงอาหารเจฟรีที่จังหวัดลำปาง หลิวพรทิพย์ ก็ต้องเข้าโรงพยาบาลอีกครั้งหนึ่ง เนื่องจากไปตรวจเลือดพบว่าน้ำตาลในเลือดสูงถึง ๘๖๕ แพทย์เองตกใจ มาก และขอให้นอนพัก เนื่องจากกลัวว่าจะเกิดอาการช๊อค แต่หลิวพรทิพย์ไม่ยอม เนื่องจากกลัวเสียสัจจะกับเจ้ากรรมนายเวรมีผลทำให้แพทย์ต้องเรียกญาติมาชี้แจง ถึงอันตรายของการไม่ยอมรักษาตัว พี่สาวคนโตจึงยอมให้เข้ารักษาตัวในโรงพยาบาลอีกครั้งหนึ่ง หลิวพรทิพย์จึงต้องนอนพักรักษาตัว และภายในวันเดียวกันน้ำตาลในเลือดก็ลดลงจนเป็นปกติ แพทย์ต้องศึกษากรณีนี้เป็นพิเศษ เนื่องจากน้ำตาลในเลือดขึ้นสูงมาก และลดลงได้เร็วมากกว่ารายปกติที่ต้องใช้เวลารักษานานมากกว่าจะลดลงในระดับปกติ

เมื่อออกจากโรงพยาบาล หลิวพรทิพย์ก็มีอาการเดิม คือตัวบวมขาบวม หน้าตาบวม และปวดท้อง บางวันทานอาหารได้ก็ทาน

มากเกินปกติบางวันทานไม่ได้ อาเจียน จนพี่สาวคนโตและพี่สาวคนรองตกลงกันว่า จะพาเข้ามาตรวจที่โรงพยาบาลศิริราช เพื่อตรวจว่าเป็นไตจริงหรือเปล่า แต่อาการของหลิวพรทิพย์หนักมาก กินไม่ได้ ปวดท้อง ถ่ายอยู่ตลอด ท้องเสียอยู่ตลอด ท้องบวม จนต้องให้เข้าโรงพยาบาลประจำจังหวัด เพื่อเติมน้ำเกลือและเลือดในร่างกายให้แข็งแรงเพื่อจะได้เดินทางมารักษาตัวในกรุงเทพฯ

ปลายเดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๔ ขณะที่หลิวพรทิพย์นอนพักผ่อนอยู่ในห้อง ได้ยินเสียงมารดาที่เสียชีวิตไปแล้วเรียก เมื่อลืมตาจึงเห็นมารดายืนอยู่ข้างเตียง มารดาบอกว่าจะมารับหลิวพรทิพย์กลับไปอยู่ด้วย แต่หลิวพรทิพย์ก็ยังคงปฏิเสธ

วันเสาร์ที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๔๔ นับเป็นครั้งสุดท้ายของหลิวพรทิพย์ที่เข้ามารักษาตัวในโรงพยาบาลอีกครั้งหนึ่ง ด้วยอาการบวมที่ท้อง ปวดท้องและท้องเสีย ต้องถ่ายบ่อยครั้ง เข้ารับการรักษาตัวคราวนี้ หลิวพรทิพย์ไม่ได้พูดคุยอะไรเอาแต่บ่นบอกว่าปวดท้อง และขอให้แพทย์ช่วยฉีดยาระงับอาการปวดเติมน้ำเกลือและให้เลือดเหมือนปกติ

วันอังคารที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๔ แพทย์ต้องทำการล้างไตให้ครั้งแรกไม่สำเร็จ ล้างได้แต่น้ำ หลิวพรทิพย์มีอาการเหนื่อย และอ่อนเพลียมากได้แต่บอกว่าล้างไตเหนื่อย แพทย์จึงให้พัก

วันพุธที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๔๔ จึงทำให้แพทย์ต้องทำการล้างไตครั้งที่ ๒ ให้โดยเจาะที่ท้องเพราะเห็นท้องบวมมาก พอเจาะที่

ท้องปรากฏว่าน้ำหนองทะลักออกมา และหลิวพรทิพย์เองก็ช๊อคไม่รู้ตัว ต้องใช้เครื่องช่วยหายใจอาจารย์หลิวเตี่ยนฉวนซือมาเยี่ยมวันนั้นพอดี เมื่อท่านเห็นอาการของหลิวพรทิพย์ จึงเรียกพี่สาวคนโตและพี่สาวคนรอง ที่เพิ่งเดินทางมาจากจังหวัดสุราษฎร์ธานีให้ออกมาจากห้องคนไข้ ปรึกษาเรื่องการถวายธูปกำใหญ่ถวายรายงานต่อพระแม่องค์ธรรม ท่านได้แต่ย้ำบอกพี่สาวทั้งสองคนของหลิวพรทิพย์ ด้วยความเป็นห่วงเป็นใยว่าการถวายธูปครั้งนี้ ถ้าหลิวพรทิพย์หายเป็นปกติต้องบำเพ็ญ แต่ถ้าต้องเสียชีวิต ก็จะได้ติดตามพระอาจารย์ไปบำเพ็ญยังเบื้องบน พี่สาวทั้งสองและญาติธรรมที่ไปเยี่ยมจำนวนหนึ่ง จึงเดินทางไปสถานธรรม กวงหมิงกราบพระเย็นสวดมนต์ถวายผลไม้และถวายธูปกำใหญ่ รายงานต่อพระแม่องค์ธรรมเรื่องอาการป่วยของหลิวพรทิพย์ ธูปกำใหญ่ที่ถวายเป็นดอกบัวที่สวยงาม หลิวเตี่ยนฉวนซือก็บอกกับญาติธรรมทั้งหลายว่า ถ้าหลิวพรทิพย์หายก็จะกลับมาบำเพ็ญ แต่ถ้าต้องเสียชีวิตก็จะติดตามพระอาจารย์ไปบำเพ็ญเบื้องบน และบอกพี่สาวคนโตของหลิวพรทิพย์ว่า ถ้าแพทย์มีมติให้ผ่าหลิวพรทิพย์ ไม่ต้องผ่าให้กลับบ้านไปอย่างนั้น กลางดึกคืนนั้นเวลาประมาณ ๒๓.๕๐ มีโทรศัพท์จากโรงพยาบาลมาสอบถาม ขออนุญาตให้ผ่าตัดหลิวพรทิพย์ พี่สาวคนโตตัดสินใจให้ผ่า เพื่อที่จะให้หลิวพรทิพย์ได้ชำระหนี้สินเวรกรรมให้หมดสิ้นไปในชาตินี้ กับหมูทั้งหลายที่ตนเองได้ทำไว้ คณะแพทย์ได้ทำการผ่าตัดในคืนนั้น ผลปรากฏว่าหลิวพรทิพย์

เป็นฝีในตับ ทำให้มีอาการปวดท้องเหมือนกับที่พวกหมูทั้งหลาย ปวดท้องด้วยการอดอาหารเป็นเวลาหลายวันฝีแตกทำให้น้ำหนอง แตกกระเด็นไปทั่วภายในและกระแสเลือด แพทย์ใช้เครื่องมือดูดหนองออกจากร่างกายได้ประมาณ ๑,๐๐๐ ซีซี รอยผ่าหน้าท้องยาว เป็นทางตรงกลางท้องรอยผ่าประมาณ ๑ ไม้บรรทัด หรือ ๑ ฟุต เหมือนกับหมูที่โดนฆ่าตายแล้ว คนฆ่าจะผ่าหน้าท้อง หมูเพื่อแบ่งเนื้อหมูออกเป็นซีกๆ หลังจากผ่าตัดเสร็จก็เข้าห้อง ไอ.ซี.ยู

วันพฤหัสบดีที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๔๔ อาการทั่วไปดีขึ้น จนพี่ๆ ทุกคนดีใจ แต่ยังใช้เครื่องช่วยหายใจ และยังมีน้ำหนองไหลออกมา พี่ๆ ไปเยี่ยม พยาบาลประจำห้องก็จะแนะนำให้เรียกชื่อ เมื่อเรียกชื่อหลิวพรทิพย์ก็จะลืมตาและมองดูผู้เรียก

วันศุกร์ที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๔๔ อาการทรุดหนักความดันต่ำลงเรื่อยๆ สาเหตุเนื่องมาจากหนองไหลเข้ากระแสเลือด เกิดอาการติดเชื้อทำให้ร่างกายเกิดอาการช๊อค

ตอนเช้าของวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๔๔ เวลาประมาณ ๑.๕๐ น. หลิวพรทิพย์ก็เสียชีวิต ด้วยอาการไตวาย ไตติดเชื้อทำให้ระบบขับถ่ายเสียภายในห้อง ไอ.ซี.ยู ของโรงพยาบาล ญาติธรรมต่างจังหวัดบางท่าน เป็นห่วงว่าหลิวพรทิพย์จะจำไตรรัตน์ไม่ได้ พี่สาวคนโตบอกว่าไม่ต้องเป็นห่วง เพราะหลิวพรทิพย์เป็นคนที่จดจำเรื่องราวต่างๆ ได้แม่นยำเป็นพิเศษ ระหว่างป่วยก็มีการทบทวนบ่อย ๆ

เมื่อพี่สาวและญาติธรรมมารับศพของหลิวพรทิพย์ที่ห้องดับจิต เป็นเวลา ๐๙.๔๐ น. ศพของหลิวพรทิพย์ตัวยังนิ่มเหมือนกับคนนอนหลับ คอพับไปมา แขนขายกได้ สามารถเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดพุทธบริกรที่เคยสั่งไว้หลายครั้ง เมื่อเข้าโรงพยาบาลว่าจะใส่เสื้อและกระโปรงตัวไหนที่ชอบ เมื่อนำศพมาบำเพ็ญกุศลครบแล้ว ทางโรงพยาบาลมหาราชจึงมารับศพ เนื่องจากหลิวพรทิพย์ได้อุทิศร่างกายให้กับโรงพยาบาล สภาพศพที่บรรดาพี่ๆ ๔ คนและญาติธรรมทั้งหลาย ช่วยกันยกออกมาจากโลงแช่เย็นเพื่อนำบรรจุลงโลงไม้ก็ยังคงนิ่ม หน้าตายิ้มแย้มเป็นสีชมพูสวยกว่าตอนที่มีชีวิตอยู่

วันเสาร์ที่๒๓กุมภาพันธ์๒๕๔๕เป็นวันที่ภาควิชากายวิภาคศาสตร์คณะแพทย์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่จะทำพิธีอุทิศส่วนกุศลให้กับผู้อุทิศร่างกาย ที่นักศึกษาคณะแพทย์เรียกว่าอาจารย์ใหญ่ให้กับนักศึกษาแพทย์ ได้ศึกษาประจำปีการศึกษา ๒๕๔๔ หลิวพรทิพย์ได้เป็นอาจารย์ใหญ่โครงกระดูกลำดับที่ ๒๕๐ แก่นักศึกษาแพทย์

ท้ายที่สุดของชีวิตของมนุษย์โลก ก็ย่อมเป็นไปตามกฎแห่งกรรม ที่ตนเองได้กระทำเอาไว้ ดังเช่น ชีวประวัติของหลิวพรทิพย์ฉบับนี้ คงเป็นอุทาหรณ์เตือนใจผู้ปฏิบัติธรรมทั้งหลายว่า เมื่อโชคดีมีโอกาสได้รับธรรมะ คือโอกาสที่ชีวิตได้ก้าวมาถึงจุดสุดยอดที่สุดในชีวิตหนึ่ง ที่มีกายสังขารเป็นมนุษย์ ไม่เกิดมาเสียเปล่า สังขารนี้ต้องชดใช้หนี้เวรกรรมที่ตนเองได้กระทำ

มีใครบ้างที่หนีพ้นหนี้เวรกรรม ใครบ้างจะรู้ชีวิตว่าเมื่อไร เขาจะมาทวงหนี้ เรื่องนี้จึงเป็นบทเรียนชีวิตสอนทุกท่านที่ยังมีโอกาส ยังมีลมหาย จงรีบเร่งสร้างความดีให้มากที่สุด ก่อนที่ท่านจะไม่มีโอกาสได้สร้างความดีอีกต่อไป เหมือนหลิวพทิพย์ถึงแม้อยากจะอยู่ต่อเพื่อสร้างความดี แต่มันก็สายเสียแล้ว

ติดหนี้ชีวิตต้องชดใช้ด้วยชีวิต

"ในที่สุดเจ้าก็ได้ลิ้มรสชาตินั้นแล้ว ฮา.. ฮา.. ในที่สุดเจ้าก็ได้ลิ้มรสอันขมขื่นทรมานนั้นแล้ว ข้าจะให้เจ้าได้ลิ้มรสชาติของการถูกทำลายโฉม ความเจ็บปวดของการถูกไฟเผาไหม้"

สาเหตุแห่งผลกรรมสนองเวไนยก็คือ...แรงกรรม ซึ่งเป็นแรงผลักดันของกระแสแห่งการเวียนว่ายตายเกิด พุทธคัมภีร์กล่าวว่า ***"พลังแห่งแรงกรรมนั้นยิ่งใหญ่มาก สามารถต้านเขาพระสุเมรุได้ หยั่งลึกดังมหาสมุทร และสามารถปิดกั้นหนทางแห่งอริยะมรรค"***

กรรมเป็นตัวกำหนดชะตาชีวิตของเวไนย ทั้งในปัจจุบันและอนาคตชาติ ต้นกำเนิดแห่งแรงกรรมสาเหตุเนื่องมาจากความลุ่มหลงมัวเมา จึงพลาดท่าสร้างเหตุแห่งกรรมจนต้องไปรับผลต่อเนื่องในทุกๆ ชาติ ยิ่งมาเกิดยิ่งถลำลึกเหมือนตกอยู่ในโลกมืด เพลิดเพลินอยู่กับการสร้างบาปกรรมเป็นอาจิณ ญาณเดิมต้องรับผลสนองแห่งกรรมหมุนเวียนอยู่เช่นนี้ไม่จบสิ้น

ในครั้งนี้พระอาจารย์จี้กงได้เมตตา นำวิญญาณตนหนึ่ง ที่ติดตามทวงหนี้ชีวิตญาติธรรมท่านหนึ่งคือ ***คุณกัวจาวหมิง*** มาเพื่อให้เป็นประจักษ์ของกฎแห่งกรรมที่ตามสนอง และความน่ากลัวของแรงกรรม จะนำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมากล่าวต่อไปนี้

คุณ กัวจาวหมิง เป็นชาวไต้หวัน อำเภอเหมี่ยวลี่

ภรรยาชื่อ จางสิ้วอิง (เป็นพี่สาวคนโตของท่านอาจารย์จาง

ลิ้วลี่และท่านอาจารย์จางกุ้ยเซิน)

ลูกสาวคนโตชื่อ ***กัวสูฮุ้ย (ทำหน้าที่เป็นสามคุณ)***

ลูกชายคนรองชื่อ ***กัวจือเหลียง***

ลูกชายคนเล็กชื่อ ***กัวเจิ้งต๋า***

คุณกัวจาวหมิง เป็นญาติธรรมท่านหนึ่งได้รับวิถีอนุตตรธรรม และได้ผ่านการประชุมธรรมมหาชาติแล้ว ด้วยจิตศรัทธาที่มีต่อธรรมะ คุณกัวจึงได้สลัดคราบความเคยชินที่ไม่ดี ในอดีตมาเป็นผู้บำเพ็ญถือศีลกินเจ ทุกครั้งเมื่อทางสถานธรรมมีงาน คุณกัวจะอาสาขับรถพาภรรยาไปส่งที่สถานธรรมอยู่เป็นประจำ

เนื่องจากผลกระทบจากภาวะคับขันทางเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลง ครอบครัวของคุณกัวได้รับผลกระทบต่อการเป็นอยู่พอสมควร คุณกัวต้องเพิ่มเวลาทำงานให้กับตนเองมากขึ้น แน่นอนว่าเวลาที่ให้กับครอบครัวและงานธรรมย่อมน้อยลงๆ เมื่อถูกกระทบกระเทือนจากเพื่อนฝูง จิตศรัทธาแห่งธรรมะก็ค่อยๆ จางหายไป ชีวิตของคุณกัวตกสู่กระแสความเคยชินในอดีตอีกครั้ง

ประมาณเดือนมีนาคม ๒๕๔๔ คุณกัวได้พบตนเองมีเลือดไหลออกจากช่องปากโดยไม่ทราบสาเหตุ แต่ก็ไม่ได้ใส่ใจเพราะเห็นว่าไม่มีบาดแผลหรืออาการปวดแต่อย่างใด เวลาผ่านไป ๒ เดือน อาการเลือดไหลออกทางช่องปาก ก็เริ่มทำให้คุณกัวเกิดความรู้สึกเจ็บปวดและบวมขึ้นเรื่อยๆ คุณกัวจึงตัดสินใจไปหาหมอเพื่อรับการรักษา ผลจากการตรวจพบว่าคุณกัวได้เป็นมะเร็งในช่องปาก

นับจากวันที่ได้รู้ว่าตนเองเป็นมะเร็งในช่องปาก ซึ่งไม่เคยคิดมาก่อนว่าต้องมาเจอกับโรคร้ายเช่นนี้ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้คุณกัวรู้สึกหมดหวังในชีวิต ต้องฝืนตนเองทำใจยอมรับกับสภาพความเป็นจริงเพื่อเตรียมตัวเข้ารับการผ่าตัด

ญาติธรรมในอาณาจักรธรรมไม่ว่าภายในประเทศและต่างประเทศ เมื่อได้ทราบข่าวว่าคุณกัวต้องเข้ารับการผ่าตัดทุกคนต่างรวมใจกันกราบขอความเมตตาจากพระแม่องค์ธรรม เพื่อให้การผ่าตัดในครั้งนี้เป็นไปอย่างราบรื่น ทั้งยังร่วมกันสร้างบุญด้วยการนำพาคนมารับธรรมะและอุทิศบุญกุศลให้

ในครั้งนี้เบื้องบนเมตตา ให้การผ่าตัดผ่านไปอย่างราบรื่น (จากการผ่าตัดได้ตัดเนื้อที่แก้มซ้ายออก เอาเนื้อของแขนซ้ายมาปิดที่แก้ม แล้วตัดเนื้อที่น่องซ้ายมาปิดบาดแผลที่แขนซ้ายทดแทน)

หลังจากการผ่าตัด คุณหมอได้แนะนำให้กลับมาฉายรังสีอีก ๓๕ ครั้ง เพื่อป้องกันมิให้เชื้อมะเร็งรุกราม (การฉายรังสีทำให้เซลล์มะเร็งตาย แต่เซลล์ผิวหนังก็ได้รับผลกระทบไปด้วยเช่นกัน ซึ่งอาจส่งผลทำให้เซลล์ผิวหนังตายด้วย หรือทำให้ภูมิต้านทานลดน้อยลงและติดเชื้อง่าย)

เนื่องจากต้องฉายรังสีในช่องปากอย่างต่อเนื่อง จึงทำให้เกิดแผล เป็นรอยสีแดงตามบริเวณลำคอเหมือนแผลถูกไฟไหม้ ต้องเอาน้ำแข็งประคบ เพื่อลดความปวดแสบปวดร้อนจำนวนครั้ง

ของการฉายรังสีมากเท่าไหร่ ต่อมน้ำลายก็ยิ่งเสื่อมสมรรถภาพมากขึ้นเท่านั้น น้ำลายที่ผลิตออกมาจะลดน้อยลงทำให้ช่องทางเดินอาหารในลำคอแห้งและเสียงแหบ เมื่ออาหารผ่านลำคอจะเจ็บเหมือนโดนมีดเฉือน

คุณกัว ต้องนอนรับการรักษาในสภาพที่ไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ อีกทั้งบาดแผลในช่องปาก และลำคอมีการอักเสบ จึงจำเป็นต้องให้อาหารทางสายยาง น้ำหนักตัวจาก ๗๐ ก.ก. เหลือเพียง ๔๕ ก.ก. เมื่อภรรยามาช่วยเช็ดตัวให้คุณกัวจะแอบก้มหน้าร้องไห้ทุกครั้ง

ช่วงเวลาที่พักรักษาตัวนั้น ญาติธรรมคอยมาให้กำลังใจอยู่เสมอ เนื่องจากบาดแผลหลังการผ่าตัดทำให้ใบหน้าเสียโฉม คุณกัวจึงกลายเป็นคนเจ้าอารมณ์ โกรธง่าย โมโหง่ายจิตใจคอยหวั่นวิตกกับอนาคตของตนเอง ขาดความมั่นใจและหวั่นไหวไปตามคำพูดของเพื่อนฝูงที่มาเยี่ยม จึงเปลี่ยนใจเลิกกินเจ ผลสุดท้าย เชื้อมะเร็งก็รุกรามอีกครั้ง ครั้งนี้อาการถึงขั้นเป็นมะเร็งในเม็ดเลือดอย่างเฉียบพลัน ซึ่งมีอันตรายถึงชีวิตคุณกัวจึงตัดสินใจหันมาทานเจไปตลอด

ระยะเวลาที่พักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล 8 เดือนนั้น เชื้อมะเร็งได้รุกรามอย่างรวดเร็ว เจาะกินใบหน้าไปเกือบครึ่งซึ่งคุณหมอก็ไม่พบสาเหตุและจนปัญญาที่จะรักษา แต่เป็นเรื่องแปลกที่คุณกัวกลับไม่รู้สึกเจ็บปวดกับบาดแผลเหล่านั้นเลย ทุกครั้งเมื่อส่องกระจกดูสภาพใบหน้าที่เสียโฉมของตน ต้องส่ายหน้าด้วยความ

ผิดหวังอยู่เสมอ

วันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๔๕ สถานธรรมอวี่เจ๋อกง ไถจงจัดให้มีการประชุมมหาชาติขึ้น วันที่สองของการประชุมพระอาจารย์ประทับญาณกล่าวถึงแรงแห่งกรรมยากที่จะต้าน หนี้กรรมของผู้ใดผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ลบล้างเอง เมื่อพระอาจารย์กล่าวจบได้นำเอาดวงวิญญาณเจ้ากรรมนายเวร ซึ่งมีความโกรธแค้นอย่างรุนแรงมาทวงหนี้ (ใช้ร่างของสามคุณ กัวสูฮุ้ย)

ชั้นประชุมมหาชาติ ณ สถานธรรมอวี่เจ๋อกง เมืองไถจงไต้หวัน

วันที่ ๒๑-๒๓ ธันวาคม ๒๕๔๔

อ.จาง : ขอให้พวกเราทุกคนทำจิตให้สงบ ขณะนี้พระอาจารย์ได้นำดวงวิญญาณเจ้ากรรมนายเวรดวงหนึ่ง เข้ามา ไม่ต้องตื่นเต้น เมื่อสักครู่พระอาจารย์ได้ย้ำแล้วว่าทุกอย่างล้วนคือ ***กฎแห่งกรรม***

วิญญาณ : ไม่ต้องพูดอะไรแล้ว !!!

อ.จาง : ทุกอย่างเป็นเรื่องของแรงกรรม

วิญญาณ : ไม่ต้องพูดอะไรทั้งนั้น !!!

อ.จาง : บางคนมีความแค้นจดจำฝังใจ พูดอย่างไรก็ไม่ยอมคลายความแค้นนั้นลงได้ ดังนั้น พระอาจารย์ได้นำเจ้ากรรมนายเวรเข้ามา เพื่อเป็นประจักษ์ในเรื่องนี้ ปลุกให้เราได้รู้ตื่น เป็น

คู่กรณีของใครนั้นเราก็ไม่ทราบ

วิญญาณ : ข้าหาพวกเขามานานนับ ๑๐ ปีแล้ว ไม่ต้องพูดอะไรอีกแล้ว !!!

อ.จาง : พระอาจารย์พาเข้ามาปรากฏ เพื่อเตือนผู้ลุ่มหลง ดังนั้นเจ้าก็เล่าเรื่องราวของเจ้าให้ฟัง เจ้ามีชื่อแซ่ว่าอะไร?

วิญญาณ : เจ้ามีสิทธิ์อะไรมาถามข้า !!!

อ.เซี่ยว : เจ้ามีอะไรก็พูดมา พระอาจารย์พาเจ้ามาก็หวังให้เจ้าได้มาผูกบุญสัมพันธ์กับทุกคน

วิญญาณ : เมื่อก่อนนี้ไม่ว่าใครก็ต้องเงยหน้ามามองข้า ไม่มีความจำเป็นที่ข้าต้องหันหน้าไปมอง ใครไม่ต้องถามอะไรทั้งสิ้น ไม่ต้องพูดอะไรอีกแล้ว !!!

อ.จาง : เวลามีค่า เจ้าต้องเร่งพูด มีความแค้นเคืองอะไรจงเล่ามา เจ้าเป็นคนที่ไหน มีเรื่องราวอะไรบอกให้พวกเราได้รับรู้

วิญญาณ : ข้าแซ่เดียวกับเจ้า !!!

อ.เซี่ยว : เจ้าพูดให้ชัดเจนหน่อย มีแซ่เดียวกับใคร ?

อ.จาง : เจ้ามีชื่อว่าอะไร ? รีบๆ บอก

วิญญาณ : ลืมแล้ว !!!

อ.เซี่ยว : เจ้าเป็นคนสมัยไหน ?

วิญญาณ : ทำไมต้องให้ข้าพูด!!!

อ.เซี่ยว :	เจ้าไม่ยอมพูด แล้วทุกคนจะรู้ได้อย่างไร ?

วิญญาณ :	ข้าไม่พูด !!!

อ.เซี่ยว :	เจ้าพูดมาดี ๆ เถอะน่า

อ.จาง :	เจ้ามีชื่อว่าอะไร? บอกมาดีๆ เถอะ

วิญญาณ :	แซ่เดียวกับเจ้า !!!

อ.เซี่ยว :	บอกชื่อมาหน่อย พวกเราจะได้รู้จัก

วิญญาณ :	ลืมไปแล้ว จะทำไม !!!

อ.เซี่ยว :	วันนี้ที่เจ้ามามีเรื่องอะไรร้อนใจ เจ้าก็พูดออกมา

วิญญาณ :	ข้าแซ่เหอ ชื่อ ***เหอหวินเฟย*** ทุกคนต่างเรียกข้าว่าคุณชายเหอ !!!

อ.เซี่ยว :	เอาละ! คุณชายเหอ เจ้าเป็นคนที่ไหน ?

วิญญาณ :	พวกเจ้าต้องฟังข้า !!!

อ.เซี่ยว :	ได้! เชิญเจ้าบอกมาได้เลย เจ้าเป็นคนที่ไหนมีเรื่องอะไร เจ้าค่อยๆ เล่ามา

วิญญาณ :	ต้องดูก่อนว่าข้า...คุณชายพอใจหรือเปล่า !!!

อ.เซี่ยว :	แล้วเจ้าจะให้พวกเราทำอย่างไรเจ้าจึงจะพอใจ

วิญญาณ :	ข้าขอน้ำทิพย์ !!!

อ.จาง :	เชิญน้ำทิพย์ลงมา เวลามีจำกัด

อ.เซี่ยว : ให้เจ้าลุกขึ้นมาดีไหม พวกเราจะได้เอาน้ำทิพย์ให้เจ้าดื่มได้ พวกเราจะช่วยกันพยุงเจ้าลุกขึ้นนั่ง

วิญญาณ : ข้าไม่มองพุทธประทีป !!!

อ.เซี่ยว : ได้! ไม่ต้องมองพุทธประทีปก็ได้

อ.ส่าย : พระอาจารย์เมตตามาก นำพาเข้ามา เจ้าจงเล่าเรื่องราวต่างๆ ให้ทุกคนฟัง

อ.เซี่ยว : เจ้าเล่าให้ดีๆ พวกเราจะได้รู้ ได้เข้าใจ

อ.จาง : เพราะทุกคนต่างไม่รู้ถึงหนี้เวรกรรมของตนในอดีต

วิญญาณ : ข้าเป็นชาวก่วงเหยียน มณฑลซื่อชวน เกิดเมื่อปีกวงชวี่ที่ ๒๒

อ.จาง : เจ้ามีหนี้แค้นอะไร ?

อ.เซี่ยว : เจ้ามีเรื่องอะไร มีหนี้แค้นอะไรจงเล่ามาเถอะ

วิญญาณ : เจ้าทำร้ายข้าอย่างทรมานที่สุด !!!

อ.เซี่ยว : เจ้าคนนั้นคือใคร พูดให้ชัดเจนหน่อยได้ไหม

อ.จาง : เขาทำร้ายเจ้าด้วยสาเหตุอันใด ?

วิญญาณ : เจ้ายังไม่รู้อีกหรือ !!!

อ.จาง : เขาจะรู้ได้อย่างไรกัน

อ.เซี๊ยว : เจ้าไม่พูดให้ชัดเจน ทุกคนก็ไม่มีใครทราบ คนตั้งมากมายอย่างนั้น

วิญญาณ : หลินจินฮัว เจ้าใจร้ายมาก เป็นผู้หญิงที่ใจร้ายยิ่งกว่าอสรพิษ ผู้หญิงที่ใจร้ายที่สุด ก็คือเธอเสียแรงที่ข้าเฝ้าหลงรัก!

อ.จาง : เหตุการณ์เป็นอย่างไร เขาทำร้ายเจ้าอย่างไร เล่ามาให้ฟังซิ

วิญญาณ : แต่จนที่สุดเจ้าได้ลิ้มรสชาตินั้นแล้วฮา...ฮา..ในที่สุดเจ้าได้ลิ้มรสอันขมขื่นทรมานนั้นแล้ว ข้าจะให้เจ้าได้ลิ้มรสชาติของการถูกทำลายโฉม ความเจ็บปวดของการถูกไฟเผาไหม้ !!!

อ.จาง : หลินจินฮัว คนนั้น ปัจจุบันชาตินี้เธอเป็นใคร ?

วิญญาณ : เจ้าคิดถึงข้าแล้วใช่ไหมหลินจินฮัว ข้าติดตามค้นหาเจ้ามานานก็เพื่อคืนสายสัมพันธ์ให้กับเจ้า ข้าต้องคืนให้เจ้า สายสัมพันธ์นี้ต้องคืนให้เจ้า ฮา..!!!

อ.เซี๊ยว : เจ้าพูดให้ชัดเจน เขาจะได้สร้างบุญกุศลอุทิศให้เจ้า

อ.จาง : คนเรากรรมเวรไม่ควรผูก เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร

วิญญาณ : เจ้าคือไอ้ชายชั่ว !!!

อ.เซี๊ยว : ไอ้ชายชั่วคนไหนล่ะ ?

วิญญาณ : ใครใช้ให้เจ้าเป็นชายโฉดของหลินจินฮัว ใคร

เรียกให้เจ้าฟังคำพูดของหลินจินฮัว เอาไฟเผาข้าจนไม่เหลือซาก

อ.จาง : กฎแห่งกรรมมีจริง หากในอดีตเขาใช้ไฟเผาเจ้า มาชาตินี้ เขาก็จะถูกกรรมสนองโดยประสบเรื่องราวเกี่ยวกับไฟ เพื่อให้เขาได้ลิ้มรสชาติอันขมขื่นนั้นเล่า ให้เข้าใจอีกหน่อยจะได้ไหม เจ้าพูดอย่างนี้พวกเราไม่เข้าใจว่าเขาเป็นใคร ?

วิญญาณ : ใครใช้ให้เจ้ายอมสยบอยู่ใต้ชายกระโปรง ชายโฉดหวงหลง คืนชีวิตข้ามา! เอาชีวิตเจ้ามา! หวงหลง!!!

อ.จาง : พูดให้ดีๆ พระอาจารย์เมตตาให้โอกาสเจ้าได้ลดกรรมของเจ้าได้

วิญญาณ : จี้กงเหม็น พระจี้กงเหม็น พูดว่าจะสร้างบุญกุศลใช้คืน ก็ทำไม่ได้ เอาแต่พูด เจ้าก็นับว่าดวงแข็งดีนะ ดวงแข็งดี!!!

อ.จาง : เจ้าอย่าใช้อารมณ์

วิญญาณ : ข้าคือคุณชายเหอนะ คุณชายใหญ่ พวกเจ้าถือสิทธิ์อะไร !!!

อ.จาง : อย่าใช้อารมณ์ มีอะไรก็ค่อยๆ เล่ามา

อ.ส่าย : ขอพระอาจารย์เมตตา พวกเราทุกคนจะสร้างบุญกุศลอุทิศให้กับเจ้า

วิญญาณ : บุญกุศลหรือ เอามาสิ! มิฉะนั้นให้ข้ารับธรรมะรับในตอนนี้เลย ข้าต้องการจะรับธรรมะ ข้าคือคุณชายเหอ ข้ามีทองคำเป็นหมื่นตำลึง พวกเจ้าต้องการเงินทำบุญมิใช่หรือ ข้า

มีทองคำมากมายทำไมจะรับธรรมะไม่ได้ !!!

อ.จาง : เจ้าอย่าดุดันนักสิ

อ.ส่าย : พระอาจารย์อนุญาตให้เจ้ามา เจ้าอย่าดุนักเลย

วิญญาณ : ข้าสามารถรับธรรมะได้ตั้งสิบครั้ง ร้อยครั้ง ทำไมจะรับไม่ได้ ข้าต้องการรับเดี๋ยวนี้ ข้าต้องการรับธรรมะ!!!

อ.จาง : ถ้าเจ้าทำอย่างนี้ไม่สามารถสลายความแค้นเจ้าได้หรอก

อ.ส่าย : เจ้าต้องพูดให้ดี ให้ชัดเจน

อ.เซี่ยว : พระอาจารย์ให้โอกาสเจ้ามาพูด ก็คือให้โอกาสเจ้าได้สร้างบุญ

วิญญาณ : ข้ามีเวลา! ข้ามีเวลาเหลือเฟือ! ข้าจะกลัวอะไร ข้าถือโองการมา ข้าจะต้องกลัวอะไร กลัวพวกเจ้าเหรอ ข้ารับบัญชามานะ!!!

อ.จาง : เจ้ารับบัญชามา ก็ต้องทำอย่างมีระเบียบ

วิญญาณ : จะให้ข้าพูด ก็ต้องดูอารมณ์ของข้าเสียก่อน ว่าอารมณ์ดีหรือเปล่า !!!

อ.ส่าย : เจ้าจงเล่ามาให้ชัดเจน ทุกคนจะได้ช่วยกันสร้างบุญกุศลให้กับเจ้า

วิญญาณ : ข้ามีทองคำเป็นหมื่น ข้าต้องการลมก็ได้ลม ต้อง

การน้ำได้น้ำ ข้าจะกลัวพวกเจ้าอย่างนั้นหรือ!!!

อ.ล่าย : สิ่งศักดิ์สิทธิ์เมตตาให้เจ้าเล่าความเป็นมาของเจ้าให้ทุกคนฟัง

อ.เซี่ยว : เจ้ามีเรื่องอะไร ค่อยๆ เล่ามาให้ชัดเจน อย่าใช้อารมณ์

วิญญาณ : เรียกข้าว่า คุณชายเหอ

อ.จาง : คุณชายเหอ เจ้าค่อยๆ เล่าให้ชัดเจน หลินจินฮัวเป็นใคร พวกเราจะสร้างบุญกุศลให้เจ้าอย่างไร เจ้าต้องการบุญกุศลแบบไหน เจ้าทำอย่างนี้ทำให้เสียเวลาของเจ้า และเสียเวลาของผู้อื่นด้วย ซ้ำไม่มีบุญกุศล

วิญญาณ : ในเมื่อพวกเจ้าอยากจะรู้ หลินจินฮัว ก็คือกัวจาวหมิง พวกเขาทั้งครอบครัว ชายโฉดหวงหลง ก็คือกัวจือเหลียง (ลูกชายคนรองของคุณกัว)

อ.จาง : เขาเป็นพี่เขยของฉัน

อ.เซี่ยว : หมายความว่า ในอดีตเจ้าถูกครอบครัวของกัวจือเหลียง ทำร้ายใช่ไหม ?

วิญญาณ : บุญกุศลล่ะ! เจ้ามิใช่หรือจะสร้างให้กับข้า นับว่าเจ้าดวงแข็ง นับว่าเจ้าดวงแข็งมาก !!!

อ.ล่าย : ทุกคนจะช่วยกันสร้างบุญกุศลให้

อ.จาง : พวกเราร่วมกันสร้างบุญกุศล ให้กับเจ้าหลินจิน

ฮัวในอดีต ก็คือ กัวจาวหมิง ในปัจจุบันก็คือพี่เขยของผู้น้อย ขณะนี้เขาได้ป่วยเป็นโรคมะเร็งในช่องปาก

กัวจือเหลียง: ผู้น้อยคือลูกชายของ กัวจาวหมิง ผู้น้อยยังไม่รู้ไม่เข้าใจ

อ.จาง : เจ้าต้องเล่าเรื่องราวของกัวจาวหมิงให้ชัดเจนกว่านี้ได้ไหม เขาจะได้รู้ ได้เข้าใจ เพราะขณะนี้เขาได้รับผลสนองของกรรมแล้ว

วิญญาณ : ข้าจะเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้เจ้าทุกคนได้รับรู้ เมื่อหมินกั๋วปีที่ ๑ พ.ศ.๑๙๑๒ หลินซิ่งในชาติปัจจุบันคือ จางสิ้วอิง (ภรรยาของกัวจาวหมิง) ชอบเล่นการพนันจนติดเป็นนิสัย

อ.จาง : จางสิ้วอิง คือพี่สาวของผู้น้อย

วิญญาณ : นิสัยสันดานไม่ยอมเปลี่ยน พวกเจ้าระวังเถอะ ติดหนี้เขาไปทั่ว นิสัยชอบเล่นการพนันไม่ยอมแก้ไขอารมณ์หยาบกร้านอันธพาล อะไรนิดอะไรหน่อยก็เอาภรรยาเป็นที่ระบายอารมณ์

อยู่มาวันหนึ่ง เจ้าหนี้บีบบังคับให้คืนหนี้หลินซิ่ง เกิดความคิดชั่วจะขายหลินจินฮัว ลูกสาวของตน หากขายลูกสาวก็คงจะได้เงินมาปลดหนี้จึงปรึกษาหลี่ซื่อ ผู้เป็นภรรยา ในปัจจุบันคือ กัวสูฮุ่ย(ร่างสามคุณ) แล้วนำลูกสาวไปขายในซ่องนางโลม... ข้าต้องการดื่มน้ำทิพย์อีก!!!

อ.จาง : เจ้าค่อยๆ เล่าต่อไป

วิญญาณ : หลินจินฮัว เมื่อถูกขายไปอยู่ในซ่องนางโลม เพราะนางเป็นสาวสวย อีกทั้งมีพรสวรรค์ในการพูดจาฉอเลาะคารมคมคาย จึงได้อยู่ในซ่องนางโลมถึง ๑๓ ปี เรื่องมันยาวข้าขอเล่าอย่างสรุปใจความ

แขกที่มาเล่นการพนันไม่มีคนไหนเลย ที่ไม่ติดอกติดใจการปรนนิบัติของนาง ยินดีควักกระเป๋าเอาเงินป้อนให้เป็นฟ่อนๆจนกระทั่งนางได้มารู้จักกับข้าคุณชายเหอ ขณะนั้นข้าอายุ ๒๙ ปี หลินจินฮัว อายุ ๒๕ ปี ข้ามักไปเที่ยวที่ซ่องนางโลมเป็นประจำไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนเหมือนหลินจินฮัวเลย นางทำให้ข้าหลงเสน่ห์อย่างหัวปักหัวปำ ยินดีทำทุกอย่างเพื่อนาง แต่ข้าไม่รู้เลยว่าหลินจินอัวไม่เคยเห็นข้าอยู่ในสายตาของนางเลยแม้แต่น้อยในใจนั้นต้องการเพียงเงินในกระเป๋าของข้า นางจึงคิดแผนชั่วขึ้นมาที่น่าแค้นนักก็คือ ข้าถูกความรักบดบังจนลืมหูลืมตาไม่ขึ้น ในขณะนั้นข้าจึงไม่คิดยับยั้งชั่งใจหรือระแวงสงสัยนางเลยแม้แต่น้อย

อือ!... ชายโฉดของหลินจินฮัว คือ หวงหลงนั่นก็คือเจ้า (กัวจือเหลียง) เจ้ากล้าลืมหรือ ? ใจอำมหิตโหดเหี้ยม เจ้ากล้าลืมได้น่ะหรือ!!!

อ.เซียว : (พูดกับกัวจือเหลียง) ขอเขาสิ ขอให้เขาอภัยที่ในอดีตชาติเราทำกับเขาไว้ เพราะเราไม่รู้

วิญญาณ : เจ้าเที่ยวระเหเร่ร่อน แสดงศิลปะนาฏศิลป์

ฝีมือของเจ้าเป็นเลิศ ทั้งเป็นหนุ่มรูปงาม บุคลิกท่าทางรูปทรงองเอวดูดีไปหมด แต่ไหนได้ จิตใจเจ้าก็เหมือนผู้หญิงกะล่อนคนนั้น จิตใจชั่วร้าย

คืนวันนั้น ข้าได้นำเงินติดตัวไปห้าพันตำลึงทองเพื่อไปไถ่ตัวหลินจินฮัว นางได้แต่งตัวอย่างสวยสดงดงาม พูดจาไพเราะหวานหู ใครจะรู้ว่านางไม่หวังดี หลอกข้าเดินทางไปติดกับของชายโฉดหญิงชั่ว ข้าก็เลยหลวมตัวดื่มเหล้าผสมยาพิษที่พวกมันเตรียมไว้ให้ ตับไตไส้พุงเหมือนแหลกละเอียด ในท้องร้อนระอุดังไฟแผดเผา ลำคอเจ็บแสบสุดแสนทรมานยิ่งกว่ามีดหมื่นเล่มทิ่มแทง!!!

อ.จาง : พี่เขยผู้น้อยในชาตินี้ จึงได้เป็นมะเร็งในช่องปาก

วิญญาณ : ข้าได้คืนสายสัมพันธ์ให้เจ้าแล้วหลินจินฮัว เจ้าคิดถึงข้าแล้วหรือยังหลินจินฮัว ข้าคืนให้เจ้าแล้วสะใจ ฮา...!!!

อ.จาง : เขาได้รับผลกรรมสนองแล้ว

วิญญาณ : พวกเขายังทำลายโฉมหน้าของข้า พวกเขากลัวเรื่องราวความชั่วถูกเปิดเผย ถึงกลับทำลายข้าให้เสียโฉม โหดเหี้ยมจริงๆ เจ้าเป็นคนสมรู้ร่วมคิดที่โหดเหี้ยมอำมหิต เจ้ายังจะกล้าลืมได้อีกรึ !!!

อ.จาง : คุณชายเหอ ให้พวกเขาได้สร้างบุญกุศล หากเจ้าผ่อนผัน พวกเขาก็สามารถสร้างบุญกุศลได้

วิญญาณ : โหดเหี้ยมจริงๆชั่วพริบตา จับข้าเผาจนไม่เหลือ

ซาก

อ.จาง : เรื่องราวในอดีตชาตินั้น พวกเขาก็ไม่มีใครรู้ เจ้าอภัยให้เขาเถอะให้พวกเขาได้มีโอกาสสร้างบุญกุศลอุทิศให้กับเจ้า

วิญญาณ : ความทุกข์ของข้าพวกเจ้ารู้เหรอ พวกเจ้าทำเพื่อเขาทั้งนั้น !!!

อ.เซี่ยว : พวกเราไม่ได้ทำเพื่อเขา พวกเราทำเพื่อเจ้า สร้างบุญกุศลให้กับเจ้า

วิญญาณ : พวกเจ้าลองพิจารณา ข้าขอถามพวกเจ้า พวกเจ้าพิจารณาความถูกผิดสิ !!!

อ.ล่าย : พวกเราจะวอนขอให้พระอาจารย์เมตตา พวกเราจะร่วมสร้างบุญกุศลให้กับเจ้า เจ้าอย่าได้ใช้อารมณ์

วิญญาณ :พวกเจ้าวินิจฉัยความสิติดหนี้ต้องชดใช้ติดหนี้ชีวิตก็ต้องชดใช้ด้วยชีวิต นี่ไงเหตุผล จะยกเอาเหตุผลอะไรมาพูดอีก

อ.ล่าย : พวกเราทุกคนจะสร้างบุญกุศลให้กับเจ้า

วิญญาณ : บุญกุศลอะไร ผายลมทั้งนั้น ยังมีบุญกุศลให้ข้าอีกรึ เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ให้ข้ารับวิถีธรรมสิ พวกเจ้าไม่มีเหตุผล ติดหนี้ต้องใช้หนี้ พวกเจ้าได้แต่พูด พูด พูด ไม่มีใครฟังข้าบ้างเลย

อ.เซี่ยว : คุณชายเหอ เจ้าสงบจิตสงบใจฟังอาจารย์ล่ายคลี่คลายปัญหาให้เจ้าดีไหม ?

วิญญาณ : ข้าไม่ฟัง ข้าไม่สน !!!

อ.เซี่ยว : เจ้าไม่ฟัง เมื่อเป็นอย่างนั้นพวกเราก็ไม่สามารถคลี่คลายปัญหาให้เจ้าได้

อ.จาง : พวกเราจะช่วยโปรดคน นำพาคนมารับวิถีธรรม ดูว่าใน 1 ปี จะนำพาคนรับวิถีธรรมได้เท่าไร

อ.ส่าย : ช่วยกันนำพาคนมารับวิถีธรรมอุทิศบุญกุศลนี้ให้กับคุณชายเหอ เหออวินเฟย

อ.เซี่ยว : เจ้าอย่าทำอย่างนี้ได้ไหม หากเจ้าไม่ให้อาจารย์ช่วยเจ้าแก้ปัญหาแล้ว เจ้าก็จะไม่มีโอกาสอีก ท่านบอกให้เจ้าช่วยในการนำพาคนมารับวิถีธรรม เจ้าไม่ช่วย เอาแต่ใช้อารมณ์ต้องการแต่ชีวิตของเขา ทำอย่างนี้ไม่ได้แก้ปมปัญหาหรอก จองเวรจองกรรมกันเรื่อยไป แล้วเมื่อไหร่จะสิ้นสุด

วิญญาณ : ข้าอยู่ตรงหน้ากระจกส่องกรรม !!!

อ.จาง : เอาอย่างนี้ พวกเราทุกคนจะช่วยกันนำพาคนมารับวิถีธรรม 50 คน อุทิศบุญกุศลให้กับเจ้าดีไหม

วิญญาณ : ยมบาลได้นำความชั่วที่ข้ากระทำไว้ มาปรากฏอีกครั้งแล้ว

อ.เซี่ยว : นั่นซิคุณชายเหอ เจ้าก็มีส่วนไม่ดีเช่นกัน

วิญญาณ : ทำให้ข้าต้องยอมจำนนทุกอย่าง ต่อเหตุการณ์เหล่านั้น ครั้งยังมีชีวิตข้าเอาแต่เที่ยวเสเพล ไม่ยอมทำมาหากินอย่างสุจริต อยู่กับบ้านก็ไม่เคยกตัญญูดูแลพ่อแม่ เคยหลอกหญิง

ชาวบ้านที่บริสุทธิ์ ข้าจำต้องยอมจำนน ข้าถูกลงทัณฑ์ในนรกมาแล้วทุกข์เสียจนไม่อาจบรรยายได้

อ.เซี๊ยว : เพราะในนรกทุกข์ทรมาน ดังนั้นพวกเราทุกคนจึงหาทางนำพาคนมารับวิถีธรรม แล้วอุทิศบุญกุศลให้กับเจ้า จะได้ลดความเจ็บปวดของเจ้าดีไหมล่ะ

วิญญาณ : พวกเราชอบมาก เมื่อบนโลกมนุษย์มีการทำพิธีรับธรรมบ่อยๆ เพราะทุกครั้งที่บนโลกมนุษย์มีการทำพิธีรับธรรมะในยมโลกก็จะมีกระดาษใบหนึ่งปลิวลงมา

อ.จาง : ใบฎีกาสวรรค์ ขณะที่ทำพิธีรับธรรมต้องทูลใบฎีกาขึ้นเบื้องบน สิ่งศักดิ์สิทธิ์จะนำใบฎีกานี้ก็จะไปยังยมโลก แล้วลบชื่อออกจากบัญชีในยมโลก

วิญญาณ : พญายมล้วนต้องคุกเข่ารับใบฎีกานั้น

อ.จาง : พญายมต้องคุกเข่ารับใบฎีกาเพราะฉะนั้นอักษรบนใบฎีกาต้องเขียนให้ชัดเจน เรียบร้อย สวยงาม

วิญญาณ : พวกเราที่ถูกลงโทษลงทัณฑ์ ไม่อาจเงยหน้าขึ้นมอง เพียงช่วงเวลานี้เท่านั้นที่ช่วยพวกเราลดความเจ็บปวดให้ทุเลาลงได้บ้าง เพราะฉะนั้น พวกเราจึงหวังให้โลกมนุษย์ทำพิธีรับธรรมบ่อยๆ

อ.จาง : วิญญาณในยมโลก หวังให้พวกเรานำพาคนมาทำพิธีรับธรรมบ่อยๆ พวกเขาก็จะได้ลดความเจ็บปวดทรมานลง

ได้ดีไหม ?

วิญญาณ : ข้าไม่เคยเห็นใบฎีกานั้น ผู้ได้รับธรรมะโชคดีมาก ชื่อได้ถูกลบออกจากบัญชียมโลก ในยมโลกไม่มีชื่อของพวกเจ้าแล้ว ข้าอิจฉาพวกเจ้า

อ.จาง : ด้วยเหตุนี้ เมื่อเข้ามาถึง จึงพูดแต่จะรับวิถีธรรม เอาล่ะ! พวกเราจะช่วยกันสร้างบุญกุศลอุทิศไปให้ เจ้าจะได้มีโอกาสไปเกิดใหม่ และหวังว่าเจ้าจะมีบุญสัมพันธ์ได้รับวิถีธรรมที่ล้ำค่านี้

วิญญาณ : ผู้ได้รับวิถีธรรมบนหน้าผากจะมีแสงสว่างทุกคน บางคนมีความสว่างมาก บางคนมีความสว่างน้อย

อ.จาง : เพิ่งรับวิถีธรรมใหม่ ความสว่างจะมีเพียงเล็กน้อย เมื่อไม่กลับมาสถานธรรม ผงธุลีบดบังความสว่างก็หายไปอีก

วิญญาณ : นั่นคงเกี่ยวกับการบำเพ็ญธรรม แต่ว่าพวกเจ้าคงมองไม่เห็น แม้ว่าด้านหน้าจะมีแสงสว่าง แต่ด้านหลังเงาดำที่ไร้ลักษณ์ แรงกรรมที่ไร้รูปก็มีมากมายเช่นกัน

อ.จาง : ได้ยินไหม หนี้เวรกรรมที่เราได้สร้างไว้แต่อดีตยังคงมีอยู่ แรงกรรมที่ปราศจากรูปลักษณ์ยังคอยติดตาม เราอยู่เรื่อยไป เพราะฉะนั้นเราต้องรีบเร่งสร้างบุญกุศลเหมือนกับที่เราติดหนี้เงินทองผู้อื่น เมื่อเรามีบุญกุศลก็สามารถใช้คืนเขาได้ หากเราไม่ได้สร้างบุญกุศล เจ้ากรรมนายเวรตามทวงอยู่ตรงหน้า

หรือเคาะประตูเรียก เราก็ต้องคืนเช่นเดียวกัน พี่เขยของผู้น้อยก็เช่นกัน เขาได้รับวิถีธรรมแต่ก็ห่างจากสถานธรรม

วิญญาณ : ข้ารับทุกข์ทรมานอยู่ในยมโลกมา ๕๔ ปี ข้าถูกทำร้ายจนตัวตายเมื่ออายุ ๒๙ ปี รับทุกข์ถูกลงโทษมา ๕๔ ปี ข้าเคยเกิดเป็นไก่ เป็นสุนัข แต่การต้องโทษของข้าครบแล้ว ข้าเที่ยวเร่ร่อนอยู่ ๑๐ ปี ใน ๑๐ ปีนี้ ข้าไม่ยอมไปเกิดใหม่ ข้าพยายามที่จะค้นหาหลินจินฮัว ข้าตั้งใจค้นหานางจนให้พบ ข้ากับนางมีความแค้นต่อกัน และข้าจะไม่ขออยู่ร่วมฟ้าเดียวกันกับนาง ข้าเร่ร่อนมา ๑๐ ปีแล้ว ข้าขอโองการจากยมบาลมาทวงหนี้ชีวิตข้าขอมา ๑๐ ปี เข้ามาด้วยพระบัญชา ข้าขอมา ๑๐ ปี ขอมาจนถึงบัดนี้ แต่พระสงฆ์บ้ารูปนั้นผลัดเวลามาเรื่อยๆ ขัดขวางมาเรื่อยๆ กระทั่งเมื่อหมินกั๋วปีที่ ๗๘ ผลแห่งกรรมสุกงอมตัวเขาเองหลงอยู่กับการหาเงิน เอาแต่แทงหวยรางวัล ดีจริงๆ ผลสุดท้ายล่ะ! ฮา...ฮา... ในอดีตใครใช้ให้เจ้าหลอกเงินทองจากผู้ชายมากมาย แล้วยังใช้วาจาปลิ้นปล้อน กลิ้งกลอกเหมือนน้ำบนใบบอน ทำลายครอบครัวใครต่อใครเขาให้แตกแยกมามากต่อมาก เจ้ายังจะคิดให้มีคนอุปถัมภ์ ยังคิดอยากจะมีเพื่อนอีกรึ เมินเสียเถอะ คอยไปเถอะ

อ.ล่าย : พวกเราจะหมั่นสร้างบุญกุศลให้กับเจ้า เจ้าเองก็ต้องช่วยหนุนเสริมงานธรรม

วิญญาณ : ข้าก็ใช่ว่าจะเป็นผู้แล้งน้ำใจ หากไม่เพราะเห็นแก่หน้าพระสงฆ์เหม็นรูปนั้น

อ.จาง : ทางที่ดีเจ้าควรปล่อยให้พวกเขาได้มีโอกาสสร้างบุญกุศลบ้าง พวกเขาจึงสามารถอุทิศบุญกุศลให้กับเจ้าได้

วิญญาณ : ข้าเคยปล่อยโอกาส วางมือให้เขาได้เป็นอิสระ ข้าเปิดโอกาสให้เขาได้พบจิตหิริโอตตัปปะแห่งตนข้าวางมือมาตั้ง ๑๐ ปี เมื่อเรื่องราวมาจนถึงบัดนี้พวกเจ้าไม่ควรมาโทษข้าแล้วข้าก็เคยเป็นคนมาก่อน แม้ว่าข้าจะเป็นลูกเนรคุณทำลายชื่อเสียงวงศ์ตระกูล ไม่ได้ฝึกฝนเรียนรู้วิชาอะไรเลย แต่ข้าก็มีหิริโอตตัปปะ ข้าก็เคยถูกกล่อมเกลามาเพราะฉะนั้น พระจี้กงจึงได้นำพาข้ามาที่นี่ให้ได้รับการตัดสินที่ยุติธรรม

อ.ส่าย : เอาล่ะ! เอาล่ะ! ทุกคนรู้แล้วว่าเจ้านั้นลำบากมากแค่ไหน

วิญญาณ : พวกเจ้านำพาคนมารับธรรมะ อุทิศบุญกุศลให้กับข้า ต่อไปนี้ข้าจะทำให้หลินจินฮัว รับทุกข์ทรมานน้อยลงแล้วข้าก็จะได้ไปเกิดใหม่เร็ววัน

กัวจือเหลียง:ข้าจะนำพาคนมารับวิถีธรรม อุทิศบุญกุศลให้กับเจ้า

วิญญาณ : พวกเจ้าทั้งครอบครัว ต้องสร้างกุศลพร้อมกันทั้ง ๓ ทาน ข้าก็จะไม่ขัดขวาง แต่ข้าขอบอกไว้ก่อนหลินจินฮัวมิใช่ติดหนี้กรรมไว้กับข้าคนเดียวเท่านั้นยังมีรายอื่นๆ อีก ข้าไม่อาจก้าวก่ายข้าไม่เกี่ยวด้วย และไม่อาจไกล่เกลี่ยให้ได้

อ.จาง : เขายังมีเจ้ากรรมนายเวรอื่นๆ อยู่อีกมาก

อ.เซี่ยว : (พูดกับกัวจือเหลียง) คุณพ่อของเธอยังมีเจ้ากรรมนายเวรรายอื่นอีกมาก ไม่ได้มีเพียงคนเดียวเท่านั้น

อ.จาง : เพราะฉะนั้นพวกเราต้องเข้าใจหนี้กรรมหกหมื่นปีมา ไม่ใช่มีเพียงชาตินี้ชาติเดียวเท่านั้น

วิญญาณ : พวกเจ้าสร้างบุญกุศลให้กับข้า ก็สามารถแบ่งให้กับพวกเขาได้ ยังมีรายอื่นๆ ที่ข้ายังต้องแบ่งให้พวกเขาอีก

อ.จาง : พวกเราต้องเข้าใจหนี้กรรมที่ติดตัวเรามาตั้งแต่เกิดมาจนถึงบัดนี้หกหมื่นกว่าปี ไม่ใช่เพียงชาติเดียวหรือสองชาติ

วิญญาณ : ข้าคุณชายเหอ จะขอร้องพวกเจ้า ณ ที่นี้ ปฏิบัติธรรมให้ดี พาคนมารับวิถีธรรมอุทิศบุญกุศลให้กับข้า เมื่อสักครู่ที่ข้าปากพล่อย พูดจาหยาบคาย แสดงกิริยาท่าทางไม่เคารพต่อพระพุทธจี้กงขอพวกเจ้าให้อภัย อย่าคิดเล็กคิดน้อยกับข้า เพราะข้าอยู่ในนรกทุกข์เหลือเกิน ก็อยากจะระบายความแค้นบ้าง ๑๐ ปีมาแล้ว ที่พระพุทธจี้กงคอยขัดขวางอยู่เรื่อยมา แล้วจะไม่ให้ข้าโกรธแค้นได้อย่างไร !!!

อ.จาง : เอาล่ะ ! พวกเราทุกคนจะช่วยกันนำพาคนมารับธรรมะคนละ ๑ คน เพื่ออุทิศบุญกุศลให้กับเจ้า

วิญญาณ : หวงหลง นับว่าเจ้าดวงแข็ง เจ้าพูดก่อนเจ้าจะทำอย่างไร? เจ้าเป็นผู้สมรู้ร่วมคิด เจ้าจะทำอย่างไรพูดมาซิ !!!

กัวจือเหลียง: ฝึกฝนทำความดี สร้างบุญกุศลให้กับท่าน

และเริ่มฝึกทานเจ

วิญญาณ : เจ้าจะนำพาคนมารับวิถีธรรมกี่คน เพื่อสร้างบุญกุศลให้กับข้า เจ้าเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดฆ่าคน

อ.เซี่ยว : (พูดกับกัวจือเหลียง) ตั้งปณิธานสิ เขาช่วยเธอได้ พระอาจารย์ก็จะคอยช่วยเธอ

วิญญาณ : เจ้าพูดสิ! ข้าปล่อยเจ้าแล้วนะ เจ้ายังจะเอายังไงอีก!!!

อ.เซี่ยว : เธอคิดดูว่าเธอจะทำอย่างไร คุณชายเหอเจ้าก็ต้องช่วยด้วย ไม่ใช่เอาแต่ทวงหนี้อย่างเดียว

กัวจือเหลียง: นำคนมารับธรรม ๒๐ คน

วิญญาณ : ข้าต้องการบุญกุศลที่เป็นจริง เอาละยมทูตมารับข้าแล้ว ข้าอิจฉาพวกเจ้าที่ได้รับวิถีธรรม ในยมโลกไม่มีชื่อของพวกเจ้า ข้าก็เคยเป็นคนและที่ผ่านมาข้าได้รับทุกข์อย่างมาก เชื่อข้า ในยมโลกไม่มีชื่อของพวกเจ้าจริงๆ หลังจากรับวิถีธรรมแล้วข้าเห็นบนหน้าผากของพวกเจ้า ล้วนมีแสงสว่างข้ารู้สึกอิจฉา หวังว่าพวกเจ้าไม่เอาอย่างข้า พวกเจ้ามีคุณพ่อคุณแม่ กตัญญูเลี้ยงดูปรนนิบัติท่านทั้งสองให้ดีๆ อย่าให้เหมือนข้าที่เป็นลูกเนรคุณทำลายชื่อเสียงวงศ์ตระกูล ทำให้พ่อแม่ต้องอับอายขายหน้า

อ.จาง : พวกเราต้องตั้งใจบำเพ็ญธรรมให้ดี ช่วยกันนำพาคนมารับวิถีธรรม ทุกคนล้วนรู้ว่าธรรมะดี เพราะฉะนั้น

ต้องรู้ตื่นได้แล้ว มีโอกาสได้บำเพ็ญปฏิบัติธรรมนั่นแหละเป็นวาสนาของพวกเรา ต้องรู้จักถนอมโอกาสไว้ให้ดี...

พระอาจารย์จี้กงกล่าวว่า...

"การโปรด ๓ ภพ เป็นภารกิจที่จะช่วยให้พ้นการเกิดตายเก็บผลสมบูรณ์ที่ยิ่งใหญ่ แต่หนี้กรรมของใคร คนนั้นต้องไปชำระกันเอาเอง"

ก่อนปิดชั้นประชุมมหาชาติอาจารย์ถ่ายทอดธรรมได้นำบุญกุศลในการจัดชั้นครั้งนี้ อุทิศให้กับเจ้ากรรมนายเวรเหออวินเฟย พร้อมกันนั้นได้ให้กำลังใจและส่งเสริมญาติธรรมให้ไปโปรดคนมารับวิถีธรรม เพื่อช่วยเหลือให้คุณกัวจาวหมิงได้ผ่านพ้นช่วงวิกฤตินี้ไปได้

ในขณะที่ทุกคนกำลังเร่งโปรดคนมารับธรรมเพื่ออุทิศบุญให้เหออวินเฟยนั้น คุณกัวจาวหมิง ได้จากพวกเราไปอย่างสงบเมื่อวันที่ ๒ มกราคม ๒๕๔๕ เวลา ๑๔.๕๐ น. ขณะนอนหลับโดยไม่ปรากฏอาการวิตก หรือทุกข์ทรมานแต่อย่างใดสุขภาพร่างกายอ่อนนิ่มเหมือนคนนอนหลับ

ร่างของคุณกัวจาวหมิง ถูกเก็บไว้ในห้องเย็นเป็นเวลา ๑๓ วัน วันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๔๕ ได้จัดพิธีฝังศพ สภาพร่างกายที่นำออกมาจากห้องเย็นยังอ่อนนิ่มอยู่เช่นเดิม สามารถยกแขนตั้งขึ้นและยังอุ้มตราลัญจกรได้ ประจักษ์ให้เห็นความล้ำค่าอันแยบยลแห่งธรรมะหลังจากได้จัดทำพิธีศพเสร็จสิ้นลง เพื่อสำนึกถึงพระ

มหากรุณาธิคุณอันยิ่งใหญ่ของฟ้าเบื้องบน ภรรยาและลูกๆ ทั้งครอบครัวได้ตั้งปณิธาน จะไปช่วยงานประชุมมหาชาติที่ประเทศเวียดนาม เพื่อสร้างกุศลอุทิศให้ดวงวิญญาณกัวจาวหมิงในระยะเวลา ๑๐๐ วัน ขณะเดียวกันคุณจางซิ่วอิง (ภรรยา) ก็พยายามฝึกฝนเรียนรู้พุทธระเบียบและไตรรัตน์

วันแรกของการประชุมมหาชาติ ที่ประเทศเวียดนาม มีบทกตัญญุตาธรรม คืนวันนั้นลูกชายคนโตกัวจือเหลียง สัมผัสได้ว่ามีวิญญาณคุณพ่ออยู่ข้างกาย ได้แต่ร้องไห้ทั้งคืน กัวจือเหลียงบอกว่าตั้งแต่คุณพ่อเสียไป ไม่เคยรู้สึกสะเทือนใจเช่นนี้มา ก่อนเลย (ลูกคนหนึ่งบำเพ็ญธรรมบรรพชน ๗ ชั้น อนุชน ๙ ชั้น ล้วนได้พึ่งรัศมีธรรม) คุณกัวจาวหมิงถึงแม้ละกายสังขารไปแล้ว แต่ดวงวิญญาณก็อยู่ไม่ไกล ยังคงกลับมาหาครอบครัวซึ่งเป็นความหวังที่จะได้พึ่งรัศมีบุญจากภรรยาและลูกๆ

หลังจากนั้นไม่นาน ทุกคนได้ร่วมใจกันตั้งปณิธานกินเจกันทั้งครอบครัว ลูกชายทั้งสองได้สำนึกถึงพระมหากรุณาอันยิ่งใหญ่ของฟ้าเบื้องบน ตั้งปณิธานจะกลับมาช่วยงานสถานธรรมทุกครั้งที่มีงานธรรมกิจ คุณจางสิ้วอิง (ภรรยา) ถือโอกาสนี้จัดตั้งพุทธสถานครัวเรือน

ประจักษ์แจ้งผลแห่งกรรม

ชีวิตมนุษย์ทุกคนล้วนต่างมีกรรมเป็นของตนเอง มาแต่อดีตชาติ หากยังไม่มีผลตอบสนองเกิดขึ้นในปัจจุบัน ยากจะรู้ได้ว่าตนได้สร้างเหตุแห่งกรรมใดเอาไว้ แต่เมื่อทุกท่านได้อ่านคำสอนขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ได้ตรัสเอาไว้ จึงจะทราบถึงต้นเหตุผลกรรม ซึ่งเป็นเรื่องที่น่ากลัวยิ่งนักเพราะเป็นสิ่งที่มองไม่เห็น เมื่อมีผลตอบสนองเกิดขึ้น บางครั้งก็ช่วยแทบไม่ทัน ***"ติดหนี้เงินทองก็ต้องชดใช้ด้วยเงินทองติดหนี้ชีวิตก็ต้องชดใช้ด้วยชีวิต"*** กฎของฟ้าดินนั้นยุติธรรมทุกคนมิอาจหลบหลีกได้ เช่นเดียวกับ คุณอัจฉรา ทินแก้ว (คุณก้อย) ที่ไม่สบายด้วยโรคมะเร็งในลำไส้ยากรักษาให้หายได้นั่นคือโรคเจ้ากรรมนายเวรทวงหนี้นั่นเอง

หลังจากเรียนจบมัธยมปลาย ก็ได้เดินทางมาศึกษาต่อในกรุงเทพฯ ที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง

จนกระทั่งปี พ.ศ. ๒๕๓๗ คุณจินตนา ทินแก้ว และคุณจงกล ทินแก้ว ซึ่งเป็นพี่สาวก็ได้ชักชวนมารับวิถีธรรม หลังจากรับธรรมแล้ว มิได้มีความศรัทธาแต่อย่างใด ยังมีจิตคลางแคลงสงสัย และไม่พอใจพี่สาวทั้งสอง ที่ปฏิบัติบำเพ็ญช่วยเหลืองานธรรมะอยู่ที่จังหวัดระนอง โดยเฉพาะกับพี่สาวคนรองคือคุณจินตนา ทินแก้ว ซึ่งปัจจุบันเป็นอาจารย์ชี้แนะรับผิดชอบอยู่ที่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

คุณอัจฉรา คิดอยู่เสมอว่าธรรมะ ได้ทำให้พี่สาวไม่รัก ไม่สนใจเขา และเขาต้องอยู่ในกรุงเทพอย่างเดียวดายมาตลอด จึงมีอคติต่อธรรมะพอสมควร พี่สาวทั้งสองก็พยายามชี้แจงถึงเหตุผลต่างๆ ให้เข้าใจถึงภาวะความเป็นจริงของครอบครัว มิได้เป็นเพราะธรรมะเลย และได้อธิบายถึงความสูงส่งล้ำค่าของธรรมะตลอดมา แต่ก็ยังปิดกั้นจิตตนเองไม่ยอมรับฟังและไม่ศรัทธาเชื่อถือต่อธรรมะเลย

ไม่นานต่อมาคุณอัจฉรา ก็ได้ป่วยเป็นลำไส้อักเสบและเจ็บออดๆ แอดๆ มาตลอด

จนกระทั่งปลายปี ๒๕๔๔ ก็เริ่มมีอาการเจ็บมากขึ้นจนไม่สามารถไปทำงานตามปกติได้ อาการป่วยจึงหนักขึ้นเรื่อยๆ เข้าออกโรงพยาบาลบ่อยๆ คุณหมอก็ได้ตรวจพบว่า คุณอัจฉราได้เป็นเนื้องอกในลำไส้ใหญ่ เมื่อทานอาหารลงไปก็จะเก็บซับไว้ไม่อยู่ จะขับถ่ายออกมาหมด ต้องเข้าออกโรงพยาบาลต้องให้น้ำเกลือตลอดเรื่อยมา ระยะหลังอ่อนเพลียมีอาการหนักกว่าทุกครั้ง คุณจินตนาพี่สาวก็ได้มาเฝ้าที่โรงพยาบาล เมื่อมีคนที่ปฏิบัติงานธรรมไปเยี่ยมก็จะแสดงอาการไม่ค่อยพอใจไม่ทักทายหรือพูดคุยด้วย พี่สาวก็จะขอโทษกับทุกคน ที่น้องสาวแสดงกิริยาไม่สุภาพแล้วพยายามช่วยให้น้องสาวเข้าใจในธรรมะ จนเริ่มมีอาการดีขึ้นคุณจินตนาจึงพาไปเข้าร่วมประชุมธรรมมหาชาติ ที่สถานธรรมกวงหมิงจังหวัดระนอง ทำให้เริ่มเข้าใจต่อธรรมะบ้าง หลังประชุมหนึ่งอาทิตย์คุณจินตนาก็พากลับเข้ากรุงเทพฯ มาช่วยงานประชุม

ธรรมชั้นพุทธาภิเษกที่กรุงเทพอีกครั้ง

วันที่ ๒ ของการประชุมธรรม พระอาจารย์จี้กงก็เสด็จมาเมตตาได้ตรัสว่า หากสามารถมอบชีวิตให้ฟ้า ฟ้าก็จะไม่ดูดาย ตั้งแต่นั้นมา อาวุโสก็เมตตาให้เข้ามาช่วยงานในร้านหนังสือกระวีอาการป่วยก็เริ่มดีขึ้น แต่เนื่องด้วยโรคที่เป็นอยู่และใจที่ยังปล่อยวางไม่ได้ จึงทำงานด้วยความตึงเครียดและยังกล่าวโทษตำหนิมีผิดบาปทางวาจาโดยไม่รู้ตัว จนเมื่อถึงเดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕๔๖ ที่ผ่านมา ลำไส้เริ่มมีอาการอักเสบขึ้นมาอีก แพทย์จึงได้ตัดเนื้องอกที่ลำไส้ไปตรวจ จึงรู้ว่าเป็นมะเร็งในลำไส้ นับจากนั้นคุณหมอก็นัดไปตรวจทุกเดือน แต่อาการก็ยังไม่ดีขึ้น

วันที่ ๒๘ เดือน พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖ คุณอัจฉรากลับจากโรงพยาบาล อาจารย์อาวุโสได้มอบหมายให้อาจารย์หลินเหมยเหม่ย(คุณจินตนา) ทำพิธีถวายใบฎีกาตั้งปณิธานอุทิศตนเพื่อธรรมให้คุณอัจฉราในเวลา ๘.๓๐ น. ที่สถานธรรมเต๋ออิน

แต่เมื่อถึงเวลาประมาณ ๑๘.๒๕ น. ขณะที่สามคุณกำลังพักผ่อนและทำธุระส่วนตัวอยู่ชั้นบนนั้น ก็เกิดอาการผิดปกติขึ้นมาคืออยู่ๆ มือทั้งสองข้างมีอาการเกร็งและงอเหมือนจะกำเข้ามาเรื่อยๆ แล้ว มีความรู้สึกเหมือนมดไต่จากมือขึ้นมา จึงรีบเข้าไปพักผ่อนในห้อง(โดยที่เขาไม่รู้เลยว่าคุณอัจฉรากลับมาแล้ว)

ซึ่งตอนนั้นบุคลากรทั้งหลาย กำลังรับประทานอาหารอยู่ชั้นล่าง ทันใดก็ได้ยินเสียงดัง ปัง! ปัง! ปัง! ทุกคนคิดว่าคงมี

คนทำของตกพื้นเลยไม่สนใจ นั่งรับประทานอาหารกันต่ออีก ๕ นาที ก็ได้ยินเสียงเรียกมาจากห้องพระ บุคลากรท่านหนึ่งเอะใจจึงได้วิ่งขึ้นไปดูบนห้องพระ ก็ต้องตกใจมากเพราะสิ่งที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าคือ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้ยืมร่างสามคุณยืนอยู่ แล้วเรียกคุณจินตนาและคุณอัจฉราเข้ามาสู่ห้องพระพร้อม กล่าวว่า

เทพเจ้ากวนอู : ปณิธานอุทิศตนเพื่อธรรมเป็นปณิธานใหญ่ เป็นปณิธานของพระโพธิ์สัตว์ เมื่อตั้งแล้วถ้าไม่บรรลุปณิธานยากที่จะกลับเบื้องบนได้ การสำนึกผิดบาปจะต้อง สำนึกด้วยใจจริง ด้วยอาศัยบุญกุศลของหลินเตี่ยนฉวนซือ จึงสามารถมีชีวิตอยู่จนถึงบัดนี้ เจ้ากรรมนายเวรเตรียมเข้าแถว พร้อมที่จะทวงหนี้ทุกเวลา หากยังไม่สำนึกด้วยใจจริง หากยังมีการกล่าวโทษ หากยังมีคำครหานินทา ก็จะเปิดโอกาสให้เจ้ากรรมนายเวรเข้ามาทวงหนี้ได้ หากบุญกุศลของเธอไม่เพียงพอจะต้องเอาบุญกุศลของหลินเตี่ยนฉวนซือ อุทิศไปให้เจ้ากรรมนายเวรยินยอมหรือไม่? จุดพุทธะประทีปเริ่มพิธีสำนึกผิดบาป ให้สำนึกด้วยใจจริงสำนึกผิดพร้อมกราบ ๕,๐๐๐ กราบ

(แล้วเมตตาให้บุคลากรที่อยู่ในเหตุการณ์ ทุกคนช่วยกราบด้วย เมื่อกราบถึง ๒,๙๐๐ กราบ เทพเจ้ากวนอูก็ถอนทิพยญาณเสด็จกลับ พระอาจารย์จี้กงก็เสด็จมาเมตตาอีก เพื่อมาช่วยลูกศิษย์..... ในการต่อรองกับเจ้ากรรมนายเวรของคุณอัจฉราทินแก้ว)

พระอาจารย์จี้กง : ไม่ต้องกลัว! ไม่ต้องกลัว! ในเมื่อติด

หนี้เขาก็ต้องใช้คืน พระอาจารย์จะเป็นประธานให้กับเจ้า บัดนี้หนี้กรรมตามทวงกระชั้นชิด ธรรมะจริงหนี้เวรกรรม ก็ตามทวงเร็ว สิ่งที่สำคัญขอให้มีจิตสำนึกด้วยใจจริง เขาก็มีจิตใจ ถ้าหากเราทำผิดบาปไป เราสำนึกผิดด้วย ความจริงใจ ตั้งใจสร้างบุญสร้างกุศลบรรลุปณิธาน จิตใจของเขาก็สามารถอ่อนลงได้ การสำนึกด้วยใจจริง จึงเป็นสิ่งที่สำคัญ หนี้กรรมของแต่ละคนมีมากมาย ผู้อุทิศตนเพื่อธรรมก็เช่นกัน เจ้ากรรมนายเวรได้เข้าแถวเตรียมพร้อมที่จะมาทวงหนี้ มีป้ายรับคำบัญชามาทวงหนี้ แม้แต่ในพุทธสถานก็สามารถเข้ามาทวงหนี้ได้ เอาล่ะ! ในเมื่อติดหนี้ก็ต้องใช้คืน

(ขณะนี้ พระอาจารย์กำลังต่อรองกับเจ้ากรรมนายเวรภายใน ๑ เดือนจะต้องพาคนรับธรรมะ ๓๐๐ คน) พระอาจารย์ต่อรองกับเจ้ากรรมนายเวรว่า "คนในปัจจุบันโปรดยาก"

"สองเดือนโปรดคน ๓๐๐ คน มีประชุมธรรมทุกครั้งให้ไปล้างห้องน้ำทุกห้อง อุทิศบุญกุศลให้กับเจ้ากรรมนายเวร บุญกุศลของการปล่อยสัตว์อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวร จะต้องไม่มีจิตกล่าวโทษนินทา ทุกเช้า-ค่ำ ต้องกราบเบื้องบนเมตตา ๑,๐๐๐ กราบ ท่องบทสวดหมีเล่อ ๓ จบ พิมพ์หนังสือธรรมะอุทิศบุญให้เจ้ากรรมนายเวร หากไม่มีบุญกุศลก็ยากที่จะต้านแรงกรรมได้ หากจิตใจศิษย์เกิดการกล่าวโทษนินทา ตรงนี้จะเป็นช่องทางให้เจ้ากรรมนายเวรเข้ามาทวงหนี้ได้"

ถึงแม้วิญญาณเจ้ากรรมนายเวรดวงนี้ เขายอมลดละแต่ยัง

มีอีกหลายดวงวิญญาณที่คอยตามทวง เอาล่ะขอให้ตั้งใจสร้างบุญ บรรลุปณิธาน อาจารย์อยู่เคียงข้างกายเจ้าอยู่เสมอ ไม่ต้องกลัว สร้างบุญ สำนึกผิด เบื้องบนเมตตาช่วยเหลือ

(ถอนทิพยญาณ)

ข้อต่อรองทั้งหมดมี 6 ข้อ

๑. ภายใน ๒ เดือนจะต้องโปรดคน ๓๐๐ คน

๒. จะต้องพิมพ์หนังสือธรรมะ จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม

๓. จะต้องล้างห้องน้ำเวลามีการประชุมธรรมทุกชั้น

๔. จะต้องอุทิศตนเพื่อธรรมตลอดชีวิต

๕. ใช้จิต "สำนึกคุณ" ไม่ใช้จิตกล่าวโทษไม่นินทา

๖.เช้าเย็นจะต้องสวดหมีเล่อเจินจิง๓รอบกราบพระ๑,๐๐๐ กราบ

ถึงแม้พระอาจารย์และเทพเจ้ากวนอู จะเสด็จมาเมตตาไกล่เกลี่ยต่อรองให้แล้ว แต่ก็ยังไม่สามารถทำให้อาการของคุณอัจฉราดีขึ้นมาได้ยังคงต้องเข้าๆ ออกๆโรงพยาบาลอยู่เหมือนเดิม จนกระทั่งวันที่ ๑๕ มิถุนายน ที่พุทธสถานเมี่ยวซิน จังหวัดเชียงใหม่ เปิดประชุมชั้นพุทธบริกร

"เทพเจ้ากวนอู" ก็เสด็จมาเมตตาอีกครั้ง

เทพวินัยธรกวนอูประทับญาณ

นำพาดวงวิญญาณของนางเย่เซียงหลาน

ณ พุทธสถานเมี่ยวซิน ในวันที่ ๑๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๖

ชั้นพุทธบริกร

เทพเจ้ากวนอู : หกหมื่นกว่าปีสะสางบัญชีครั้งยิ่งใหญ่ เจ้ากรรมนายเวรได้รับบัญชาให้มาทวงหนี้ ไม่ใช่เบื้องบนไม่ยินดีไกล่เกลี่ย แต่เป็นเพราะวิญญาณเจ้ากรรมนายเวรเคียดแค้น ไม่ยอมที่จะลดละ พระพุทธะอริยเจ้าได้เพียงแต่เป็นผู้ไกล่เกลี่ยเท่านั้น ไม่สามารถแบกรับหนี้กรรมแทนพวกเจ้า ติดหนี้เขา ในที่สุดก็ต้องใช้คืน เบื้องบนเมตตานิรโทษกรรมทั้งสามภูมิ พุทธบุตรที่มีบุญสัมพันธ์ได้รับวิถีธรรมก้าวขึ้นฝั่งธรรม ไม่ต้องรับความทุกข์ในการเวียนว่าย ในเมื่อไม่ต้องเวียนว่าย หนี้กรรมหกหมื่นกว่าปี จะต้องใช้คืนมั้ย? ใช้คืนอย่างไร? สร้างบุญกุศล บรรลุปณิธานนำมาใช้คืน คืนเมื่อไหร่? กฎแห่งกรรมสามชาติชำระในชาติเดียว ต้องใช้คืนในชาตินี้ นี่เป็นเพราะเบื้องบนเมตตานิรโทษกรรมทั้งสามภพภูมิ ให้พวกเจ้าได้มีหนทางที่สว่างแห่งการรู้แจ้งปฏิบัติงานของฟ้าเบื้องบนจะต้องสำนึกคุณ ต้องรู้จักถนอมบุญวาระ ในการสร้างบุญสร้างกุศลเจริญปณิธาน ต้องมีความกระตือรือร้น

(ไม่กลัวทำมาก แต่กลัวทำไม่เพียงพอ)

ขั้นตอนระหว่างการบำเพ็ญธรรมปฏิบัติธรรม เบื้องบนออกข้อสอบชัดเจน จุดประสงค์เพื่อ

๑. เพื่อทดสอบใจแห่งธรรมของพวกเจ้า

๒. ได้ลดละแรงกรรมของพวกเจ้า

"ไม่สบายหนักลดกรรมหนัก ไม่สบายเล็กน้อยลดกรรมเล็กน้อย"

บางคนแรงกรรมหนัก บุญกุศลทำเพียงเล็กน้อย ก็ต้องการให้เบื้องบนเมตตาตอบสนองสิ่งดีๆเพราะว่าพวกเจ้าหนี้กรรมหนัก ฉะนั้นผลของการตอบสนองจึงช้า อย่าสงสัยว่า สิ่งศักดิ์สิทธิ์เป็นของปลอม อย่านึกว่าวิญญาณมองไม่เห็น แล้วคิดว่าไม่จริง ยังสร้างกรรมปากเพิ่มอีก ระวังนะ!

ผู้ที่มีหนี้กรรมหนักจะต้องมีความศรัทธา และมีความอดทน สร้างบุญสร้างกุศลบรรลุปณิธานหยุดไม่ได้ สำนึกคุณสำนึกบาปอย่าได้ขาด บุญกุศลต้องทำให้เพียงพอ และต้องทำให้เหนือกว่าขอเพียงมีใจศรัทธาและความอดทนสามารถกล่อมเกลาเจ้ากรรมนายเวรให้เข้าใจ และให้อภัยได้แน่นอนข้ากวนอูจะไม่ให้เสียเวลานำวิญญาณเข้าสู่พุทธสถานทันที

วิญญาณเย่เซียงหลานอาศัยร่างสามคุณปรากฏ

ณ พุทธสถานเมี่ยวซิน จังหวัดเชียงใหม่

วิญญาณ : หลี่ซิ่งจื่อคืนชีวิตฉันมา!! หลี่ซิ่งจื่อคืนชีวิตฉันมา!! ฉันเจ็บปวดมาก หลี่ซิ่งจื่อคืนชีวิตฉันมา คืนชีวิตฉันมา เพราะเจ้า (จางเตี่ยนฉวนซือ) เจ้าทำไมปกป้องเขา เจ้าทำไมปกป้องเขา

ทำให้ฉันเข้าใกล้เขาไม่ได้ ฉันไม่ต้องการบุญกุศลฉันจะเอาชีวิตเขา! ฉันจะเอาชีวิตเขา! ฉันได้ถือป้ายรับบัญชามาฉันได้ถือป้ายรับบัญชามา ฮ่า! ฮ่า! ฮ่า! เจ้ากรรมนายเวรของพวกเจ้าล้วนเข้าแถวรออยู่มากมาย

ฉันเจ็บปวดมาก ฮือ... ฮือ... ฮือ... ฉันชื่อว่า เย่เซียงหลาน พุทธะรังสีสว่างมาก! เมื่อสมัยปลายราชวงศ์ชิง ฉันเป็นคนชาวจิ้นเจียงมณฑลฮกเกี้ยน เมื่อร้อยกว่าปีก่อนฉันกับหลี่ซิ่งจื่อ (คุณอัจฉราในชาติก่อน) เป็นคู่สะใภ้กัน หลี่ซิ่งจื่อเป็นสะใภ้คนโต ฉันเป็นสะใภ้คนรองหลี่ซิ่งจื่อ ไม่สามารถให้กำเนิดบุตรได้ เขาอิจฉาริษยาฉันมาก เพราะฉันได้ตั้งท้องแฝดชายหญิง เขาอิจฉากลัวว่าแม่สามีจะรักฉันมากกว่า เขากลัวว่าฉันจะแย่งตำแหน่งสะใภ้คนโต

เขายิ่งกลัวว่าต่อไปเขาจะไม่ได้ส่วนแบ่งมรดก เพราะฉะนั้น ผู้หญิงที่ใจร้ายจิตใจคับแคบคนนี้ ได้วางแผนจ้างคนมาทำร้ายฉันทำลายชื่อเสียงศักดิ์ศรีของฉันให้เปรอะเปื้อน ฮือ... ฮือ... เขาจ้างผู้ชายคนหนึ่ง มานอนร่วมเตียงกับฉัน ทำให้สามีฉันมาเห็น เขาจึงโกรธมาก ก็เลยเขียนใบหย่าขับไล่ฉันออกจากบ้าน ยังพูดอีกว่ารู้สึกเสียใจมาก ที่ได้แต่งงานกับผู้หญิงใจง่ายอย่างฉัน ฮือ..... ฮือ...... คิดดูสิฉันเย่เซียงหลานกำเนิดในตระ

กูลที่มีการศึกษา รู้จักหลักธรรมคล้อยตาม ๓[1] คุณธรรม ๔[2] ของสตรีมาตั้งแต่เล็ก ฉันจะทำเรื่องที่น่าอับอายเช่นนี้ได้อย่างไร? ฮือ... ฉันไม่ยอม! ฉันไม่ยอม! ฉันไม่ยอม! ฉันตั้งท้องลูกแฝดชายหญิงแปดเดือน ฉันเสียใจมากเลยผูกคอตาย ฮือ.... ฮือ... แม้ฉันเป็นผีก็จะไม่ละเว้นเธอ หลี่ซิ่งจื่อ!!!

ชาตินี้ผู้หญิงที่ใจร้ายคนนั้น ปัจจุบันได้ป่วยเป็นโรคมะเร็งในลำไส้แล้ว ใครใช้ให้เขาเป็นคนจิตใจไม่ดี ฮ่ะ ฮ่ะ ฮ่ะผลตอบสนอง! ผลตอบสนอง! ฉันเป็นผีก็จะไม่ละเว้นเธอหลี่ซิ่งจื่อ พยายมเตือนให้ฉันยอมสันติพระพุทธะจี้กงก็เตือนให้ฉันยอมสันติพระโพธิ์สัตว์กวนอิมก็เตือนให้ฉันยอมสันติแต่ความแค้นของฉันยากที่จะลดละความแค้นของฉันยากที่จะลดละ ฮือ... ฮือ...

---

1 คล้อยตาม ๓ คือ

๑.ตอนยังไม่ออกเรือน เชื่อฟังบิดามารดา ๒.ออกเรือนแล้ว เชื่อฟังสามี

๓.สิ้นสามีแล้ว ฟังบุตร (เลี้ยงดูพ่อแม่สามี หากไม่จำเป็นจริงๆ ไม่ควรแต่งงานใหม่ เมื่อบุตรโตแล้วเป็นคนดีมีความสามารถก็มอบกิจการงานให้บุตรจัดการดูแลแทนส่วนตนคอยให้คำแนะนำ)

2 คุณธรรม 4 คือ

๑.ความประพฤติงาม คือ สงบเสงี่ยมเจียมตัว ประพฤติอยู่ในกรอบประเพณีอันดี

๒. วาจางาม คือ พูดจาไพเราะ ไม่พูดคำเท็จ คำหยาบนินทา ด่าทอ เพ้อเจ้อ หรือพูดยุแหย่ให้เกิดความแตกแยก

3. งานงาม คือ มีฝีมือรู้หน้าที่การเรือนการครัว เย็บปักถักร้อย ขยัน อดทน ประหยัด ไม่ใช้จ่ายฟุ่มเฟือย

๔. หน้าตางาม คือ หน้าตาสะอาด ผมเผ้าเรียบร้อย ไม่บึ้งตึง ไม่ตบแต่งด้วยเครื่องสำอางสวมใส่เสื้อผ้าสะอาดเรียบร้อยสีพื้นเรียบๆ ไม่เป็นดอกหรือลวดลายฉูดฉาด กิริยามารยาทเรียบร้อยอ่อนโยน

พวกเจ้าลองคิดดูซิ หากว่าเป็นพวกเจ้า จะยอมให้เขาทำร้ายเช่นนี้เรอะ? ฉันแค้น... ฉันแค้น... ฉันแค้นมาก... พยายมอนุญาตให้ฉันถือป้ายบัญชามาทวงหนี้ แต่ทำไมเจ้าต้องมาปกป้องเขาออกไปเดี๋ยวนี้นะ

ฉันกลัวว่าหากเขามีบุญกุศล ต่อไปจะไม่มีโอกาสได้ทวงหนี้อีกแล้ว ฮือ... ฮือ...

ชาติก่อนผู้หญิงที่จิตใจต่ำทรามคนนี้ สุดท้ายก็หนีไม่พ้นการถูกตำหนิ การตำหนิจากใจแห่งหิริโอตัปปะของตนเองไปปลงผมออกบวชเป็นชีที่อยู่ที่วัดแม่ชี สำนึกขอขมาความผิดบาปที่ได้กระทำ ผู้หญิงที่จิตใจต่ำทรามคนนี้ ยังรู้จักสำนึกผิดขอขมา ฮ่ะ ฮ่ะ ฮ่ะ ฟ้าเบื้องบนมีตา ฟ้าเบื้องบนมีตา

มีวันหนึ่งเขาไปตักน้ำ ไม่ระวังตกลงไปในแม่น้ำ ชีวิตก็จบลง ฮ่ะ ฮ่ะ ฮ่ะ ผลตอบสนอง ผลตอบสนอง การที่เขามีจิตสำนึกผิดขอขมา จึงสามารถได้รับธรรมและได้รับความคุ้มครองปกป้องจากพระพุทธะจี้กง แต่ที่เขาติดหนี้ฉัน ฉันจะไม่ยอมยกโทษ ให้ ฮือ... ฮือ... เขาติดหนี้ชีวิตฉันไม่สามารถเลิกแล้วต่อกันไปได้ลูกที่น่าสงสารของฉัน ฉันต้องตายหนึ่งศพ แต่สามชีวิตนะ! ลูกที่น่าสงสารของฉันยังไม่ทันได้มาเกิดก็ต้องตายเสียแล้ว ลูกที่น่าสงสารของฉัน!

พระพุทธะจี้กงรับปากจะเป็นประธานไกล่เกลี่ย ให้ฉันจะได้ไปเกิดใหม่ ฉันไม่ต้องการร่อนเร่พเนจรอีกแล้ว ฉันคิดจะไปเกิดใน

ครอบครัวของผู้บำเพ็ญธรรม ฉันจะไปเกิดใหม่ฉันต้องการมีกาย สังขาร ฉันจะไปบำเพ็ญธรรมเอง ฉันจะไปเกิดใหม่ ฉันต้องการ บุญกุศล พระพุทธะจี้กงรับปากว่าจะรีบช่วย ฉันทรมานมาก โอ๊ย... ลูกที่น่าสงสารของฉัน....

(วิญญาณออกจากร่าง)

วันที่ ๑๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๖

คณะอาจารย์ถ่ายทอดธรรมและบุคลากร

(พร้อมด้วยคุณอัจฉรา) ได้เดินทางไปทำพิธีรับวิถีธรรม ที่โรงเรียนโคกสำราญ อำเภอวิเชียรบุรี จังหวัดเพชรบูรณ์ มีผู้รับวิถีธรรมทั้งหมด ๒๖๗ คน

วันที่ ๑๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๖

ได้เดินทางไปทำพิธีรับวิถีธรรม ที่ตำบลเคียนซา อำเภออรัญคามวารี จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีผู้รับวิถีธรรมทั้งหมด ๑๗ คน ที่อาจารย์หลินเหมยเหม่ยเตี๋ยนฉวนซือผู้รับผิดชอบอยู่ สถานธรรมหงจื้อ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ก็มีผู้รับวิถีธรรม ๒๔ คน

รวมทั้ง ๓ แห่ง มีผู้รับธรรมทั้งหมด ๓๐๘ คน

ได้อุทิศส่วนกุศลทั้งหมดนี้ให้กับ ดวงวิญญาณเย่เซียงหลาน ตามที่ได้ตกลงกันไว้

แต่แล้วอาการเจ็บป่วยของคุณอัจฉรา ทินแก้วก็ยังไม่ดีขึ้น มีอาการอ่อนเพลียมาก แต่ก็มีความอดทนมาก หลังจากทำพิธีรับ

วิถีธรรมที่จังหวัดสุราษฎร์ธานีเสร็จแล้ว ก็จะเดินทางเข้าจังหวัดกระบี่ ไปทำหน้าที่ล้างห้องน้ำ เพราะที่นั่นมีการจัดประชุมชั้นพุทธาภิเษก ๓ วัน แต่สุขภาพอ่อนแอมาก มีอาการทั้งถ่ายและอาเจียร จึงต้องเข้าโรงพยาบาลให้น้ำเกลือที่นั่น เมื่ออาการดีขึ้นจึงได้เดินทางไปสถานธรรมหงหมิงจังหวัดกระบี่

วันที่ ๒๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๖ เป็นวันที่ ๒ ของการประชุมชั้นพุทธาภิเษก ที่สถานธรรมหงหมิง จังหวัดกระบี่ ขณะเวลายังเช้าอยู่ ยังมิทันได้เริ่มการประชุม คุณอัจฉรากำลังก้าวเท้าเข้าสู่ประตู ดวงวิญญาณเย่เซี่ยงหลาน ก็เข้ามายังพุทธสถานทันที

วิญญาณเย่เซี่ยงหลาน : หลีซิ่งจื่อ หลีซิ่งจื่อฮือ... หลี่ซิ่งจื่อ!.. (เป็นชื่อคุณอัจฉราในอดีตชาตินั่นเอง) เธอยังจำฉันได้ไหม? ฮือ.... เธอยังจำฉันได้ไหม ฮือ.....เธอจำฉันไม่ได้หรือ? เธอลืมฉันได้ไง ฉันถูกเธอทำร้าย ฉันคือ เย่เซี่ยงหลาน ที่ถูกเธอทำร้ายเธอลืมได้ไง เธอมานี่ เธอมานี่

(วิญญาณเรียกเธอ เธอก็มาคุกเข่าตรงหน้าของวิญญาณขอให้อโหสิให้อภัยกับความไม่รู้ของเธอในอดีตชาติ เธอขอสำนึกผิดที่ได้ทำร้ายเย่เซี่ยงหลาน) ฉันขอถามเธอ ฉันเคารพเธอเหมือนพี่สาว เธอทำไมต้องทำร้ายฉัน เธอพูดซิทำไมเธอต้องทำร้ายฉัน จริงๆ แล้วฉันไม่มีความโกรธแค้นไม่ได้เป็นศัตรูกับเธอฉันนับถือเธอเป็นพี่สาวใหญ่เธอทำไมต้องทำร้ายฉัน ยังมีหลานของเธอที่น่าสงสาร ฉันอยากถามเธอ เธอยังจำได้ไหม? เธอลืมได้อย่างไร... เธอโหดร้ายกับฉัน เธอรู้ไหมว่าฉันทุกข์ทรมาน เธอทุกข์กว่าฉันไหม?

ฉันถูกเธอทำร้าย แต่เธอทุกข์นิดเดียว เปรียบกับฉันแล้วความทุกข์ของเธอก็ยังน้อยกว่าฉัน พระพุทธะจี้กงได้พูดธรรมะให้ฉันฟัง พระโพธิ์สัตว์กวนอิมก็พูดธรรมะให้ฉันฟัง ที่จริงความแค้นของฉันอ่อนลงไปมากแล้ว บุญกุศลที่พวกเจ้าทำ ฉันก็ได้รับอยู่เรื่อยๆ ทีละนิดทีละหน่อย ฉันไม่ใช่เป็นผู้ที่ไม่มีเหตุผล แต่พี่คะ ฉันอิจฉาเธอ เธอสามารถได้รับวิถีธรรมมีพระพุทธะจี้กงคอยปกป้องเธอ มีบารมีธรรมที่ยิ่งใหญ่ คอยประกันเธอ ยังมีญาติธรรมอีกมากมายคอยช่วยเหลือเธอ ไม่เหมือนกับฉันไม่รู้จะพเนจรไปถึงไหน อนาคตของฉันมืดมนฉันอิจฉาพี่ พี่ต้องตั้งใจบำเพ็ญนะ จะได้ไม่ผิดต่อบุคคลมากมายที่ช่วยเหลือเธอ เธอต้องไม่ทำให้ทุกคนผิดหวังนะ เมื่อฉันได้บุญกุศลเพียงพอ ฉันจะไปเกิดใหม่ พี่คะฉันเป็นคนมีเหตุผล พี่อย่าลืมฉันนะ เธอสร้างบุญกุศลมากเท่าไหร่ก็สามารถ ได้ลดความเจ็บปวดลงเท่านั้น เธอรับปากใคร ทำอะไร ต้องทำให้ได้ ฉันจะกลับไปแล้ว เจ้ากรรมนายเวรรายอื่นๆ ฉันจะช่วยพูดให้ เพราะเธอเป็นพี่สะใภ้ฉัน ความแค้นของฉันเบาบางลงมากแล้ว แต่เธออย่าลืมต้องสร้างบุญกุศลนะ(ถอนทิพยญาณ)

หลี่ซิ่งจื่อในอดีตชาติ ก็คือ คุณอัจฉรา ทินแก้วหรือคุณก้อย (มีชื่อจีนว่าหลินเหม่ยฟ่ง) หลังจากเหตุการณ์ทวงหนี้ ได้ไกล่เกลี่ยเรียบร้อยลง คุณอัจฉราก็มีความตั้งใจจะบำเพ็ญธรรม ยินดีสร้างบุญกุศลอุทิศให้ดวงวิญญาณเย่เซียงหลานเพื่อให้เขาได้ไปเกิดใหม่ พ้นจากความทุกข์ทรมาน ขณะนี้อาการป่วยของคุณอัจฉราเริ่มดี

ขึ้นความเจ็บปวดก็ทุเลาลง

เหตุการณ์ทั้งหมดเป็นอุทาหรณ์เตือนใจ อย่าได้สร้างเหตุแห่งกรรม ผลตอบสนองแน่นอน เช่นเดียวกับหลี่ซิ่งจื่อในอดีต หรือคุณก้อย(คุณอัจฉรา ทินแก้ว) ในปัจจุบันเหตุการณ์ทั้งหมดหวังเป็นอุทาหรณ์เตือนใจ ชาวโลกอย่าได้มีจิตคิดสร้างเหตุแห่งกรรมให้กับตนเอง มิเช่นนั้นก็จะมีผลตอบสนองให้ชดใช้อย่างแน่นอนไม่สามารถที่จะหลบหลีกหรือหลีกเลี่ยงได้ เมื่อผลตอบสนอง

บุญกรรมทำไปล้วนไร้รูปลักษณ์มองไม่เห็น แต่มีพลานุภาพที่จะเห็นเป็นผลตอบสนองในปัจจุบันหรืออนาคต แน่นอนเช่นเดียวกับคุณอัจฉราในปัจจุบันซึ่งเป็นเหตุ ให้ประจักษ์แจ้งถึงเหตุต้นผลกรรม

วิญญาณกบทวงหนี้

พระโอวาทพระเทพชั้นยาหนั่นจี๋เหล่าเซียนองเมตตา

ชีวีเราสั้นดั่งแมลง เวียนว่ายในภูมิวิถีหก

มีใครสามารถมองเห็นเบาบาง

เปรียบเล่นละครบทโลภหลง

เกรงวันนั้นพบยมบาล หนีไม่พ้นมือยมบาล

มองดูโลกนี้ผันเปลี่ยนไป มิเหมือนยุคสมัยเหยาซุ่น

แต่ใครสามารถมองดูชัดเจนเหวทุกข์

หลงแสงเสียงสีบดบังจิตดี

พบโอกาสดีฟ้าใส รักษาสายทองนี้ไว้

บำเพ็ญบรรลุปณิธาน

วันอาทิตย์ที่ ๓ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๐

ณ พุทธสถานหงเต้ากง จ.ปทุมธานี ประเทศไทย

ช่วงเช้าของการเปิดประชุมธรรมะ ๑ วัน เนื่องจากมีญาติธรรมใหม่จำนวนมากมาขอรับวิถีธรรม ได้ส่งเสียงดังผู้ดำเนินงานและพุทธบริกรไม่สามารถดูแลให้อยู่ในพุทธระเบียบได้ หลังจากที่พิธีถ่ายทอดธรรมของญาติธรรมใหม่เสร็จสิ้นลง ได้มีวิญญาณมายืมร่างทรง ร่างนั้นได้ร้องขึ้นมาอย่างเจ็บปวดพุทธบริกรจึงช่วยกันอุ้มร่างเข้าไปในห้องพัก

วิญญาณกบ : โอย... ปล่อย เจ้าจงไปให้พ้น โอย...เรายืนขึ้น โอย... ฮือ... ปล่อยเรา

อู่เตี๋ยนฉวนซื่อ : สงบใจก่อน

วิญญาณกบ : ปล่อยเรา ฮือ...

อู่เตี๋ยนฉวนซื่อ : ที่นี่เป็นสถานธรรมศักดิ์สิทธิ์ อยู่ในความสงบก่อน

วิญญาณกบ : โอย... ฮือ... วิญญาณพยาบาท ฮือ... โอย... มันทำร้ายฉัน

อู่เตี๋ยนฉวนซื่อ : ใครหรือ ?

วิญญาณกบ : เอามันมา ฮือ...

อู่เตี๋ยนฉวนซื่อ : เธอชื่ออะไร ?

วิญญาณกบ : มันอยู่ตรงนั้น เบอร์ ๑๗ ผู้หญิง (ญาติธรรมหญิงเบอร์ ๑๗) เอามา... เราจะไปหามันปล่อยเรา... ปล่อยเรา...

อู่เตี๋ยนฉวนซื่อ : เธอได้รับอนุญาตจากใคร ใครให้เธอเข้ามา

วิญญาณกบ : เหลาหมู่ เรากราบขออนุญาตจากเหลาหมู่ ฮือ... เชื่อมั้ย เชื่อไม่เชื่อ? พระแม่องค์ธรรมให้เรามา เรามาได้เพราะพระองค์ เอาชีวิตเราคืนมา ฮือ... ฮือ... เอาชีวิตเราคืนมา

อู่เตี๋ยนฉวนซื่อ : เธอเล่าประวัติของเธอ ว่าเป็นอย่างไร

วิญญาณกบ : ฮือ... ไม่ต้องสนใจ เอาร่างของเราคืนมา

ฮือ... (ร้องไห้อย่างน่าเวทนา) เอาร่างของเราคืนมา เบอร์ ๑๗ มันต้องตาย ฮือ..

หลินเจี่ยงซื่อ : ให้เขาได้มีโอกาสบำเพ็ญ ให้เขามีโอกาสศึกษาธรรมะเขาจะได้เข้าใจสร้างบุญกุศลให้กับคุณ

วิญญาณกบ : ไม่เชื่อ ฮือ... เอาร่างเราคืนมา ฮือ..เอาร่างเราคืนมา

หลินเจี่ยงซื่อ : ให้เขาได้มีโอกาสร่วมบุญกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์เขาจ ะได้สร้างบุญให้กับเธอดี มั้ย....ให้ โอกาสเขา

วิญญาณกบ : ไม่เอา ฮือ... เอาร่างของเราคืนมา ฮือ.. ปล่อย...เราจะเข้าไปหามัน เอาร่างเราคืนมาเอามันมา เอามันมาหาเรา ฮือ... (วิญญาณได้แต่ร้องเรียกให้พาญาติธรรม เบอร์ ๑๗ เข้ามา) มันทำร้ายเรา เอาร่างคืนมาเอามาฮือ.. เอามันมาๆ พุทธระเบียบผิดพลาด

หลินเจี่ยงซื่อ : เขาเป็นคนใหม่ก็ต้องศึกษาธรรมะก่อน

วิญญาณกบ : ไม่ยอม ฮือ... (ร้องด้วยความเจ็บแค้น)ผิดพุทธระเบียบไม่ยอม

หลินเจี่ยงซื่อ :เขาเป็นคนใหม่ก็ต้องให้เขาค่อยๆ ศึกษาก่อน

วิญญาณกบ : ไม่รู้ ฮือ.... มารึยัง ให้เราไปหาเองให้เราไปเอง

หวงเจี่ยงซื่อ : รอสักครู่ ให้ผู้อาวุโสพูดความหมายของการรั

บธรรมก่อน

วิญญาณกบ : ไม่ยอม ไม่ยอม เอามา ฮือ... ทิ้งเราไว้ก่อน เอามันมาเอามันมาฮือ...เบอร์๑๘ด้วยเอามันมา๒คนเอามาฮือ... ๒ คน เอามาฮือ.. เรารอไม่ไหว ฮือ...(วิญญาณได้ใช้มือบีบคอร่าง)

หลินเจี่ยงซื่อ : ท่านอย่าทำร้ายร่าง

วิญญาณกบ : เอามันมา ไม่งั้นเราจะบีบคอร่างคนนี้ ฮือ... ให้เราเข้าไป พุทธระเบียบให้เราเข้าได้ปล่อยเรา... เราจะเข้าไปหามันเองให้เราเข้าไป ฮือ... เอามา (เนื่องจากญาติธรรมในชั้นส่วนใหญ่เป็นญาติธรรมใหม่ ผู้อาวุโสไม่ต้องการให้เห็นภาพที่น่ากลัว จึงไม่ได้ให้วิญญาณเข้าไปในห้องประชุม) เอาร่างเรา คืนมา ฮือ.... เอาร่างเราคืนมา ฉันกำลังบำเพ็ญอยู่ เอาร่างฉัน คืนมา ฮือ...เอาร่างเราคืนมา ฮือ... เอากบมาเอากบมา... (ร้องด้วยความเจ็บแค้น)เอาร่างฉันคืนมา ฮือ... เอากบมา เอาร่างฉันคืนมา กบจำศีลภาวนาอยู่ดีๆ เอาคืนมาฉันกำลังจะได้รับร่างเป็นมนุษย์ เอาร่างของฉันไปทำไม เอาร่างของฉันคืนมา

หลินเจี่ยงซื่อ : ให้เขามีโอกาสศึกษาบำเพ็ญ ให้เข้าใจก่อนดีมั้ย เขาจะได้สร้างบุญกุศล ชดใช้ให้กับท่าน

วิญญาณกบ : ไม่เอา ไม่เอา เอาร่างของฉันคืนมาเอาร่างเรา คืนมา เอาร่างเราคืนมา พระอาจารย์ พระอาจารย์ใจร้าย พระอาจารย์ใจดำ พระอาจารย์ไม่ยุติธรรมให้แต่ลูกศิษย์ดีๆ ร่างของฉันหละพระอาจารย์ เอาร่างของฉันคืนมา ฮือ... วิญญาณ

ของฉันมาอยู่ที่นี่ มีแต่วิญญาณ ร่างของฉันอยู่ไหนออกไป ออกไปให้หมดทุกคน ออกไปให้หมดไม่ต้องมา ฉันจะพูดกับพระอาจารย์ ออกไปให้หมด ร่างของฉันไม่อยู่แล้วร่างกบ ฮือ... กินฉันเข้าไป ฮือ... ปล่อยเราเราจะไปหาเอง (วิญญาณได้ดิ้นรนให้เป็นอิสระด้วยความสงสารพุทธบริกรที่จับร่างไว้จึงได้ปล่อยร่าง วิญญาณกบในร่างทรงได้คลานเหมือนกบจะออกนอกประตูไป จึงได้ช่วยกันจับไว้อีกครั้งหนึ่ง)

วิญญาณกบ : พวกท่านมีแสง ออกไปห่างๆ อย่าเข้าใกล้เรา เรากลัวแสง ออกไป เรากลัวแสง ฮือ...(วิญญาณ ได้ดิ้นอีกครั้ง) พวกท่านมีแสงออกไป ฮือ...

หวุ่นเจี่ยงซื่อ : พวกเราไม่ทำอะไร สงบใจก่อน

วิญญาณกบ : กบจำศีล ฮือ... อาฆาตมัน ฮือ... เกลียดมัน ฮือ... เอาร่างเราคืนมา ฮือ....(ร้องไห้ด้วยความโกรธแค้น) พวกเจ้าก็เหมือนกันกินหมดเลย กบก็กิน ไม่ได้กินตอนนี้เมื่อก่อนก็กิน กินทุกอย่างไม่เหลือ.. ปล่อยเรา เราจะไปหาเขา ผิดบัญชารับสั่งฮือ... พระอาจารย์ พระอาจารย์สงเคราะห์แต่ลูกศิษย์ ไม่สงเคราะห์เราเลย ฮือ.. เอาร่างกูคืนมา ฮือ... (วิญญาณได้ดิ้นและพูดด้วยความเจ็บแค้น) เอาร่างกูคืนมาฮือ... เอาร่างกูคืนมา เอาร่างกบของฉันคืนมา ร่างกบของฉันอยู่ที่ไหน อยู่ในท้องของมันเอาคืนมา เอาคืนมา มันกินกบเอากลับคืนมา เอาร่างฉันคืนมา ฮือ.. ฉันจะฉีกร่างมันเป็นชิ้นๆ เลย ฮือ.. เอาร่างฉันคืนมา เอาร่างกูคืนมา ฮือ.. เอาร่างฉันคืนมาเอาร่างของ

กูคืนมา ฮือ...ใจร้าย พระอาจารย์ใจร้าย แกเอาชีวิตฉันคืนมา เอาชีวิตกูคืนมาร่างของกูฮือ...

เฉินเจี๋ยงซื่อ : เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร ตั้งใจบำเพ็ญใหม่แล้วกัน

วิญญาณกบ : ไม่เอา... ไม่เอา... พูดง่าย ฮือ...

อู๋เตี่ยนฉวนซื่อ : ในอดีตชาติ เขาอาจไม่รู้เรื่องที่เขาทำลงไป

วิญญาณกบ : ไม่ฟัง ไม่ฟัง (พูดเสียงตะคอก) มันเอาชีวิตฉันไป เอาคืนมา ไม่งั้นฉันจะยึดร่างนี้แทนนะบอกให้ ไม่งั้นฉันเอาร่างนี้แทน

อู๋เตี่ยนฉวนซื่อ : เขากินเธอในอดีตชาติ หรือในชาตินี้

วิญญาณกบ : อดีตมันกินฉัน เอาร่างฉันคืนมา

สวี่เตี่ยนฉวนซื่อ: ให้เขาฟังตรัยรัตน์ก่อน

วิญญาณกบ : ตรัยรัตน์เป็นยังไง ให้ฉันไปฟังบ้างฉันจะไปฟังธรรมะ จะเอาตรัยรัตน์

อู๋เจี่ยงซื่อ : ตอนนี้เขาได้รับวิถีธรรม เธอจะเอาชีวิตเขาก็ไม่มีประโยชน์ ให้เขาบำเพ็ญธรรมดีๆสร้างบุญกุศลให้กับเธอจึงจะมีประโยชน์

วิญญาณกบ : (พูดด้วยเสียงเยือกเย็น) ร่างของฉันมันต้องชดใช้ มันต้องชดใช้

อู๋เตี่ยนฉวนซื่อ : ในอดีตชาติเขาอาจทำไปโดยที่ไม่รู้ ในชาตินี้เขามีโอกาส รับธรรมะแล้ว เขาจะได้บำเพ็ญสร้างบุญกุศลให้กับเธอ

วิญญาณกบ : ไม่ต้องพูด... ไม่อยากฟัง...

อู๋เตี่ยนฉวนซื่อ : เธอโกรธแค้น ทำร้ายเขาก็ไม่มีประโยชน์

วิญญาณกบ : ร่างของฉัน มันก็เป็นของฉันวันยังค่ำ ฉันเข้ามันแล้ว ผู้หญิงคนนี้มันเป็นของฉันมันเป็นบริวารของฉัน ฮิฮิ (หัวเราะ) เอาร่างฉันคืนมา ฮิฮิ ไม่งั้นร่างนี้เป็นของฉันทันที

อู๋เจี่ยงซื่อ : เธออย่าได้อาฆาตแค้น เธออาฆาตแค้นที่บำเพ็ญมาก็ไม่มีประโยชน์ ไม่สามารถไปเกิดได้

วิญญาณกบ : ฉันอยู่อย่างนี้ทั้งวันทั้งคืน ไม่ออกไปไหน (หัวเราะ)

อู๋เตี่ยนฉวนซื่อ : เธอบอกว่าได้รับอนุญาตจากพระแม่องค์ธรรมแล้ว วันนี้ใครพาเธอเข้ามา

วิญญาณกบ : พระอาจารย์พามา ทำไมมีปัญหารึเปล่าร่างของฉันเอาคืนมา มันเป็นร่างของฉันแล้ว

อู๋เตี่ยนฉวนซื่อ : ร่างนี้ไม่ได้โกรธแค้นอะไรกับเธอ ไม่มีบุญสัมพันธ์ ไม่มีกรรมเกี่ยวเนื่องกับเธอจะไปจองล้างเขาได้ยังไง

วิญญาณกบ : มันเป็นร่างของฉันแล้ว

อู๋เตี่ยนฉวนซื่อ : เธอบอกว่าเป็นกบบำเพ็ญมาไง?

วิญญาณกบ : ก็ฉันจำศีลภาวนาไงละ (พูดเสียงตะคอก)

อู๋เตี่ยนฉวนซื่อ : ผู้จำศีล ยังเคียดแค้นอีกหรือ?

วิญญาณกบ : มันทำฉันก่อน (พูดเสียงตะคอก) ฮือ...

อู๋เตี่ยนฉวนซื่อ : ที่เธอบำเพ็ญต้องการบุญกุศล เพราะฉะนั้น เขาได้รับธรรมะ ต่อไปให้เขาตั้งใจบำเพ็ญจะได้สร้างบุญกุศลให้กับเธอ

วิญญาณกบ : ร่างนี้มันต้องตายภายใน ๑ ชั่วโมง ฮือ...

อู๋เตี่ยนฉวนซื่อ : เธอทำไมพูดอย่างนี้ เธอมายืมร่างของเขาเป็นบุญกุศลของเธอ ที่เธอมีโอกาสได้มาพูด

วิญญาณกบ : ร่างของฉัน ฉันจะให้มันออกไป ฉันจะเข้าแทน เอาวิญญาณฉันมาแทน

อู๋เจี่ยงซื่อ : เธอบำเพ็ญมากี่ปี ?

วิญญาณกบ : ๘ ปี ๑๐ เดือน อีกเพียงเดือนเดียว ข้าจะได้เป็นคนแล้ว

อู๋เจี่ยงซื่อ : บำเพ็ญมานานหลายปี ต้องบำเพ็ญดีๆ ปฏิบัติธรรมดีๆ จะต้องส่งเสริมให้เขาเข้าใจธรรมะ เธอก็จะต้องส่งเสริมช่วยเหลือเธอถึงจะได้รับประโยชน์

วิญญาณกบ : ไม่ฟัง เอาของเราคืนมา ไม่งั้นต้องให้เรารับธรรมะ ถึงมันจะผิดพุทธระเบียบ ผิดระเบียบวินัย แต่วิญญาณฉันก็เข้ามาได้ เอาร่างฉันคืนมาเอาร่างกบฉันคืนมา... ฉันจะ

บีบคอมัน

อู๋เตี่ยนฉวนซื่อ : เธอสงบใจ ร่างเขาไม่มีความแค้นกับเธอเธอมายืมร่างของเขา เป็นบุญกุศลของเธอให้เธอมาพูดความในใจของเธอแล้ว เธอจะทำร้ายเขาได้อย่างไร

วิญญาณกบ : ไม่ฟัง หยุดพูด พระอาจารย์ใจร้าย พระอาจารย์ใจดำ กินร่างเราได้ยังไง? พระอาจารย์ฉุดฉันด้วย พระอาจารย์ ฮือ..พระอาจารย์อยู่ที่ไหน อย่ามัวหลบออกมาให้เราเห็นชัดๆ หน่อยไม่ต้องคุกเข่ามา ไม่ฟัง พระอาจารย์คุกเข่ามา..พระอาจารย์คุกเข่ามาทำไม!

เฉินเจี่ยงซื่อ : ไม่ได้นะ เธอจะโอหังไม่ได้

วิญญาณกบ : ก็พระอาจารย์คุกเข่าเอง (พูดด้วยเสียงตะคอก) พระอาจารย์มา ฮือ...

เฉินเจี่ยงซื่อ : พระอาจารย์คุกเข่าก็เพราะอยากให้เธอเลิกแล้วต่อกัน จะได้ไปเกิด

วิญญาณกบ : ไม่ต้องพูด พระอาจารย์ เอาร่างมาให้เรา พระอาจารย์ ฮือ... พระอาจารย์สงสารแต่ลูกศิษย์ พระอาจารย์ใจร้าย เอาแต่ลูกศิษย์ปล่อยให้เราเร่ร่อน ปล่อยให้เราต้องรับทุกข์อยู่ในนรก พระอาจารย์ใจร้าย พระอาจารย์ใจดำ พระอาจารย์เห็นแก่ตัว พระอาจารย์ใจร้าย พระอาจารย์ใจดำ ใจร้าย ฮือ...

(ทิพยญาณของพระอาจารย์มา วิญญาณกบในร่างจึงสงบลง

และออกไปในที่สุด)

วันเสาร์ที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๔๑

ณ พุทธสถานซู่เฉิง จ. ชัยภูมิ ประเทศไทย

ในระหว่างการประชุมอบรมธรรม ๑ วัน ในช่วงบ่าย พระอาจารย์จี้กง ได้โปรดเมตตาประทับญาณประทานพระโอวาท (ด้านหนึ่งให้วาดรูปเจดีย์อีกด้านให้พระโอวาทกับญาติธรรมในชั้น)

อาจารย์บรรยายตั้งแต่เช้าจนถึงบัดนี้รู้เรื่องไหม? มิใช่คนจะมาแต่งเรื่อง ต้องอาศัยหลักสัจธรรมความเป็นจริงกับสิ่งที่ตนเองได้รู้แจ้งแล้ว ทำไมต้องให้วาดรูปเจดีย์ ๗ ชั้นด้วยปกติคนเราสร้างเจดีย์ต้องใช้เงินกี่บาทถึงจะสร้างได้ ต้องรวมเงินหลายๆ คน ต้องออกจากจิตศรัทธา จิตอันบริสุทธิ์ของตนถึงจะสร้างเจดีย์ได้ แล้วมีคนเอาเงินทำบุญไว้เข้ากระเป๋าตัวเองหรือเปล่า คนที่เป็นอาจารย์แนะนำรับรอง คนที่พาคนมารับธรรมะเปรียบเสมือนกับการฉุดช่วยจิตญาณชีวิตตัวจริงของเขาไม่ต้องเกิดไม่ต้องตายอีกต่อไป บุญกุศลนั้นยิ่งใหญ่เท่าเจดีย์ ๗ ชั้น

ปกติเราใช้เงินเป็นแสนเป็นล้านสร้างเจดีย์ แต่เจดีย์ธรรมะของฟ้าเบื้องบนสร้างด้วยจิตศรัทธา สร้างออกจากปากของเราโดยไม่ต้องลงทุนด้วยเงินเลย อย่างไหนดีกว่ากันวันนี้คนเรารับธรรมะ ชื่อของเราอยู่ที่ไหน(อยู่เบื้องบนทุกคนอยากสร้างเจดีย์ไหม? ถ้าอยากสร้าง ให้ฉุดช่วยคนมารับธรรมะเปิดจิตที่เมตตา

ออกมาฉุดช่วยคนนับหมื่น นับล้านฉุดช่วยคนบนโลกนี้ให้เขาขึ้นฝั่งธรรม ให้เขาขึ้นเรือธรรมทำไมพระอาจารย์จึงต้องให้ทุกคนรีบเร่งสร้างบุญสร้างกุศลให้กับตนเองรู้ไหม เอาบุญกุศลอันนี้ชดใช้แก่บาปหนี้เวรกรรม ชดใช้ให้กับเจ้ากรรมนายเวรที่ตนได้ก่อเอาไว้ ที่ได้สร้างเอาไว้ตั้งแต่ครั้งอดีตจนตราบเท่าทุกวันนี้ ชวนคนรับธรรมะ ๑ คน เท่ากับเราได้สร้างเจดีย์ขึ้นมาแล้วก่อยอดเจดีย์สูงขึ้นมาเรื่อยๆ เจดีย์นี้คือเจดีย์ของธรรมะ เจดีย์ที่ตรงต่อฟ้าเบื้องบนไม่มีวันเสื่อมสลาย มิใช่สร้างด้วยเศษวัสดุบนโลกใบนี้แต่เป็นเศษวัสดุที่คงทนถาวรที่สุด วันนี้ฟ้าเบื้องบนได้โปรดเมตตาประทานวิถีอนุตตรธรรม ลงมาจุติสู่โลกมนุษย์นี้เพื่อให้พวกเราทั้งหลาย ที่เป็นมวลเวไนยได้รู้ตื่น รู้แจ้ง ให้เรารู้ว่าโลกใบนี้เปรียบเสมือนกับทะเลทุกข์ ทุกคนกำลังล่องลอยอยู่ในทะเลทุกข์เกิดๆ ดับๆ เวียนว่ายอยู่ในวัฏสงสารทะเลมันน่าเศร้าโศกทะเลอันขมขื่น ทะเลอันรวดร้าว ยากที่จะหาผู้ใดพ้นจากทะเลแห่งนี้ได้ บทประพันธ์มากมายนับร้อยล้านที่คนบนโลกนี้แต่งขึ้นมาเป็นเพลง สรรค์สร้างให้โลกนี้ ฟังเพื่อประชดประชันชีวิตของมนุษย์ ไม่มีใครผู้ใดสามารถจะหยุดวัฏฏะวงเวียนกรรมแห่งนี้ได้เปรียบเสมือนกับเราในวันนี้ ธรรมะลงอุบัติบนโลกเพียงชั่วระยะเวลาสั้นๆ เพียงชั่วระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น มิใช่มีให้เรามาบำเพ็ญศึกษาอย่างนี้ได้เป็นร้อยเป็นพันเป็นหมื่นปีขอให้ทุกคนเข้าใจให้ดีโอกาสที่พิเศษตรงนี้ยากที่จะมีใครเข้าใจได้ เข้าใจอย่างแจ่มแจ้งและลึกซึ้งต่อธรรมะที่เรานั้นได้รับ

นั่งอยู่ที่นี่ร้อนไม่ร้อน ทุกคนร้อน แต่ยังมีวิญญาณมากมายในนรกภูมิ ต้องทนหนาวเย็น ต้องทนกับความทุกข์ทรมานต่างๆ นานา ต้องทนกับการไม่ได้กินข้าว ไม่ได้นอนหลับ ไม่ได้เที่ยวเตร่ ไม่ได้ดูทีวี เหมือนกับคนบนโลกใบนี้ พวกเขาทุกวันๆ ถูกเคี่ยวกรำ ถูกง่าม ถูกหอก ถูกดาบ ถูกโซ่ตรวนรัดลากฉุดดึงรั้งเขาเอาไว้ เอาหอก เอาดาบทิ่มแทงลงไปที่ท้อง ที่ใบหน้า ที่ศรีษะ อีกทั้งที่ลำตัวของเขา ความรู้สึกทนทุกข์ทรมาน ที่จะต้องรับโทษบาปเวรอันนี้ หนักหนาสาหัสสากรรจ์เสียยิ่งกว่าเราที่มานั่งฟังธรรมะ ถูกการเคี่ยวกรำเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

ในอดีตพระอริยเจ้าทุกพระองค์ต่างต้องได้รับการเคี่ยวกรำเคี่ยวเข็ญตนเอง ต้องมีจิตใจที่มุ่งมั่น ต้องทุกข์ยากต้องทรมานเดินไปตามป่าตามเขาพบกับสิงสาราสัตว์ สัตว์ร้ายต่างๆ ภูติผีเปรตวิญญาณมากมาย แทบจะเอาชีวิตไม่รอด ทุกๆพระองค์ล้วนต่างมุ่งหวังหาทางรอดทางหลุดพ้นจากวัฏสงสารวงเวียนกรรมนี้เท่านั้น ละทิ้งแล้วซึ่งทรัพย์สมบัติเงินทอง ละทิ้งซึ่งครอบครัวที่น่ารักอบอุ่น ละทิ้งซึ่งที่ได้เรียกว่าข้าคือเจ้าชายสิทธัตถะ ข้าคือองค์หญิงเมี่ยวซ่านละทิ้งคำที่ประชาชน คำที่คนธรรมดานั้น ยกย่องถือแล้วว่าสูงส่งสวยงามเหลือเกิน พระองค์ละทิ้งหมดแม้กระทั่งชีวิตของตนเองยินดีที่จะสละ เวไนยตื่นยาก แต่พระพุทธะก็จะต้องยิ่งตื่นยิ่งแจ้ง เวไนยฉุดช่วยยาก คนบนโลกนี้ล้วนแต่หลงยึดติดอัตตาตัวตน หลงอยู่ในตนเองว่าเมื่อย ว่าเหนื่อยทนไม่ไหว ทั้งๆ ที่การประชุมธรรมะอย่างนี้มิใช่มีทุกวัน มีแค่วันนี้วันเดียวเท่านั้น

โอกาสหน้าเดือนหน้าจะมีไม่มี ใครจะตอบได้ เราตอบได้ไหม? ทั้งๆ ที่เรารู้อยู่อิทธิปาฏิหาริย์ต่างๆมากมายทำให้เราหลง คนเห็น อิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ปรากฏ คนมักจะวิ่งเข้าไปกราบกรานไปคุกเข่า ไปวิงวอน ไปกราบร้องขอให้ตนเองนั้น มีโชคลาภวาสนาร่ำรวยเงินทอง อย่าได้มาลำบากเหมือนกับชาตินี้ แต่ไม่มีใครคิดว่าจะหยุดหนทางแห่งการเวียนว่าย

วันนี้พระอาจารย์ได้รับพระบัญชามาที่นี่ ความเป็นจริงมาพร้อมกับวิญญาณตนหนึ่ง วิญญาณตนนี้คือวิญญาณของ.... จำได้ไหม เมื่อครั้งก่อนที่หงเต้ากง เขาเคยมาครั้งหนึ่งเขามาร้องขอเอาชีวิตเขาคืนมา เขาบำเพ็ญมาได้แล้วอย่างน้อยๆ ๘ ปี อาจจะมากกว่านี้ด้วยซ้ำ แต่เพราะว่าคนที่นี่ อยู่ที่จังหวัดนี้ฆ่าชีวิตของเขา เขากำลังบำเพ็ญได้ดี กำลังบำเพ็ญอนุตตรวิญญาณฝังตนเองอยู่ในโคลนตม - ช่างสร้างวิบากกรรมเหลือเกิน เข่นฆ่าทำลายล้างเขา ขุด! สรรหากินสารพัดชนิด ไม่ว่าอยู่บนดิน ในน้ำบนบก ในอากาศทุกชีวิตมากมายเขากำลังจะได้รับการยกโทษให้ได้ร่างกาย กายเนื้อแต่เขาถูกรับโทษ ถูกมนุษย์ใจบาปหยาบช้าฆ่าเขาเสียก่อนเพื่อเอาร่างกบของเขานั้นมากินเป็นการทำความทุกข์ให้กับเขาอย่างมากมาย ทำให้เขาเดือดดาล เกิดความเคียดแค้นอยากจะเอาชีวิตคนๆ นั้นเหลือเกิน คนนั้นเขาก็เป็นลูกศิษย์ของพระอาจารย์คนหนึ่ง (ญาติธรรม จ.ชัยภูมิ) แต่เขาจะรอดได้ไหม? เขามีกลับมาศึกษาอีกหรือเปล่า.. ก็ไม่มี อยากจะพบกับเขาไหม? ให้ทุกคนนั่งอยู่ในความสงบ นั่งอยู่ด้วยความเรียบร้อย

อาศัยช่วงเวลา นี้ทั้งหมดผ่อนกายผ่อนใจให้เบาบาง ให้ลืมตัวเองในชาตินี้ ให้เอาชีวิตจิตใจอันดีงามของทุกคนออกมาให้หมด ให้ลืมที่บ้าน ลืมทุกๆ คน แล้วติดตามพระอาจารย์มา ปิดประตูปิดหน้าต่าง (พระอาจารย์ให้ปิดประตูหน้าต่างห้องพระให้หมด) ชีวิตความเป็นจริงทั้งหลายที่พวกเจ้าจะได้พบกันอีกไม่กี่วินาทีข้างหน้า ขอให้พวกเจ้า มีจิตย้อนคิดด้วยจิตอันบริสุทธิ์อันดีงาม ไม่ว่าคำพูดที่เขาพูดออกมานั้น จะเป็นอย่างไรก็แล้วแต่ขอให้เราย้อนคิดพิจารณา อย่าได้ถือสาหาความเขาอย่าได้สร้างหนี้ สร้างบาปเวรอีกต่อไป ฉันต้องใช้จิตใจใช้ความทุ่มเทสักเท่าไหร่? กว่าจะมีชั้นเรียนสักชั้นเปิดขึ้นมา มิใช่ร่างทรงนี้ที่เป็นคนธรรมดา ณ บัดนี้ จะมากุเรื่องก่อเรื่องเองได้ จะมายกหยิบอ้างแอบอิง จะเจอสภาพเหตุการณ์ใดๆ หวังว่าเราทุกคนที่นั่งอยู่ในที่นี้จะรับกับสภาพนี้ได้ เขากำลังจะก้าวเข้ามาในไม่ช้านี้ให้ทุกคนเอาจิตเอาใจขึ้นมาให้ดี ช่วงเวลานี้ให้สำนึกความผิดที่ตนได้กระทำเอาไว้ ให้สำนึกขึ้นมา มีผู้คนที่เคยตีกบที่เคยจับเขียดจับปลาในน้ำ จับปลาตามท้องทุ่งมีกี่ชีวิตที่ต้องสูญเสียร่างกายของเขาต้องสูญเสีย การบำเพ็ญดีๆของพวกเขาไป รอเวลาอีกสักครู่ ให้เขาได้มากราบพระแม่องค์ธรรมก่อน ข้าพระพุทธจี้กงกำลังจะนำวิญญาณร่างนี้ (กบ) มาสิงสถิตแทน กำลังจะนำชีวิตจิตใจของเขาที่เดือดดาล โกรธแค้นเต็มไปด้วยแรงอาฆาตพยาบาทมาถึงพวกเจ้าทั้งหลาย ถ้าพระอาจารย์ไปให้รับร่างให้ดีๆให้จับแรงของเขาให้ดีๆ อย่าให้เป็นอันตรายต่อร่างนี้ได้ พระ

อาจารย์กำลังจะไปแล้ว ทุกคนจะคุกเข่าฟังดีไหม เมื่อเช้ามี ๑ คนจะรับธรรมะใหม่ เป็นลมในตอนทำพิธีรับธรรมะใช่ไหม? คนไหน ต้องรีบเร่งสร้างบุญกุศลแผ่ให้กับเจ้ากรรมนายเวร ให้มากๆ ปากก็จะต้องให้สะอาดกว่านี้ ปกติเธอเป็นคนแข็งแรงดี แต่ทำไมมาบัดนี้ ขณะที่จะเข้าพิธีขอรับธรรมะกลับเป็นลมอย่างง่ายดาย ตอนเธอมาก็ดีๆ ไม่มีอะไรถึงแม้สิ่งเหล่านี้เราไม่สามารถจะเห็นเขาได้หมด แต่เขาอยู่เคียงข้างพวกเรา เพียงแต่เรามีตาเนื้อประกอบขึ้นมาเลยมองไม่เห็นวิญญาณเจ้ากรรมต่างๆ ทุกคนเตรียมพร้อมรึยัง..พอพระอาจารย์ไปแล้ว เขาเข้า มาแทน ทันทีนะ เอาหละ!เรียบร้อยแล้วนะ โอเค... ไปหละ...

(วิญญาณได้มาอาศัยร่างของหญิงสาวพรหมจารี)

วิญญาณกบ : อืม... อืม... ออ... ออ... เอาร่างกูคืนมาเอาร่างกูคืนมา อา... ไม่ยอม ไม่ยอม... อืม..อืม.... อือ... พวกแกฆ่ากูเอาร่างกูคืนมาเอาร่างกูคืนมา (วิญญาณกบที่อยู่ในร่างหายใจอย่างเหนื่อยๆ) สนุกไหม สนุกไหมฟังธรรมะสนุกไหม ยิ้มได้หัวเราะได้พวกแกมีโอกาสรับธรรมะ มีโอกาสให้บำเพ็ญไม่เร่งรีบหนึ่งวันมีโอกาสให้มาศึกษาธรรมะ ไม่ตั้งใจฟัง หาว่าเป็นธรรมะอุบาทว์ ธรรมะหลอกลวง ธรรมะคดโกงโกงเงิน โกงทองของพวกแกที่ไหน ที่ไหนที่มีโกง ถ้าไม่ได้มาเล่นละครให้พวกเจ้าดูอีกไม่นานเท่าไหร่ รู้ไหม? วิญญาณข้าจะต้องไปที่ไหน? รู้ไม่รู้

ญาติธรรม : ไม่รู้

วิญญาณกบ : วิญญาณข้าอีกในไม่ช้าจะต้องถูกรับโทษต่อในนรก ท่านยมทูตกำลังจะเอาโซ่อันใหญ่หนาๆ หลายวาหลายศอก กำลังเอามามัดข้าเพราะข้าไม่มีร่าง ไม่สามารถจะบำเพ็ญได้เพราะพวกแก คนอย่างพวกแกเอาวิญญาณ ของข้ากินร่างของข้า ข้าเกลียดมาก เกลียดพวกแกที่สุด มนุษย์เลวมนุษย์โหดร้าย (หายใจด้วยความเครียดคแค้น) ฮือ... วิญญาณบาปอย่างข้า ทำไมต้องเป็นอย่างนี้ ทำไมต้องรับทุกข์ขนาดนี้ ฮือ... บ่อยครั้งที่ข้าจะมาทวงชีวิตพวกเจ้า เจ้ากินชีวิตข้า ทำลายชีวิตพวก ข้าไม่เหลือแม้แต่กระทั่งซากศพ กินหมด ทำลายหมดบางคนที่จะไปเรียนหมอ ก็ชำแหละกบอย่างพวกข้าออกมาดูร่างกายสังขาร ชำแหละดูตับ ไตไส้พุง ดูวิญญาณของกบว่าเป็นยังไงสนุกไหม ทำได้อย่างนี้สนุกไหม? สนุกไหม? ถามว่า สนุกไหม? ตอบมาสนุกไหม? สนุกไม่สนุก...

ญาติธรรม : ไม่สนุก

วิญญาณกบ : ยังโชคดีเบื้องบนได้โปรดเมตตาต่อข้า วิถี ธรรมอุบัติลงมาสู่โลกเพื่อโปรดแก่วิญญาณทั้งหลาย พ้นจากโลกนี้ ใครเป็นคนที่มีรากบุญ มีบุญกุศล คนนั้นจะได้รับการลดโทษส่วนหนึ่ง ถ้าลูกหลานของเขาบำเพ็ญบรรพบุรุษของเขา ๗ ชั้นที่รับโทษอยู่ในนรกทั้งหมด จะได้รับดอกบัวสีขาวติดอยู่ที่หน้าอกคนละดอก มีโอกาสไปคุกเข่าฟังธรรมะต่อหน้าเบื้องพระโพธิสัตว์กษิติครรภ์พวกเจ้ามันโง่ ไม่รู้จักกาลเวลาบัดนี้มาถึงช่วงไหนแล้วมหันตภัยร้ายแรงกำลังจะเกิดขึ้น พวกเจ้ามนุษย์โหดร้ายไม่สงสาร

ข้าเลย กินข้าไม่เว้นแต่ละวัน ทำลายชีวิตสัตว์มากมายเบียดเบียน ยิงนกตกปลาหาความสุขหัวเราะร่าเหมือนกับใครบางคนในที่นี้

ที่ยังนั่งหัวเราะอยู่ พวกเจ้าใจร้าย ใจดำ คนเราทำกรรมเอาไว้จะต้องได้รับการชดใช้กฎแห่งกรรม วิบากกรรมของมนุษย์โลกที่ได้เจอในช่วงนี้ เป็นวิบากกรรมที่ทุกคนจะต้องชดใช้ร่วมกันรู้ไหม? ข้าเป็นวิญญาณตนหนึ่ง เป็นวิญญาณบาปแต่เป็นเพราะบารมีของพระโพธิสัตว์กษิติครรภ์ ให้ข้าได้มีโอกาสมาบำเพ็ญ แต่พวกเจ้ามนุษย์โหดร้าย ใจร้ายแทงกบยิงกบจับกบใส่หวดกดน้ำ กดลงไปในน้ำร้อน ไม่ใช่กดในน้ำเย็น พวกเจ้าต้มไปได้ยังไง! กินไปได้ยังไง! ไม่สงสารพวกข้าบ้างเลย พวกแกสบายกว่าตั้งเยอะมีโอกาสพบธรรมะดีอย่างนี้ มีโอกาสบำเพ็ญขนาดนี้แต่ทำไมยังใจร้ายใจดำอำมหิต วันข้างหน้าถ้ามีโอกาสข้าจะกลับมากินพวกเจ้าดูบ้าง จะกินให้รู้รสชาติว่ามันอร่อยไหม กินเนื้ออร่อยไม่อร่อย? อร่อยไหม? อีกไม่นานข้าต้องถูกรับโทษ ข้าบำเพ็ญไม่สำเร็จ ข้าไม่มีโอกาสมีร่างกายไม่มีโอกาสอีกต่อไปแล้ว ข้าต้องเป็นวิญญาณตกนรกหมกไหม้ อาจจะเป็นเศษวิญญาณที่แตกกระจายเป็นพันๆ หมื่นๆ ชิ้นก็ได้ ใครจะรับประกันชีวิตให้กับข้าได้ ใครจะรับประกันได้ พระวิสุทธิอาจารย์ยังช่วยข้าไม่ได้เลยผลกรรมของข้าตกมาสู่ข้าแล้ว ข้าไม่มีโอกาสจริงๆ พระโพธิสัตว์กษิติครรภ์ เคยบอกกับข้าว่าถ้าหากครั้งนี้

เจ้าสามารถบำเพ็ญได้ไม่แน่วันข้างหน้า เจ้าอาจมีบุญได้รับการโปรดฉุดช่วยให้พ้นจากสามโลกนี้ แต่ทำไม ? ฟ้าปรานีแล้วหรือ

ฮือ... ข้าถูกแทง ฮือ... เจ็บปวดเหลือเกิน ฮือ..ทรมานเหลือเกิน ฮือ... คนๆ นั้นมันบาปมาก มันเอาข้ามาต้มกิน ใจร้ายที่สุด.. กรีดหน้าอกข้า ฮือ... ข้ามองมันมองมันทำข้าทุกอย่างเลย ฮือ... มันแล่เนื้อเฉือนหนังข้า ฮือ..มันควักตับไต ไส้พุงข้า ฮือ.. มันเอาปลายมีดสันมีดตบที่หัวข้าให้หัวมันน่วมๆ ช้ำเลือดช้ำหนอง มันบอกกับคนในครอบครัวของมันว่า “มันจะได้กินได้อร่อย มันจะได้มีรสชาติของเลือดเนื้อเพิ่มขึ้นมา” ฮือ...

ในขณะเดียวกันมันก็ทำเป็นกับแกล้ม ดื่มกับเหล้ากินกันอย่างสนุกสนานเฮฮาช่างเลวทรามยิ่งกว่าอะไรอีกข้ามาที่นี่เพราะได้รับความเมตตาจากพระอาจารย์ของพวกเจ้า พระอาจารย์บอกว่าอย่างน้อยๆ หากเจ้ามาที่นี่ในครั้งนี้เพื่อที่จะมาผูกบุญสัมพันธ์เป็นการลดแรงอาฆาตของเจ้า ไหนๆเจ้าก็ได้มีโอกาสบำเพ็ญมาแล้วไม่น้อยกว่า ๘ ชาติ ไม่น้อยกว่า ๘ ครั้ง ๘ ปี

พวกเจ้ากินเลือดเนื้อข้า ทำลายข้า ทำลายสัตว์ทุกชนิด เกลียดพวกเจ้าเหลือเกิน ทุกๆ คนที่ได้ชื่อว่าคนบำเพ็ญเกลียดพวกแกเหลือเกิน เกลียด บอกว่าเกลียดรู้ไหม เกลียดที่สุดในโลกเลย

น้ำหน้าอย่างพวกแกจะพ้นจากเจ้ากรรมนายเวร รึเปล่า... ยังไม่มีใครตอบได้ยังไม่มีใครสามารถบอกได้ว่า พวกแกจะปฏิบัติบำเพ็ญได้ดี ได้สำเร็จอย่างแน่นอนใครจะบอกได้ ไม่มีใครบอกได้หรอก... จะบอกให้

ข้านั้นเจ็บปวดทรมานเหลือเกิน ทุกวันยังไม่สามารถได้รับการยกโทษได้ ยังไม่สามารถที่จะมีน้ำหน้าไปอยู่ในแดนนรกได้ ไม่มีน้ำหน้าจะกลับมาเข้าร่างกบตัวอื่นๆ ได้ ไม่มีปัญญาอะไรที่จะมาอาศัยศพคนที่ตายไปแล้วได้ ไม่มีโอกาสเลยข้าวอนต่อพวกเจ้าอยากให้เจ้านั้นอุทิศส่วนกุศลให้แก่ข้าบ้างจะได้ไหม? ก่อนที่ข้าจะต้องถูกลงไปรับโทษในนรกต่อ เพราะข้าไม่ได้รับธรรมะ ยังบำเพ็ญไม่สำเร็จ ยังไม่มีโอกาสกลับมาเกิดเป็นคน ฮือ... (ร้องไห้)

วิญญาณเล่าถึงเหตุต้นผลกรรมในอดีตชาติ

เมื่อก่อนข้าเป็นนักรบคนหนึ่ง อดีตก่อนหน้านั้น ข้าเคยทำสงครามตั้งแต่สมัยกษัตริย์เหลียงบู่ตี้นานมาแล้ว เป็นเพียงทหารคนหนึ่ง คอยรับใช้ทำหน้าที่เฝ้าประตูยาม เมื่อก่อนนั้นการรบราฆ่าฟันยังไม่ดุเดือดรุนแรงเหมือนกับทุกวันนี้แต่ต่อมาในเมื่อหมดสมัยราชวงศ์พระเจ้าเหลียงบู่ตี้ขึ้นครองราชย์แล้ว ก็ต้องถูกทหารอีกฝ่ายหนึ่งกดขี่ข่มเหงทำร้ายรังแก เสือสองตัวอยู่ถ้ำเดียวกันไม่ได้ พวกเราเป็นทหารฝ่ายใน

พวกเขาเป็นทหารฝ่ายนอก รบราฆ่าฟันกันต่อสู้กันด้วยตาด้วยปาก บางทีก็เตะต่อย ทะเลาะวิวาทกันก็มีถูกลงโทษตัดสินก็มี ให้ประหารชีวิตก็มี แต่ข้าโชคดีมีฝีมือรบชนะเขาเหมือนกันมีแพ้บ้าง แพ้เป็นเรื่องธรรมดาใช่ไม่ใช่? นักรบทั้งหลาย ถ้าเป็นนักรบที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในสมัยอดีต

เมื่อก่อนบางครั้งกลางค่ำกลางคืน ข้าแอบไปหาสาวๆ แอบ

ไปกอดเขา แอบไปผิดลูกผิดเมียเขา มีเมียไม่น้อยกว่า ๑๐๐ คน พอมีลูก ข้าก็ไม่รู้ ข้าก็ไม่รับมันหรอกว่าเป็นลูกข้าหลงหมกมุ่นอยู่ในอารมณ์กามตัณหาราคะต่างๆ เหล่านี้เพราะข้าถือว่าข้าเป็นทหารดี เป็นทหารรับใช้ เป็นทหารสนิทของคนในวัง เมื่อบ้านเมืองแตกแยกข้าถูกเนรเทศออกไปอยู่นอกเมือง นอกวัง ประวัติศาสตร์ข้าไม่ค่อยเก่งหรอกเรื่องพวกนี้ แต่ถ้าเรื่องเที่ยวเตร่เฮฮา... ข้าสนุกสนานเสมอนอกจากนี้ ข้ายังแอบกินเหล้าอยู่บ่อยๆ ขณะปฏิบัติหน้าที่เมามายไม่ได้สติก็มี บางครั้งเพื่อนทั้งหลายของข้าต้องเฝ้าประตูแทนข้า

หลังจากนั้นไม่นาน ข้าต้องตายลงเพราะข้าแอบไปข่มขืนเมียชาวบ้านคนหนึ่ง แต่ผู้หญิงคนนั้นไม่รักดี มันเกลียดข้า ข้าใช้วิธีหลอกล่อมันต่างๆ นานา ให้เงินมัน ให้เข็มขัดทองมันใส่ มันก็ไม่เอา แต่ข้าใจดีเกินไปไม่ฆ่ามันตาย

มันเลยไปบอกแฟนของมัน มันบอกว่าข้านั้น

"ได้กดขี่ข่มเหง ทำร้ายวิญญาณ ทำร้ายจิตใจมันแอบมาข่มขืนมัน ทุบตีมัน ในขณะที่เจ้าไม่อยู่"

จากนั้นพวกมันก็เลยมาลอบทำร้ายข้า มันมากับเพื่อนอีก ๒ คน มาช่วยกันกดข้าเอาไว้ แต่ข้าพยายามสู้ พยายามดิ้นรน แต่ก็ไม่รอดมันก็เลยเอามีดอันเล็กๆที่มันพกมาด้วยแทงลงไปที่อกของข้า แล้วก็กรีดยาวลงมาเป็นวา ยาวลงมาถึงที่ท้องข้าได้แต่จ้องตามันเขม็ง แล้วก็บอกในใจว่าเมื่อข้าตายไป

"กูจะมาฆ่ามึง กูจะมาล้างแค้นมึง เอาชีวิตมึงให้ได้..."

หลังจากที่ถ้าตายไปได้ ๗ วัน วิญญาณก็ล่องลอยพเนจรออกไป โชคไม่ดีไปถูกวิญญาณ ๒ ตน ตนหนึ่งมันมีหัวเป็นควาย อีกตนหนึ่งมีหัวเป็นม้า ไอ้ตนที่มีหัวเป็นควายมันเอาโซ่เข้ามาล่ามข้า โซ่ของมันมีลูกตุ้มหนักราวสิบกิโลได้มันตรงดิ่งเข้ามา มันไม่ฟังคำพูดของข้า มันไม่ฟังคำที่ข้าจะไปแก้แค้น อีกตนหนึ่งมัน เอาหอกมาจิ้มข้าที่ข้างหลัง แล้วมันก็เตะข้า ให้ข้าคุกเข่าลง อีกวันหนึ่งเขาก็เอาโซ่ตรวนเข้ามามัดขามัดมือข้า หอกมันยังติดอยู่ที่หลังของข้า มันก็ยกด้วยแรงอันมหาศาล จับยกขึ้นมากระแทกๆลงไปกับพื้น ให้ร่างของข้ากลิ้งตกลงมาที่ข้างล่างปลายของหอกได้พุ่งทะลุออกมาอีกข้างหนึ่ง

ข้าร้องสนั่นหวั่นไหวสุดเสียง วิญญาณสัมภเวสีทั้งหมด ที่ล่องลอยอยู่แถวนั้นเกลื่อนกลาด ต่างวิ่งหนีต่างหลบซ่อน แต่โชคดีมันยังไม่ถึงวิบัติ ยังไม่ถึงคราวเคราะห์ของมัน ไม่มีโอกาสจะต้องไปรับเคราะห์มันจึงล่องลอยเป็นวิญญาณร่อนเร่ก่อน รอโอกาสหนึ่งรอช่วงเวลาหนึ่งของมัน มันต้องได้รับโทษอย่างแน่นอน

หลังจากนั้นไม่นานข้าก็ถูกลากไปยังเหวๆ หนึ่งมันมืดมันลึกเหลือเกิน เต็มไปด้วยเปลวไฟร้อนแรงแผดเผามีสุนัขเหล็กมีงูปากเหล็ก มีควายเหล็ก มีเขาแหลมคมมากอยู่เต็มรอบๆ กองไฟในเหวนั้น ข้าเห็นวิญญาณบางตนเขาหล่นลงไป สัตว์ต่างๆ เหล่านี้ก็เข้ามาขยี้ขย้ำ เข้ามากัดกิน เลือดเนื้อของพวกเขา วิญญาณต่างๆ เหล่านั้นได้แต่โอดครวญร้องโอดโอย... โอ้ย....

โอย... แต่ไม่มีใครจะหนีพ้น ไม่มีใครจะหนีรอดได้เลยสักคนเดียว

ข้าได้แต่หันรีหันขวาง อยากจะหาวิธีที่จะหนี แต่หนีไม่ได้ หนีไม่พ้นมีผู้คุมมากมายเหลือเกิน พอเข้าที่ประตูใหญ่เท่ากับภูเขาใหญ่มากๆ วิญญาณตนไหนแอบหนีออกมาวิญญาณตนนั้นต้องถูกไฟนรกหมกไหม้ ถูกเผาไหม้ ถูกเผาถูกทำลายไป ฮือๆ เขาพาข้าไปที่ที่หนึ่งเป็นบัลลังก์ขนาดใหญ่สูงมาก กว้างมาก วัดปริมาณไม่ได้ มีท่านท้าวอยู่ท่านหนึ่ง

ท่านแต่งตัวเหมือนกับฮ่องเต้ แต่หน้าของท่านมืดดำสนิท เสียงของท่านก้องดังเหลือเกิน ดังสนั่นหวั่นไหว จากนั้นเจ้าวิญญาณทั้ง ๒ ตน ก็เหวี่ยงข้าลงมาที่พื้นอย่างแรงเลือดของข้าอาบไปทั่วกาย ข้าก็ไม่รู้ว่าที่นั่นมันที่ไหน รู้แต่ว่าคนที่นั่งอยู่บนแท่นที่สูงใหญ่เหลือเกิน มีกระบองอันหนึ่งเอาไว้ตี ก่อนจะทำพิธีตัดสินก็ทุบลงไปตรงฆ้องอันหนึ่งใหญ่มาก เสียงนั้นดังสนั่นหวั่นไหว ข้าได้ยินจนแสบแก้วหูไปหมดมันปวดแก้วหูเหลือเกิน ข้าไม่อยากได้ยินอีกเลย... อีกไม่นานข้าก็ต้องกลับไปได้ยินอย่างนั้นอีก ข้าไม่อยากได้ยินจะทำยังไงดี...

ครั้งนั้นข้าถูกตัดสินให้รับโทษอยู่ในนรก ถูกควักหัวใจ ตอนแรกข้าก็ไม่ยอมรับ ข้าถือว่าข้าเป็นทหารเอกเป็นทหารดี เป็นคนที่ซื่อสัตย์สุจริต แต่หารู้ไม่ว่าเบื้องหลังของข้าช่างต่ำทรามเหลือเกินข้ายังจำเรื่องราวต่างๆได้ดีทีแรกเขาก็เปิดสมุดขึ้นมาเล่มหนึ่งในนั้นมีชื่อข้า ชื่อของข้าสมัยนั้นใครๆ ก็เรียกข้าว่าเสี่ยวหมิง ข้าแซ่เติ้ง เติ้งเสี่ยวหมิงข้าไม่ยอมรับตอนนั้น พญายมเอากระจก

ส่องกรรมมาส่องให้ดูเบื้องหลังของข้า เป็นคนที่เลวร้ายเหลือเกิน ข่มขืนผู้หญิง ทำร้ายพวกเขา มีลูกแล้วก็ไม่รับอีกทั้งยังได้ฆ่าคนมากมายนับไม่ถ้วน แต่เป็นเพราะข้าทำตามหน้าที่ ทำไม? ต้องให้ข้ามารับโทษด้วย

ท่านพญายมตัดสินให้ข้าต้องอยู่ในนรกชดใช้กรรม ถูกควักหัวใจถูกกรีดท้อง ถูกควักลูกตาต้องปีนต้นงิ้วข้างบนมีนกปากแหลมคอยเจาะหัวเจาะกบาล แล้วก็มีหอกอันหนึ่งยาวมากมีพญายมหน้าควายตนหนึ่งถือหอกอันนี้เอาไว้แทงก้นข้า ไม่ได้หยุดหย่อนบังคับให้ข้าไต่ขึ้นไป ต้นงิ้วทุกคนก็รู้อยู่ว่ามันมีหนามแหลมคม ใครจะไปไต่ไหว มีใครไต่ไหวไหม? ให้พวกเราไปไต่ไปไต่ได้ไหม? ควักหัวใจออกมาพิสูจน์ได้ไหม?

ญาติธรรม : ไม่ได้

วิญญาณกบ : ข้าถูกควักลูกตา ถูกผ่าท้อง ถูกตัดลิ้นทนทุกข์ทรมานอยู่นานถึงพันปี ข้าต้องผ่านนรกทุกขุม ถูกกรอกน้ำทองแดงร้อนๆเข้าท้อง ทรมานแสนสาหัสสากรรจ์ ถูกโยนเข้ากะทะน้ำมัน ถูกทอดจนเกรียมจนไหม้ นอนหลับเผลอเขา ก็เอาน้ำมาราดมารด น้ำก็คือน้ำกรดดีๆ พอราดลงมาปวดแสบ ปวดร้อนตัวก็ต้องสะดุ้งขึ้นมา หิวข้าว หิวทรมาน ไม่เคยมีโอกาส ได้กินกับเขาปกติเราเป็นคนมีโอกาสกินข้าว มีโอกาสพักผ่อนใช่ไหม?

ญาติธรรม : ใช่

วิญญาณกบ : แต่ข้าไม่เคยรับสิ่งเหล่านี้เลย... น่ากลัวที่สุด น่ากลัวเหลือเกิน ข้าไม่อยากได้รับการทนทุกข์ทรมานอย่างนั้นอีก ข้าปวดร้าวเหลือเกินนึกถึงสะพานมรณะสะพานหนึ่ง เดินเข้าไป มันก็สั่น มันสั่นไม่หยุดจับก็ไม่ได้ไม่มีอะไรเกาะ ผลสุดท้ายร่างของตนเองก็หล่นร่วงไปข้างล่าง มีงูพิษมากมายอยู่ใต้สะพานมรณะมันขบข้า มันกัดข้า มันรัดรึงไปหมดโอ๊ย... มันทรมานเหลือเกิน... ข้ากำลังจะต้องกลับไปรับโทษอย่างนั้นอีกหรือ? ไม่เอาข้าไม่อยากไป ไม่อยากไป การรับโทษในนรกมันช่างน่ากลัวเหลือเกิน โชคยังดีที่ข้าไม่เคยด่าว่าพ่อแม่ข้า ที่ข้าไม่เคยทำลายรูปปั้นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ไม่ทำลายรูปเทพเจ้าไม่ทำลายพระธรรมคัมภีร์ไม่ทำร้ายผู้บำเพ็ญทำให้ข้านั้นไม่ต้องไปรับทุกข์ในนรกขุมอเวจี หรือว่าขุมที่ไม่ได้ผุดไม่ได้เกิดอีก โชคยังดีของข้าเหลือเกิน...

หลังจากนั้นไม่นาน ข้าก็มาถึงด่านสุดท้ายมาจนถึงที่สุดท้ายมีอาซิ้มแก่ๆ คนหนึ่งเอาน้ำให้ดื่มวิญญาณผีทุกตนที่ได้รับโทษอยู่ในนรกจะต้องดื่มน้ำอย่างนี้ แต่ก่อนที่จะได้ดื่มผู้คุมนั้น ก็พาเข้าไปหาท่านพญายมอีกครั้งหนึ่ง แล้วก็ตัดสินอีกครั้ง ผู้คุมพาข้าไปหาพญายม เสร็จแล้วมันก็ผลักข้าลงไปคุกเข่าที่พื้น ข้าเจ็บใจแทบแย่ ทำไมข้าไม่มีโอกาสอย่างนี้บ้างจะกลับมาแก้แค้นมัน

ท่านพญายมตัดสินให้ข้าไปเกิดเป็นหมูชดใช้๕๐๐ชาติไปเกิดเป็นเป็ด เป็นไก่ ไปเกิดเป็นสัตว์นานาชนิด เกิดแล้วเกิดเล่าเกิดๆๆ เป็น***ครั้งสุดท้ายข้ายังโชคดีอยู่บ้าง ได้ไปเกิดเป็นไส้เดือนทุกวันๆ ชอนไชดินให้ร่วน ด้วยบุญกุศลของข้าตรงนี้*** ทำให้ข้าได้

รับการลดโทษผ่อนผันจากท่านยมทูต ให้ข้าได้มาเกิดเป็นนักรบอีกครั้งหนึ่ง

สมัยที่ข้าเกิดในครั้งนี้อยู่ในสมัยของพระเจ้าตากสินมหาราช ข้าเบื่อเหลือเกินทุกวันๆ หากหยุดรบก็เหมือนเดิมนอกเวลาดื่มเหล้า ถ้าไม่ดื่มเหล้าก็ต้องมีนารีมาเคล้า อยู่ในอบายมุข แต่พอนึกเป็นเพียงปุถุชนธรรมดา ไหนเลยจะรู้คุณค่าของการบำเพ็ญ และในตอนนี้เองข้าได้ดูถูกนักพรตท่านหนึ่งได้ดูถูกพระธุดงค์องค์หนึ่งที่ออกมาบำเพ็ญเพราะปากตัวนี้มันไม่ดี

หลังจากที่ข้าได้ทำพลาด ได้ทำการรบกับข้าศึกและได้เสียชีวิตลงไปพร้อมกับเพื่อนนักรบของข้าอีกหลายคน มีบางคนก็ได้มาเกิดเป็นมนุษย์แล้ว แต่ข้าไม่มีสิทธิ์ ไม่มีโอกาสข้าถือว่าพระธุดงค์ไม่รู้จักช่วยชาติบ้านเมือง มันไม่รู้จักทำมาหากิน มาเที่ยวขอชาวบ้านชาวช่อง ข้าคิดอย่างนี้คิดอยู่อย่างเดียว ลองคิดดูคนๆหนึ่ง จะบำเพ็ญได้ ไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ข้าก็ยังไปดูถูกเหยียบดหยามท่าน เป็นผลทำให้ข้าต้องตกนรกหมกไหม้ชาตินี้ แต่คราวนี้โชคดีหน่อย! เพราะข้าไม่ได้ข่มขืนลูกเมียใคร ไม่ได้ทำผิดมาก เคยดื่มเหล้าเท่านั้นเองแล้วก็กามราคีมากไปหน่อย เท่านั้นเอง โชคยังดีที่ได้รับการทนทุกข์ไม่มาก รู้ไหมคนที่ดื่มเหล้าต้องไปถูกน้ำทองแดงกรอกปากทุกๆวัน ดื่มจนแย่ เขาก็จับเทเข้าไปใหม่ น้ำทองแดงอันนี้มันร้อนเหลือเกิน มันไม่เห็นเหมือนกับเหล้าที่เราดื่มกันบนโลก ดื่มแล้วก็ไม่เมาด้วย พอดื่มเข้าไปก็แทบจะกระอักออกมา ปวดแสบปวดร้อนไปหมด

ข้าชดใช้วิบากกรรมจะต้องไปเกิดเป็นสัตว์ใหญ่ ไปเกิดเป็นวัวเป็นควายไถนาชดใช้หนี้อ้อข้าลืมบอกไปข้าเคยติดหนี้กับเพื่อนของข้าคนหนึ่ง แต่ข้าโกงมันไม่จ่ายหลังจากนั้นข้าก็เลยไปเกิดเป็นวัว เป็นควายไถนาชดใช้มันไปหนึ่งชาติ

จากนั้น ก็ต้องไปเกิดเป็นสัตว์ใหญ่อีกอยู่ดีไปเกิดเป็นช้าง ไปเกิดเป็นม้า ให้มนุษย์ทั้งหลายขูดรีดขูดเนื้อ พอหมดประโยชน์เจ้านายก็ฆ่าข้าทิ้ง จนในตอนหลังข้าก็จะได้บำเพ็ญแล้ว ยังโชคดีว่ามีครั้งหนึ่งที่ข้าไปเกิดเป็นวัว ข้าเคยเห็นพระธุดงค์เดินผ่านหน้าของข้า ในจิตใจส่วนลึกๆมีความสำนึกอยู่บ้างนิดหน่อย จึงเป็นเหตุให้ข้าได้รับพระบารมีธรรมจากพระโพธิสัตว์กษิติครรภ์ หลังจากที่ข้าตายลง เพราะข้าได้ถูกประหารชีวิตอีกครั้งหนึ่ง พระโพธิสัตว์กษิติครรภ์ ท่านได้โปรดเมตตาบอกกับข้าว่าเจ้ามีความดี เจ้ามีความสำนึกขึ้นมาบ้าง แต่ว่าครั้งนี้เป็นเพราะเจ้ายังไม่หมดบาป ยังไม่หมดเวรกรรมที่เจ้าได้ก่อไว้คิดดู... ตกนรกสลับกับการเป็นสัตว์บนโลกมนุษย์ เป็นหมูเป็นวัว เป็นควาย เป็นช้าง เป็นม้า ให้คนเหยียบย่ำทำลายให้คนเอาไปฆ่าแกงกิน ช่างโหดร้ายทรมานเหลือเกินข้าไม่สามารถจะทำอะไรได้ ได้แต่เฝ้ารอเวลา รอโอกาสที่ดี ยังโชคดีว่าพระโพธิสัตว์กษิติครรภ์ทุกครั้งที่ท่านมาโปรดวิญญาณในนรก เพราะความดีตรงนี้เองที่ข้ามีจิตสำนึกขึ้นมาเล็กน้อยจึงทำให้ได้รับการผ่อนผันโทษไปฟังธรรมะกับท่าน ขณะที่นั่งฟังธรรมะ น้ำตาไหลพรากอาบเป็นเลือดข้าไม่ได้นั่งฟัง ข้าคุกเข่าฟัง

วิญญาณที่ได้รับการโปรดล้วนแต่หลั่งน้ำตาออกมาเป็นสายเลือด หลั่งน้ำตาร้องไห้ออกมาทุกตน วิญญาณทุกตนช่างน่าเวทนาช่างน่าสงสารยิ่งกว่าอะไรเสียอีก จากนั้นพระโพธิสัตว์กษิติครรภ์ท่านได้โปรดเมตตาต่อข้าท่านบอกว่า ***"เจ้าบัดนี้ในขณะที่เจ้าเกิดความสำนึกผิด แรงอาฆาตพยาบาทของเจ้าลดน้อยหายลงไปเจ้าได้รับอานิสงส์อันนี้ ให้มามีร่างกายเป็นกบ ขอให้เจ้าไปจำศีลบำเพ็ญให้ดีเมื่อบุญกุศลถึงพร้อมเจ้าจะได้รับการโปรดไปเป็นมนุษย์ให้ไปเกิดเป็นคนบำเพ็ญต่อไป"*** พวกเจ้าคิดๆ ดู เจ้าฆ่าชีวิตข้าพวกเจ้าทำลายข้า ไม่อยากจะบำเพ็ญอีกแล้ว ข้าไม่ยกโทษ ไม่ยกหนี้ให้แล้ว พวกเจ้าเป็นมนุษย์ทำลายข้า เอาร่างของข้าคืนมา เอาร่างข้าคืนมา เอาร่างมาให้ข้าได้ไหม? เอาร่างมาให้ข้าได้ไหม? เอามาได้ไหม?

ญาติธรรม : ไม่ได้

วิญญาณกบ : ได้! พวกเจ้าต้องยอมสละชีวิตของเจ้าเอง ยอมไหม? ยอมสักคนหนึ่งซิ ข้ากำลังจะไปรับทุกข์อยู่ในนรกแล้ว ไม่ช่วยข้ารึ ใจร้าย... ใจดำ... ทำลายข้า..ทำร้ายข้า... พวกเจ้ากินข้า พวกเจ้าถือดีว่าเป็นมนุษย์ ข้อดีว่ามีเรี่ยวมีแรงทรมานสัตว์ทุกชนิดไม่เหลือแม้กระทั่งไข่ที่จะเป็นชีวิตนับล้าน พวกเจ้าก็ทำลาย พวกเจ้ามนุษย์ทั้งหลาย ต้องรับผิดชอบการกระทำของพวกเจ้าโหดร้ายทารุณ ข้าจะบอกข่าวดีให้เอาไหม ประตูนรกเปิดแล้ว รอพวกแกทุกคนเลย (พูดด้วยเสียงยานคางอย่างสะใจ)วิญญาณเจ้ากรรมนายเวรรอเรียกพวกแกทุกคน ใครโชคดีก็ได้ไปก่อน

เพื่อนใครโชคร้ายเบาะๆ ก็แค่รถคว่ำกลิ้งไปหลายตลบ เย็บหลายสิบเข็มเท่านั้นเอง คนที่นี่แรงนะ วิญญาณบาป วิญญาณผีก็แรงนะ (วิญญาณมองมาทางพุทธบริกร) บังอาจมากนะ ใครใช้ให้ พวกเจ้ามาหลอกคนที่นี่ให้ได้รับธรรมะ หา! หา! บอกมาไปหลอกพวกเขาทำไม? น้ำหน้าอย่างพวกเขารึ จะได้มีโอกาสสำเร็จขึ้นไปสู่เรือธรรมะเบื้องบน ฝันไปเถอะ คอยดูโอกาสของข้าบ้าง จะบอกให้บัดนี้เจ้ากรรมนายเวรร้องเต้นโผงผาง ด้วยความยินดีรอแต่จะมาเยือนเมื่อไหร่เท่านั้นเอง รอแต่พญามารเท่านั้นเอง สงครามกำลังจะเกิดขึ้นภัยพิบัติกำลังจะมากมาย เกรงแต่ว่าพวกแกจะรับไหวหรือเปล่า? เกรงแต่ว่าพวกแกบอกว่าเป็นลูกศิษย์ของพระอาจารย์ พวกแกจะรับไหวหรือเปล่าพิจารณาดูแล้วกัน (หัวเราะ)อ๊อบๆๆๆๆ ฮิ รอนะ รอวันใดวันหนึ่งใครได้ยินเสียงร้องยามค่ำคืนยามวิกาลคนนั้นโชคดี ฮะๆๆ ฮ่า... แหวะๆๆอยากจะอ้วก ทำบุญทำทาน เข้าวัดเข้าวาถือศีลกินเจบริสุทธิ์แหวะ อยากจะอ้วกแหวะ... ทุกวันนี้ยังยิงนกอยู่ยังตกปลาอยู่ใช่ไหม? ยังกินเหล้า ยังสูบบุหรี่ยังเล่นการพนันอยู่ใช่ไหม? ใช่หรือเปล่า?

ญาติธรรม : ใช่ (ญาติธรรมบางคนไม่เชื่อยังแอบหัวเราะ)

วิญญาณกบ : ยังยิ้มได้ ข้ามาเสียเวลาเปล่า คอยดูนะ ถ้าข้ามีชีวิตขึ้นมาเมื่อไหร่ พวกแกจังหวัดนี้ไม่มีเหลือแน่ คอยดูต่อไป คนที่ทำร้ายข้าข้าจะต้องกลับมาเอาชีวิตทั้งหมด ข้าเป็นวิญญาณบาปเป็นวิญญาณร้ายแรง พวกเจ้าเป็นคนที่ร้ายกาจ ก่อนที่ข้าจะไป

ข้าจะฝากอะไรเล็กน้อย วิญญาณที่รับทุกข์อยู่ในนรกบัดนี้ เป็นช่วงปลายกัปแล้ว ทุกๆ คน ล้วนเป็นเจ้าหนี้ของพวกเจ้าทั้งนั้น ขณะนี้ พวกแกมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ลำบากยากแค้นเป็นกรรมที่พวกเจ้าทั้งหลายมนุษย์ทุกคนจะต้องได้รับพร้อมๆ กัน เป็นเพราะเจ้ากรรมนายเวร บัดนี้รวมกันแล้ว เป็นพลังที่ร้ายเป็นพลังที่เรียกว่าพระวิสุทธิอาจารย์ของพวกแก ต้านไม่ได้ก็แล้วกัน น้ำหน้าอย่างพวกแกจะเอาบุญกุศลที่ไหน ที่จะหนีรอดมหันตภัยร้ายแรงครั้งนี้ได้ ถ้าไม่เชื่อก็คอยต่อไป คอยรอผลที่ปลูกคราวนี้ก็แล้วกัน... แต่ว่าข้าไม่อยากจะลงนรกอีกใครจะช่วยข้าได้ จะปลดเปลื้องทุกข์นรกให้ข้า...

อู่เตี่ยนฉวนซือ : ให้ญาติธรรมในชั้นช่วยกันฉุดช่วยคนมารับธรรมะ และอุทิศส่วนกุศลให้วิญญาณ

วิญญาณกบ : ข้าไม่อยากจะลงไป ตอนนี้ข้าเหมือนวิญญาณตายโหง ยังไม่ถึงกำหนดของข้าแต่มันก็ใกล้แล้วจะทำยังไง (วิญญาณคร่ำครวญด้วยเสียงที่น่าเวทนา) จะทำยังไงดีโอยๆๆ พวกเจ้าจะทำยังไง? จะช่วยข้าได้ไหม? (วิญญาณกบขอความช่วยเหลือจากญาติธรรมทุกคน)

ทำไมต้องเป็นข้า จะได้บำเพ็ญอยู่แล้ว ทำไมจับข้ามากินจับข้ามาปิ้ง ทำร้ายข้า... ไม่ต้องจับข้าแน่นอย่างนี้(พุทธบริกรจับร่างในท่าที่นอนหงายแน่นเกินไป เพราะเกรงว่าร่างจะได้รับอันตราย) บอกให้ปล่อย! ข้าอยากได้หนังสือเอาเป็นวิทยาธรรมช่วยเรียกคนรับธรรมะให้ข้าหน่อยเป็นบุญกุศลให้ข้า ข้าต้องถูกไป

รับโทษในนรกอีกแล้ว(วิญญาณได้ขอร้องให้พิมพ์เรื่องราวของเขาเป็นวิทยาทาน พูดไปก็ร้องไห้สะอึกสะอื้นขณะนั้นอาวุโสได้จับร่างในลักษณะนอนหงาย เกรงว่าร่างจะเป็นอันตราย)

ท่านนี้ข้าไม่ถนัดข้าไม่ถนัด(ร้องไห้) ฟ้าได้โปรดเมตตาประทานวิถีธรรมลงมาให้ข้าได้รับธรรมะบ้าง ข้าก็เป็นผู้บำเพ็ญทำไมไม่ให้ข้าได้รับธรรมะบ้าง ทีคนที่นี่ใจร้าย คนใจร้ายๆ ฮือๆ พวกแกกินข้าพวกแกกินกบ อยากกินพวกแกก็กินไอ้คนใจร้าย...(พูดไปร้องไห้ไปวิญญาณก็กลับโกรธแค้นขึ้นมาอีก) ไม่เอาแล้วหนังสือธรรมะ ไม่เอาแล้วฉุดช่วยคนไม่เอาแล้วบุญกุศล ข้าจะเอาชีวิตของเอ็งแทน ระวังให้ดีก็แล้วกัน ไม่เอาๆๆ (ร้องคร่ำครวญหาพระอาจารย์) พระอาจารย์ช่วยด้วยพระอาจารย์ใจดำพระอาจารย์ใจร้าย ลูกศิษย์แกทำข้าแต่ก็สมน้ำหน้ามันไม่กลับมาบำเพ็ญ วันใดวันหนึ่งข้าจะตามไปแก้แค้น ถ้ากูมีโอกาส ฮาๆๆๆ (หัวเราะด้วยความสะใจแล้วพูดว่า) หกหมื่นปีต้องชดใช้หนี้ให้หมดทุกคนกินไปเท่าไหร่ต้องใช้มา...พระอาจารย์รับข้าเป็นศิษย์กับเขาบ้างสิ...พระอาจารย์ๆๆ รับกบอย่างข้าเป็นศิษย์บ้างสิ ให้ข้าได้บำเพ็ญตอนนี้พระอาจารย์ ฮือ...

(พูดกับอาวุโสข้างหน้า) ขอบคุณพวกท่านทุกคนช่วยอุทิศกุศลให้กับข้าด้วย อย่าได้ทอดทิ้งกบอย่างข้า ขอให้อุทิศส่วนกุศลให้กับข้าด้วย ช่วยทำตามปรารถนาให้กับข้าด้วย ข้าขอขอบคุณ (วิญญาณเอาหัวโขกพื้น) ขอบคุณทุกคนไปก่อน .

ผลกรรมของหลวงพ่อ

พระภาวนาวิสุทธิคุณ(หลวงพ่อจรัญ)

อาตมามีประสบการณ์เกี่ยวกับกฎแห่งกรรมที่เราจะต้องรับใช้ เมื่อเรามีจิตมีปัญญาเกิดจะรู้กฎแห่งกรรมทันที จากการเจริญวิปัสสนากัมมัฏฐาน เวรกรรมตามสนองอาตมา จึงรู้บุญบาปเมื่อก่อนนี้อยู่กับยาย อาตมาไม่สนใจกับพระตลอดกาล เวลาไปวัดหาบของไปทำบุญที่วัด ยายก็ต้องให้เก็บเอาก้อนดินไปด้วยใส่กระบุงไปข้างละ ๓ ก้อน ไปถึงวัดแล้วให้ไปโยนไว้ที่มันเป็นบ่อเป็นหลุมอยู่ในวัด ยายบอกได้บุญ อาตมาบอกว่าคนอื่นเขาไม่หาบดินไปวัดกันหรอก มีบ้านเราบ้านเดียวอายเขาตาย ยายบอกว่าเราไปวัด เหยียบดินติดเท้ามานี่เป็นกรรมนะ เป็นบาป ใช้หนี้สงฆ์เป็นหนี้สงฆ์มากเป็นบาปเป็นกรรม แต่แกก็ไม่ได้อธิบาย เขาเล่ากันมาอย่างนี้ แกก็จำมาอย่างนี้ก็ทำมาอย่างนี้ ไม่เหมือนคนเดี๋ยวนี้ว่าไม่บาป บาปได้ยังไงเหยียบแค่นิดเดียว พระก็ถมเอาเองซินี่คนรุ่นใหม่เข้าใจอย่างนี้ แต่คนรุ่นเก่าถือนักเชื่อเข้าไว้ก่อนมันมีประโยชน์มันได้กำไรชีวิต คือเชื่อกฎแห่งกรรม

อาตมาเป็นเด็ก เมื่อมาบวชใหม่ๆ ไปบ้านญาติที่เขาเป็นนักเลงเป็นโจร เป็นเสือ เขากินเหล้ากัน พอเห็นพระมาเขาเก็บแก้วหมดเลย เอาเหล้าแอบเลย ยังกลัวบาปนะ เดี๋ยวนี้ไม่ต้องกินต่อหน้าพระเลยสบายมาก แถมงานศพเล่นไพ่หน้าศพอุทิศส่วนกุศลแล้วพระก็สวดไป ไม่ได้เกรงกลัวต่อบาปกรรมแต่ประการใด

เขาว่าบาปกรรมไม่มี แน่นอนเข้าใจอย่างนี้

สร้างกรรม-กินอาหารที่ยายถวายพระ

ตอนอยู่ที่โรงเรียนมัธยม ยังอยู่กะยาย ยายให้เอาอาหารไปถวายพระ แล้วเราก็เอาไปทานเสียเองทั้งคาว ทั้งหวาน แล้วก็บอกว่าไปถวายสมภาร เดินจากบ้านไป ไม่มีรถหรอกเดินไปเป็นระยะทาง ๑ กิโลเมตร อาตมาไปก็ไปเจอเพื่อนนักเรียนที่สร้างความดีมาด้วยกัน หนีโรงเรียนกันสะบัด เพื่อนบอกว่ายังไม่ได้กินข้าวเลย เราก็นึกเลย ว่าจะเอาไปให้พระทำไม เราก็ยังไม่ได้กินเลย พรรคพวก ๔-๕ คนด้วยกัน ก็เห็นด้วย เลยตั้งวงกินกันเสียเลยเรียบร้อยล้างปิ่นโตเสร็จกลับบ้าน ยายถามไปวัดเจอสมภารไหมล่ะ บอกยายว่าผมไม่ได้ขึ้นกุฏิหรอกให้เด็กมันถ่ายปิ่นโตให้แล้วผมก็มา ยายบอกว่าต่อนี้ไปต้องรับพรด้วยนะรับพรสมภารมาแล้วก็มาบอกยาย ยายจะได้ชื่นใจแล้วบอกท่านด้วย ว่ายายให้เอาอาหารมาถวาย

วันหลังเอาอีกแล้ว ให้ไปอีกก็เจอเพื่อนอีก โรงเรียนปิดก็แบบเดิม กินเสร็จแล้วไปตีผึ้งต่อ ยายถามว่า ***“เจอสมภารมั้ย”*** เจอครับรับพรเสร็จผมก็มา แท้ ๆ สมภารดันมาอยู่บนบ้านเรามาไม่บอกเราเลย มานั่ง นั่งตั้งนานแล้ว วันนั้นสมภารไปฉันบ้านใต้ฉันเสร็จแล้วก็มานั่งคุยกับยาย แวะมาเยี่ยมยาย เราไม่รู้ ไม่บอกเรา เราไม่ทันแหงนดูบนบ้าน สมภารนั่งยิ้ม ยายเป็นคนใจบุญ พระชอบมาเยี่ยม แต่อาตมารำคาญ พอสมภารกลับไปแล้วโดนหนัก บอกว่าบาป ถามว่านี่กี่เที่ยวแล้ว เราบอกว่า 2

เที่ยวแล้วครับ ยายบอกว่า นี่ต้องเป็นเปรต ปากเท่ารูเข็ม กินข้าวไม่ลงเราก็ถามว่าเปรตสูงกว่าต้นตาลมั้ย ยายบอกว่าไม่เห็น เราไม่เชื่อหรอก ว่าหลอกเรา แต่เราไม่พูด เถียงไม่ได้

โกงค่าเรือจ้าง

ในเวลากาลต่อมาไปโรงเรียน ต้องนั่งเรือจ้างข้ามฟาก เดือนละ ๒๕ สตางค์ อาตมาโกงค่าเรือจ้างไม่ให้ค่าเรือจ้าง กินก๋วยเตี๋ยวผัดไทย แถมเลี้ยงเพื่อนด้วยนะ ก็โกงค่าก๋วยเตี๋ยวเขาอีก

ยิงนก-หักคอ-หักขานก

ในเวลาต่อมาโรงเรียนปิดหลายวันเทอมสุดท้ายแล้ว ครูใหญ่โรงเรียนประชาบาลเขามาขอแรงอาตมาไปยิงปืน ไปยิงนก เราก็ไม่รู้บุญบาปมันมีจริงอย่างไร สนุกดีก็เอา ปืนลูกซองดาวกระจาย ๕ นัด บอกกับโยมว่า จะไปติววิชาตอนโรงเรียนปิด อยู่สัก ๗ วัน จะกลับมา ขอสตางค์สัก ๑๐๐ แม่ก็ให้ ตังไปเราจะเอาปืนไปได้ยังไง ก็เอาที่นอนไปด้วยเอาเสื่อออกมาเอาปืนไว้ข้างใน เช้ากินข้าวแล้วก็ออกตามทุ่งตามหนองยิงนกเป็ดนกกระสา พอยิงได้จับหักคอใส่ตะข้อง พอนกมันจิก จิกก็ถลกหนังเลย ทรมานหลือเกิน เราไม่ทราบว่ามันจะมีบาปกรรมแต่ประการใด ล่วงมาอีกวันหนึ่ง ก็ไปยิงนกกระสาถูกปีกมันหักแล้วมันบินไม่ได้เราก็จับมัน เหนื่อยมากแล้วก็จับได้ ทำไงหักขาเลย นกก็ดิ้นร้องไห้ตาย สรุปให้ฟังที่อาตมาทำบาปกรรม

ต่อมาได้มาบวชในพระพุทธศาสนา พ่อแม่ให้บวช โดยไม่ได้

เลื่อมใสไม่ได้คิดว่าจะมาอยู่อย่างนี้ก่อนที่จะบวชก็ไปเรียนหนังสือ อยู่ที่กรุงเทพฯ ไปอยู่โรงเรียนหลายโรงเรียนอยู่วัดก็ตั้งหลายวัด พอเสร็จจากเรียนหนังสือ ก็มาบวชกะว่าจะบวชสักพรรษาเดียว ท่องเรียนหนังสือไปจนจบหลักสูตร ก็ไปเจริญพระกัมมัฏฐานออก ป่าดงพงไพร

ใช้หนี้ค่าก๋วยเตี๋ยว

เริ่มรักษาการเจ้าอาวาสที่วัดนี้ เมื่อ พ.ศ.๒๔๙๙ ปี พ.ศ. ๒๕๐๐ ได้รับการแต่งตั้งเป็นเจ้าอาวาสอยู่ที่นี่ ก็เริ่มใช้กรรม มาตามลำดับโดย ที่ว่าในปีต่อมาใช้เรื่องก๋วยเตี๋ยวก่อน เรามานั่ง สมาธิของเรามันก็เกิดไปเข้าญาณวิถีของเขาชื่อว่านางกลุ่ม นาง กลุ่มมีสามีชื่อตาก๊ิม เขาไม่รู้ว่าเราโกงก๋วยเตี๋ยวเขา แม่กลุ่มกับ ตาก๊ิม เกิดฝันพร้อมกัน ฝันว่าเทวดามาบอกว่าถ้าต้องการให้ลูก ชายหายเกเรแล้วกลับ มาเรียนหนังสือละก้อ ให้ไปตามลูกชายมา แล้วให้ไปบวชเณรที่ วัดอัมพวันรับรองแก้ได้แน่ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว โยมกลุ่มก็เอาลูกมา ตาก๊ิมมาด้วย อาตมาก็จำได้คลับคล้ายคลับ คลาเดินขึ้นมาสามคน บอกว่าจะเอาลูกมาฝากบวชเณรอาตมาก็ ถามว่าทำไมไม่บวชที่วัดอื่น โยมกลุ่มก็เลยเล่าให้ฟังว่าที่พาลูกมา นี่เพราะว่าเทวดามาบอกว่าให้มาบวชที่นี่ ช่วยรับไว้หน่อย

เรานึกแล้วว่าจะต้องได้ใช้หนี้ค่าก๋วยเตี๋ยวเขาแน่ แต่ไม่บอก ก็เลยบอกว่าเดี๋ยวจัดการให้ แล้วก็จัดการส่งโยมทั้งสองกลับแล้ว ก็จัดแจงโกนหัวเลยเรามีเรือยนต์ลำหนึ่งก็วิ่งไปตามพระอุปัชฌาย์ ซื้อผ้าไตร ซื้อรองเท้า ซื้อเสื่ออ่อน ซื้อบาตร ซื้อร่ม ทั้งหมด200

บาท แล้ววิ่งไปหาอุปัชฌาย์บอกเอาเด็กมาบวชเณรครับบวชเสร็จแล้วก็กลับมาให้นั่งกัมมัฏฐานเดินจงกรม

พอได้ ๗ วัน ก็เลยเล่าเรื่องเก่าของอาตมาให้เณร ฟังว่าอาตมานี่โกงค่าก๋วยเตี๋ยวแม่เจ้า แม่เจ้าก็ไม่รู้ แล้วไอ้ผ้าไตรนี่นะอะไรต่ออะไร ๒๐๐ นี่ กระซิบบอกแม่นะบอกว่าเจ้ากันไปนะไม่ต้องเอามาให้ถือว่าให้ค่าก๋วยเตี๋ยวกันไป พอเล่าเสร็จแล้วเณรบอกว่าผมเกิดศรัทธาเสียแล้วก็ตั้งใจปฏิบัติ

ต่อมาก็ขอสึกว่าจะไปเรียนหนังสือแล้ว ก็สอบได้ในปีนั้นแล้วไปเป็นทหารอากาศต่อมาก็ได้เลื่อนเป็นนายทหารอากาศไปเลย

นี่คือใช้หนี้ค่าก๋วยเตี๋ยว ถ้าไม่ได้ใช้ในชาตินี้ก็ต้องใช้ดอกชาติหน้านะ กฎแห่งกรรมมีจริง แต่กฎแห่งกรรมที่อาตมาประเมินผลและได้ประสบการณ์มารู้ล่วงหน้าได้ เพราะใช้สติระลึกก่อนเป็นตัวรู้ล่วงหน้าตัวสัมปชัญญะตัวผลักดัน ทำให้แก้ไขเหตุการณ์ได้ทันเฉพาะหน้า เรียกว่า ***ตัวสัมปชัญญะ*** ที่อาตมารู้นี้ก็เนื่องจากว่าเราเจริญสมาธิ เจริญสติอยู่ตลอดเวลา ขอให้ท่านไปพิจารณาด้วยตนเอง ด้วยเจริญกุศลภาวนาไปเรื่อยๆ ไม่จำเป็นต้องมีเวลาว่าง เวลาที่ท่านทำงานก็ภาวนาไป หูได้ยินเสียงภาวนาไว้เขียนหนังสือภาวนาไว้ ตั้งสติไว้ตลอดกาล

กัมมัฏฐานมีความสำคัญต่อหน้าที่การงาน

ในเวลาต่อมา อาตมาก็นั่งเจริญภาวนาโดยไม่ได้ขาดแล้วก็มีการอโหสิกรรม และแผ่เมตตาขอให้ท่านเอาไปใช้กันทุกท่าน

ก่อนที่จะแผ่เมตตาออกไปต้องอโหสิกรรมก่อนนะ ถ้าไม่อโหสิกรรมก่อนท่านจะแผ่ไม่ออก อโหสิกรรมให้ใจสบาย ไม่โกรธใคร ไม่เกลียดใคร ไม่อิจฉาริษยาใคร แผ่เดี๋ยวนั้นถึงเดี๋ยวนั้นแล้วก็มีการรับตอบด้วยนะ อันนี้มันเป็นของใครของมัน อาตมาจะบอกกรรมวิธีแบบวิชาการนั้นคงไม่ได้ เพียงแต่แนะนำวิธีปฏิบัติเท่านั้น จากอำนาจของจิตด้วยการใช้สตินั่นเอง มันอยู่ในวงแคบของการปฏิบัติกว้างเข้ามาหาแคบโดยวิธีนี้

ในเวลาต่อมาที่อาตมามาอยู่ที่นี่แล้วก็เจริญภาวนาและก็แผ่เมตตา แต่ควรจะมีหลักการแผ่เมตตาแล้วก็อโหสิกรรมให้ได้ที่เราทำวัตรสวดมนต์นั่นมีความหมายมาก กาเยนะวาจา ทั้งกายวาจาใจ ขออโหสิกรรมต่อคุณพระศรีรัตนตรัย ที่หมิ่นเหม่ต่อคุณพระศรีรัตนตรัยกำหนดอโหสิกรรม แล้วแผ่ออกไปได้ผลแน่

ใช้หนี้ค่าเรือจ้างตาก้อย

พอมาเจริญสมาธิ จิตสงบก็นึกขึ้นมาได้บอกรีบใช้หนี้ค่าเรือจ้าง นึกไปนึกมาถูกต้องที่เคยโกงเขามา อาตมาก็ไม่ได้ ไปบ้านเขานาน จนมาบวชเป็นสมภารเจ้าวัด ก็เอานมไป เอาโอวัลตินไปเอาสตางค์ใส่ซอง ๒๐๐ บาท ถือราคาก๋วยเตี๋ยวเป็นเกณฑ์ ชื่อตาก้อย แก่แล้ว อาตมาเอาเรือจอด เขาก็ตกใจว่าพระมาทำไมแกเจ็บหนักเป็นอัมพาต จะตายแล้ว ก็เอาสตางค์ไปใส่มือกระซิบบอกที่หูว่า โยมก้อย อาตมาตอนเป็นเด็กเคยโกงค่าเรือจ้างโยมเดือนละ ๓๐ สตางค์จำ ได้มั้ย แล้วเอานมโอวัลตินมาด้วย บอกลูกสาวว่าช่วยชงให้โยมด้วย อโหสินะโยมนะ อาตมาเป็นเด็กรู้

เท่าไม่ถึงการณ์ แหมบุญ ของเราเหลือเกินเขาแปลกใจกันว่าพระก็มาหลายวัดแล้วมีแต่มาบอกบุญ องค์นี้แปลกเอาสตางค์มาให้วันหลังลูกสาวเอาข้าวสาร มาให้ที่วัดเรานี่ เรียกว่าบุญงอกได้คนที่มีจิตดีต้องมีมารต้องใช้หนี้ มีอุปสรรคตลอดเวลากาล คนที่มีความดีต้องมีอุปสรรคแน่นอนไม่ใช่ดีไปตลอด เราเข้าใจผิดคิดกันว่าเราสร้างกรรมดีเหมือนมีกรรมมาบัง ข้อเท็จจริงก็คือใช้เวรใช้กรรมเป็นความดีแล้ว

ใช้หนี้ค่าเรือจ้างยายนวม

อยู่มาอีก ๒-๓ เดือน อาตมามานั่งสมาธิตั้งสติ นึกต่อกันไปได้ว่าเคยโกงค่าเรือจ้างยังอยู่อีกท่าหนึ่งชื่อยายนวม อาตมาก็ไปแกก็จะตายเสียอีกแล้ว ขึ้นไปกระซิบที่หูบอกโยม อาตมาเมื่อเป็นเด็กเคยโกงค่าเรือโยม อาตมามาขอให้อโหสิกรรม อาตมาด้วยนะ เสร็จแล้วก็ให้ ๒๐๐ บาท พร้อมกับนมโอวัลติน ตามเดิม วันหลังเขาทำบุญ ๗ วัน ยังเอาสตางค์มาถวายเราอีกได้มากกว่า ๒๐๐ อีก พอกลับมาได้ ๒ วัน โยมนวมก็ตาย อาตมาก็ได้ใช้หนี้ตลอด นี่มันเป็นบุญเป็นกรรมของเราโดยเฉพาะ

เวลาผ่านมา พอดีจะไปเยี่ยมร้านเบ๊เต็กเส็งที่บางปะอินเคยแวะไปกินอาหารบ่อยๆ ต่อมาก็ไม่เอาสตางค์ เพราะทุกครั้งไปอาตมาก็จ่ายสตางค์ เขาบอกว่าตั้งแต่อาตมาไปฉันร้านเขานี่ทำให้ร้านเขาขายดีเลยไม่เอาสตางค์ ก็ชอบพอกันอยู่ด้วย มาตอนหลังมีคนไปผ่าท้องที่สุขศาลาอนามัยชั้น ๑ บางปะอิน ที่ริมน้ำอาตมาก็ตั้งใจว่าจะไปเยี่ยมเขา

พอดีคืนนั้นอาตมาก็แผ่เมตตาอโหสิกรรม สติบอกอีกแล้วว่าจะต้องไปใช้หนี้เต่า ที่รับจ้างต้มเต่าตัวละ ๑ บาท ให้พวกขี้เมาปรากฏว่าเต่ามันมีความสามัคคี ดิ้นเสียจนหม้อดินแตกหนีเข้ากอไผ่ไปหมดกรรมเหล่านี้เราลืมไปหมดแล้วสติอันหนึ่งก็บอกว่าระวังพรุ่งนี้อย่าเอาใครไป อาตมาก็ไปกับคนขับรถปิคอัพ ถ้าไปก็ตายหมดเลย ตายหมดแน่นอน อาตมาก็หาเรื่องเพทุบาย เขาก็โกรธอย่างร้ายแรงว่าไปชวนเขามาแล้วก็ไม่เอาเขาไป อาตมาก็บอกกับคนขับรถว่า ไปเยี่ยมเขานี่เจ้าคอยตั้งเวลาไว้ว่าแค่ ๑๕ นาทีนะ คอยเตือนอาตมาให้รีบกลับด่วน โดยเราคิดแล้ว ถ้าไม่กลับตามเวลา ๑๕ นาที รถจะคว่ำที่พระนครศรีอยุธยา และเราจะต้องตายเลยผลสุดท้ายไม่เอาใครไปเลย พอได้ ๑๕ นาที ก็บอกเจ๊ชื่อศรีนวลร้านเบ๊เต็กเส็ง อาตมาขอลาละบอกมีธุระรีบกลับขึ้นรถได้ก็บึ่งเลยความเร็วขนาด ๑๒๐ กม./ชั่วโมง ขับเป็นการใหญ่ถนนเอเชียเพิ่งสร้างเสร็จใหม่ๆ ฝนตกฟ้าร้องเป็นการใหญ่มาถึงอ่างทอง

ฝนก็หยุด ฝนที่อำเภอพรหมฯ มันยังตกอยู่ถนนมันลื่นตรงโค้งตรงวัดคู รถมาด้วยความเร็วก็หมุนเลย รถเสียหลักพวงมาลัยหลวมหมดเลย คว่ำ ๘ รอบ ศีรษะโดนทั้งบนทั้งล่างล็อคประตูไว้จีวรขาด รถบี้ ถลอกปอกเปิดหมด ต้องมาปวดแสบปวดร้อนอยู่เป็นเวลาแรมเดือน อาตมาไม่กล้าไปโรงพยาบาลเพราะอายเขารถบี้หมดต้องเอาชะแลงงัด พวกรถมาจอดดูเป็นแถว ดีว่ารถข้างหน้าไม่สวน ถ้าสวนก็คงตายหมด เสียค่าซ่อม ๓-

๔ หมื่นบาทปวดแสบ ปวดร้อนไปทั้งตัวเลย มันถลอกหมด อันนี้ก็ได้ใช้หนี้เต่าแต่ยังใช้ไม่หมด

ใช้หนี้หักคอนก

ในเวลาต่อมา อาตมาก็นั่งสมาธิ ๖ เดือนเศษที่จะถึงวาระแห่งความตายก็มีนิมิตบอกอาตมาให้ทราบว่า พระเดชพระคุณท่านวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๒๑ เที่ยงสี่สิบห้า ต้องจากวัดตายไปใช้หนี้นกที่หักคอ วันที่ ๑๖ ตุลาคม ออกพรรษา อาตมาก็มานึกดูว่าเราต้องลาเขา ก็ประชุมสงฆ์มอบอัฐบริขาร เสียสละปลงบริขารให้หมด มอบให้องค์อื่น เงินวัดมีเท่าไรมอบให้มัคทายก แล้วก็องค์ไหนจะเป็นสมภารต่อไปก็มอบ อาตมาก็บอกให้พวกโยมผู้หญิงมานั่งกัมมัฏฐานคนละเดือน พอโยมหญิงกลับแล้ว เอาโยมผ้ายมานั่งแทน ต่อไปก็จะไม่มีคนสอนจะขอลาแน่นอน วันที่ ๑๔ ตุลาคม

นี่มันรู้ล่วงหน้าได้ มันมีประโยชน์มากนะ ท่านทั้งหลายถ้ารู้ล่วงหน้าไม่ได้ลำบากมาก สติตัวนี้เป็นการรวมผลงานสัมปชัญญะเป็นตัวคำนวณการ นี่สติสัมปชัญญะมันบอกได้ดังนี้อาตมาก็ขอลาเขาหมดแล้ว แบ่งงานแบ่งภาระหน้าที่แล้ว

อาตมาก็คิดว่าตามหลักพระพุทธเจ้าสอนไหนๆ เราจะตายแล้ว ก็ขอลาเขาเสีย แล้วคนที่มาเราก็บอกได้ คนที่ไม่มาจะทำยังไงเขาจึงจะรู้ได้ ก็เจริญกัมมัฏฐานเดินจงกรมนั่งกัมมัฏฐาน

มีโยมท่านหนึ่งชื่อโยมชาญ กรศรีทิพา ที่รู้จักอาตมาเนื่อง

จากว่าบริษัทนายสุเมธ เตชะไพบูลย์ คุณชาญ กรศรีทิพาเขามีโรงงานน้ำตาลที่สิงห์บุรี เขาก็ฝันว่ารัชกาลที่ ๕ ไปเข้าฝันบอกให้เขามาที่วัดนี้ พระบรมฉายาลักษณ์ของท่านที่วัดนี้ เขาก็พูดลักษณะได้ถูกต้องโดยที่ ร. ๕ เคยเสด็จทางชลมารค สมัย ร.ศ. ๑๒๕ และพระองค์ได้ถวายพระบรมฉายาลักษณ์ ตอนพระองค์ขึ้นเสวยราชย์ ในวันนั้นท่านสมภารก็อยู่ด้วย

คุณชาญ พร้อมด้วยคุณสุเมธ ก็เดินเข้ามา อาตมาก็ไม่รู้จักบอกโยมมีธุรอะไร เมื่อทั้งสองมาเห็นรูปก็เลยเล่าเรื่องที่ฝันให้ฟัง ก็เลยรู้จักกันเป็นเวลาหลายปี ในเวลาต่อมาอาตมาเห็นว่าคนนี้มีประโยชน์ต่อวัด ถ้าหากเราจะเป็นอะไรไป เราต้องบอกเขาเสียก่อน อันนี้เอาไปใช้ได้เวลาจะแผ่เมตตากระแสจิตนี้เป็นพลังงานอันหนึ่ง อาตมาพิสูจน์ได้ เช่น เอาผ้าขาวมากอง แล้วเราเอากระดาษสีมาทับ แล้วเอาพลังงานกระแสแดดหรือไฟฟ้าส่องจะทำให้กระแสนี้ไปติดผ้าขาวได้ เหมือนอย่างแผ่ส่วนกุศล ขอให้ท่านทำจิตดีๆ ติดได้ แต่ก็หาคนทำไม่ได้ง่ายๆ นัก ต้องทำจิตใจให้ได้ถึงก่อน

ส่งกระแสจิตลาตายกลายเป็นตัวหนังสือ

อาตมาก็เริ่มต้นว่าใกล้วันที่๑๔ตุลาคมแล้วเราก็มาสวดมนต์ไหว้พระแล้วก็แผ่เมตตาบอกโยมชาญ ว่าโยมกับอาตมาก็ชอบกันมาหลายปีแล้ว อาตมาขอลานะ วันที่ ๑๔ ตุลาคม อาตมาคอหักแน่ตายอยู่โรงพยาบาลสิงห์บุรี ก็บอกเขาอย่างนั้น ขอลา ในเวลาต่อมาคุณชาญเขาก็ไปทำงานบริษัท ไปนั่งเขียนหนังสือ

ไอ้ข้อความที่เราแผ่เมตตาไป ไปติดที่กระดาษเขา ลายมืออาตมาด้วยตามที่เราแผ่เมตตาตรงกับตัวหนังสือ

วิธีการแผ่ส่วนกุศลท่านทั้งหลายจำตำรานี้ไว้ให้ดีสามารถทำเป็นตัวหนังสือได้สามารถติดที่โน่นที่นี่ได้

ครั้นถึงวันที่ ๑๔ ตุลาคม เที่ยงสี่สิบห้านาที อาตมาก็จำเป็นต้องไปประชุมที่วัดกวิศราราม จังหวัดลพบุรีในวันนั้นด้วยหลวงพ่อธรรมญาณ เจ้าคณะจังหวัดลพบุรี ท่านมีหนังสือมาว่าเขาจะประชุมเจ้าคณะอำเภอกันทั้งหมดที่จังหวัดลพบุรี พอดีวันนั้นนายแพทย์ศิริราชมาเลี้ยงเพลที่วัดพอเลี้ยงเพลเสร็จอาตมาก็เตรียมตัวรู้แล้วว่าวันนี้เราไม่ได้กลับวัดแน่นอนตามที่เรามีสติรู้ล่วงหน้า ๖ เดือนว่าเราต้องใช้หนี้นก จะใช้อย่างไรกันแน่ คงจะไม่ได้กลับมอบหมายการงานเรียบร้อยแล้ว โยมผู้หญิงมานั่งกัมมัฏฐาน ๑ เดือนแล้ว โยมผู้ชายด้วยมาแทนหลังจากโยมผู้หญิงกลับไปแล้วโยมผู้ชายจะได้ช่วยกันเอาศพไปไว้วัด เตรียมงานครัวทำนองนี้เป็นต้น

อาตมาก็ลาเขาหมดแล้วก็ขึ้นรถเที่ยงกว่าแล้ว จะตกเที่ยงสามสิบ เปลี่ยนจีวรใหม่หมดเตรียมหนังสือขึ้นรถ คิดว่าไม่ได้กลับ แล้วมีนาวาตรีวาด เกษแก้ว ใส่เสื้อขาวกางเกงขาวก็อาศัยรถไปด้วยก็คงจะตายพร้อมกับอาตมาออกจากวัดเลี้ยวขวาเข้าลพบุรีถึงหลังตลาดปากบาง ตอนนั้นพอถึงปั๊มน้ำมันรถเขาก็เปิดไฟเลี้ยวขวารถตามหลังมา ๓ คัน แซงซ้ายรถทัวร์ทันจิตออกจากปั๊มน้ำมันวิ่งเข้าชนทันที เที่ยงสี่สิบห้าพอดี นาวาตรีวาด

เกษแก้วลอยขึ้นหลังรถทัวร์ไปเลย พวกตลาดนึกว่าหนังสือพิมพ์ลอยไปก็เนื่องจากแกใส่เสื้อขาวกางเกงขาวนี่หลังหัก

อาตมาไหล่ชนเหล็กหักไปเลย แล้วกระจกครูดเอาหนังหัวไปอยู่ตรงท้ายทอยหมด หัวขาวเลย คอจับไปที่หน้าอก หมุนได้เลยเลือดเต็มจมูก กระจกมันบาดอาตมาๆ ก็บินออกไปแบบนก ออกห่างรถไปประมาณ ๒๐ วา แต่เดชะบุญว่ามือดีอยู่มือหนึ่งจับขึ้นมา อาตมาก็ลองคลำว่าเราคอหักไปหรือนี่ตาไม่สัมผัส หูไม่สัมผัสตายหมดแล้วทั้งตัว แต่มือดีสติดี แต่กลับไปหายใจได้ที่ท้องพองหนอ ยุบหนอ ใช้ได้นะ ใครอยากจะรู้ว่าสะดือหายใจได้ลองไปคอหักดูนะ คนขับก็สลบ อาตมายังพูดได้เพราะสติดีอยู่ที่ลิ้นปี่จำไว้แล้วหายใจทางสะดือได้ ทำไมหายใจได้ นึกถึงในท้องได้เราอยู่ในท้องแม่ กินอาหารทางสะดือ แน่นอนหายใจได้ พองหนอ ยุบหนอ ตลอดเวลาเลยได้ตำราเพิ่มขึ้น แต่ต้องทำได้ก่อนนะ ต้องมาฝึกกันให้รู้สติ ตื่นมีสติ หลับมีสติ รู้แน่อาตมาก็พูดว่าโยมช่วยอุ้มหน่อย ไอ้พวกที่ไปมุงดูกันก็ไม่ยอมอุ้มหัวเละแต่ยังพูดได้ที่เข้าใจว่าหัวเละเพราะหนังไม่มี จนตำรวจทางหลวงมาบอกว่าไม่ตาย ถ้าตำรวจไม่มาเราก็คงจะจมอยู่ตรงนั้น

กรรมต้มเต่ามาซ้ำ

พอดีตรงนั้นเขาทำอิฐ เถ้าแก่เขาก็ขับรถมา อาตมามือยังดีอยู่อีกข้างก็เสยคางไว้ มันไม่มีความรู้สึก พอรถแล่นถึงวิทยาลัยเกษตรได้ยินเสียงแว่วแว่วมาแต่ไกล เสียงดังนี้ สมน้ำหน้าๆ ได้ยินมาเรื่อยๆ เดี๋ยวต้องซ้ำๆ คอหักแล้ว ยังไม่สงสารจะมาซ้ำสัก

ประเดี๋ยวเห็นเต่า พอเห็นเต่าเท่านั้นแหละ ฝาหม้อน้ำรถอยู่ตรงนั้นหลุดพรวดลวกเอาเราคนเดียว ตายจริงเปียกหมดเลยไอ้แขนยังดีอยู่ก็ร้อนนะซิ แล้วกระเด็นไปถูกคนขับ ไอ้คนที่ประคองอาตมาไปบอกว่าหยุด ๆ เดี๋ยวคนหลังจะตาย ไอ้เต่ามาซ้ำเราอีกสงสัยใช้หนี้ตอนนั้นยังไม่หมด รถไปถึงโรงพยาบาลน้ำแห้งพอดีหมดพอดีเลย

อาตมาก็ขออธิษฐานว่าข้าพเจ้าขอให้ไปสบาย รู้แล้วเข้าใจแล้ว ขออโหสิกรรมทุกอย่างกับโลกมนุษย์ ในเมื่อข้าพเจ้ายังใช้หนี้ในโลกมนุษย์ไม่หมด ขอให้ข้าพเจ้าไปใช้ในชาติต่อไปประการที่ ๒ ถ้าข้าพเจ้าใช้หนี้ในโลกมนุษย์หมดแล้ว ขอให้ข้าพเจ้าไป ณ บัดนี้ อย่าได้ทรมานต่อไป อธิษฐาน ๒ ข้อ

วันนั้นพอดี ผู้อำนวยการโรงพยาบาลไม่อยู่ เขาไปบ้านเขาอยู่ทางวัดเกษ อยู่แต่นายแพทย์ใหญ่หมอสมหมายก็วิ่งไปจากบ้านรู้ข่าวว่ารถชนอาตมาก็เอาเข้าห้องฉายเอกซเรย์ เขาพูดกันได้ยินแว่วๆ บอกไม่มีทางหมอใหญ่บอกไม่มีทาง หมอใหญ่สั่งให้อาตมานอนตรงๆ บนรถ ซึ่งมีลูกล้อเล็กๆ ให้บุรุษพยาบาลเอาเข้าห้องไอ.ซี.ยู. โดยด่วน จัดการเย็บหนังที่มันถลกไปนี่ก่อน

อาตมาก็อธิษฐานไปเรื่อยๆ มือดียังมีอยู่อีกมือหนึ่งนอกนั้นตายหมดแล้ว แต่ยังหายใจได้ที่ท้องพองหนอ ยุบหนอตลอด ก็แบ่งวาระบุรุษพยาบาล ๒ คน ก็ไสรถเต็มที่ รถก็เกิดตกร่องประตูเหล็ก โครม! ล้อพังหมดแพทย์อีกคนบอกตายเสียแล้วละมังหว่า เปล่าเลยคอลั่นกร๊วบเข้าที่เลย คอติดเลย

ลืมตาเห็นเลยหายใจไม่ออก พอคอติด ปวดก้นแทบหลุดเลย ทำให้ได้ความรู้เพิ่มขึ้นอีก ๒ ข้อ ได้ความรู้ยังไง หมายความว่าถูกจุดประสาทประสาทคอกับประสาทก้นเป็นเส้นเดียวกัน เข้าไปในห้องฉุกเฉินเขาก็เริ่มดึงหนังมาเย็บ หมอก็สงสัยว่าอาตมา จะเป็นอัมพาตไม่ดีขึ้นบุรุษพยาบาลบอกว่าเป็นเพราะอั๊วนะ ถ้าอั๊วไม่ไสรถตกร่องคอจะต่อติดหรือกลับมีบุญคุณเสียอีก อาตมาก็นึกว่าเราใช้เวรใช้กรรม ในเวลาต่อมาหมอไม่สามารถจะรักษาได้ เพราะมีแรงขาแข้งถีบได้ทั้งนั้น นางพยาบาล หมอก็ให้เราลองบีบมือ หากว่าเราจะไม่มีแรงอันนี้ก็เป็นบุญวาสนา

พอรุ่งเช้าคุณชาญูมาถือหนังสือโทรจิตมาด้วยบอกนี่ท่านทำไมต้องเขียนหนังสือมาวันก่อนผมไปพบ ท่านทำไมไม่บอกผมทำไมต้องเขียนหนังสือฝากเขาไป อาตมาบอกเปล่าไม่ได้เขียน เขาว่านี่ไงละลายมือท่าน!

ผู้อำนวยการโรงพยาบาลสิงห์บุรี ก็ไม่รู้จะทำยังไงก็โทรศัพท์ไปหาผู้อำนวยการโรงพยาบาลเลิดสิน อาจารย์เขาคือหมอประดิษฐ์ ถามว่าหลวงพ่อองค์นี้คอหักแล้วไม่ตายทำไงดีหมอประดิษฐ์บอกผมก็ไม่เคยเห็นขอให้เอาตัวมาดู

รุ่งขึ้น เขาก็หามอาตมาขึ้นรถไปโรงพยาบาลเลิดสิน หามไปอาตมาพลิกไม่ได้ ยกแข้งยกขาได้ลุกไม่ได้ก็หามขึ้นไปชั้น ๒ หมอประดิษฐ์ก็มาตรวจเอาแพทย์มาวิจัยกันใหญ่หมอประดิษฐ์ก็บอกขอทำเอง ก็เอาผ้ามาแช่น้ำมาพันใส่เฝือก ๑๕ นาที อาตมาเดินลุกขึ้นได้ ขากลับขึ้นรถกลับจังหวัดสิงห์บุรี

มันก็แปลกดีแขกมาเยี่ยมกันมากมาย ต่างจังหวัดมากันเยอะ เขาลือกันว่าอาตมาคอหักไม่ตาย ขนมนมเนยเยอะแยะไปหมด อาตมานึก เวลากินได้ไม่มาเยี่ยม เวลาจะตายจะซื้อมาทำไม รู้ว่ากินไม่ได้แต่เอามาให้กินคนกินได้ไม่ค่อยให้

พอกลับมาวัดได้อาตมาก็คุยทั้งวัน เพราะมีคนมาเยี่ยมมากมาย หมอประดิษฐ์ก็สั่งมาบอกว่า อย่าให้คุยมาก คุยมากแล้วแผลจะหายช้า ให้ฉันยานอนหลับก็นอนไม่หลับ ฉีดยานอนหลับก็ไม่หลับ จนนางพยาบาลว่าหลวงพ่อสู้ยาหมอประดิษฐ์รู้สึกออกอุบายว่าให้เข้ามาโรงพยาบาลเลิดสินจะถอดเฝือก ให้อาตมาก็ดีใจรีบไป พอไปถึงเขาก็ถอดเฝือกให้จริงๆ พอตัดเฝือกออก ก็เลยเป็นลม ครั้นพอพักสักประเดี๋ยว หมอบอกหลวงพ่อเดี๋ยวใส่ใหม่ผมหลอกท่านมาไม่งั้นท่านไม่มาเลยใส่ใหม่เพิ่มอีก ๔ กิโล พอใส่ได้สัก ๑๕ นาที อ้าปากไม่ออกเป็นฤๅษีเลย

เปรตปากเท่ารูเข็ม

พอกลับไปถึงสิงห์บุรี เราก็จะแย่อ้าปากไม่ขึ้น ผลสุดท้ายก็หิวน้ำเหลือเกิน กินไม่ได้ต้องหยอดด้วยหลอดกาแฟ ต้องดูด ดูดก็ไม่เข้า เวลาฉันเช้า ก็ใส่เข้าไปข้างๆ เลยมานึกในใจ นึกถึงยายได้ เจ้าต้องเป็นเปรตปากเท่ารูเข็ม กินอะไรไม่ได้จริงๆ ตั้ง ๕๐ วัน นอกเหนือจากกินไม่ได้แล้ว พูดไม่ได้ด้วยพออ้าปากมากๆ ไอ้ข้างบนขบแล้วเลือดไหล เวลาฉันข้าวก็ต้องขยับเลือดไหลจะกินอะไรก็ต้องป้อน เราต้องมาทรมานเป็นเปรต ก็เลยนึกถึงคำยายว่าต้องเป็นเปรตเพราะไปกินข้าวที่ให้ไปถวายพระ

หลังจากที่อาตมากลับจากโรงพยาบาลแล้ว ๕๐ วันเท่านั้น กลับมานึกในใจว่า เราต้องใช้หนี้โลกมนุษย์ก็เริ่มถมดินรอบวัดก็เริ่มสร้างหอประชุมนี้ เพื่อจะอบรมต่อไป ตั้งใจไว้อย่างนั้นต้องใช้หนี้โลกมนุษย์ด้วยการเผยแผ่พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า จะไม่ขอสร้างวัตถุต่อไปแล้ว ในที่สุดมีการทำบุญรับขวัญโยมก็มาทำบุญกันมาก ในครั้งสุดท้ายนางชาญ กรศรีทิพากับนายสุเมธ เตชะไพบูลย์ ทั้งสองท่านนี้ก็มาทำบุญรับขวัญให้อาตมา แล้วนำเอากระดาษที่มีตัวหนังสือมาด้วย วันนั้นแกก็พับมาอย่างดี พอทำบุญเสร็จเรียบร้อยอุทิศกุศลเรียบร้อยดีแล้ว แกก็เอากระดาษออกมาว่าจะเอามาอ่านให้เขาฟัง ปรากฏว่าตัวหนังสือไม่มี มีแต่กระดาษเปล่า เดี๋ยวนี้ก็ยังเก็บใส่กรอบไว้ดูเป็นที่ระลึก

ใช้หนี้กรรมสุนัข แมว พระภาวนาวิสุทธิคุณ

...หลักพระอภิธรรม ๗ พระคัมภีร์บอกไว้ว่า เจตนาหัง ภิกขเว กัมมัง วทามิ เจตนาเป็นตัวกรรม ถ้าไม่เจตนาเป็นกิริยา

ยกตัวอย่างโยมมารักษาศีลกัน จะรู้อย่างไรว่าศีลขาดตอบได้อย่างเดียวคือ เจตนา ถ้าไม่เจตนา ศีลไม่ขาดหรอก ยกตัวอย่างโยมเดินออกไป มีผ้าคลุมแมวอยู่ ก็ไม่ทราบนึกว่าผ้าเช็ดเท้าก็ไปเหยียบผ้าเข้า ถูกลูกแมว พอเปิดผ้าออกมาตาย เหยียบเสียเละแล้ว ศีลขาดไหม ไม่ขาด แต่ใจเศร้าหมอง พิโธ่เอ๋ย ไม่น่าจะมาขวางพระบาทาเลย ตายแล้ว ศีลไม่ขาด แต่ด่างพร้อยใจเศร้าหมองเป็นกิริยา

แต่หากเราสร้างความดี ๘๐ เปอร์เซ็นต์ ต้องใช้โดยมารยาท หลักพระอภิธรรมอธิบายไว้ไม่ละเอียด ต้องอาศัยประสบการณ์

โดยกิริยาต้องใช้ หมายความว่าอย่างไร ยกตัวอย่างอาตมาไปร้านโยมขายแก้ว อาตมาก็ไปเลือกแก้ว โดยไม่เจตนาแก้วลื่นจากมือแตกเพล้ง!

แตกแล้ว อาตมาต้องถามโยมแม่ค้าว่า

"แก้วใบละเท่าไรจ๊ะ"

"ใบละ ๒ บาทค่ะ"

เอาไปเลย ๒ บาท "อ๋อไม่เป็นไร ท่านมีบุญคุณกับดิฉันหลวงพ่อเจ้าคะ แค่ ๒ บาทเท่านั้น" เรียกว่าอโหสิกรรม ไม่ต้องใช้

เข้าใจไหมนี่

แต่ถ้าโยมกับอาตมาไม่รู้จักกันเลย ไม่เคยสร้างความดีต่อกันเลย ก็ต้องใช้ตามระเบียบ ๒ บาท นี่เป็นกิริยาต้องใช้นะ

บางทีพระอาจารย์อธิบายไม่ถูก โอ๊ยไม่ต้องใช้ ยกตัวอย่างอาตมาสร้างความดีกระทุ้งพื้นหอประชุม ตอนนั้นยังไม่มีหลังคา ไม่มีฝา อยู่ริมตรงข้างทาง จะเลิกกระทุ้ง มองดูแล้วไม่มีอะไรขวาง ก็เหวี่ยงขอนไม้ออกไป เพื่อกองรวมกันไว้

พอดีมีสุนัขบ้านวิ่งมาจากไหนไม่ทราบ ขอนไม้ชนจมูกอย่างแรงเลือดพุ่งฉูดเลย อย่างนี้เป็นกิริยาเพราะไม่ได้เจตนา สุนัขตัวนี้วิ่งมาโดยบังเอิญ เราไม่ได้เลี้ยงมันนะ ถ้าเลี้ยงมันอาจจะอโหสิกรรมให้เราก็ได้

อาตมาเคยไปเอารางจืดอยู่ที่หลังกุฏิอาตมา มาโขลกกับน้ำซาวข้าว กรอกเข้าไปในปากสุนัข ปรากฏว่าสุนัขฟื้น ลุกวิ่งได้เลย

อยู่ต่อมาได้เดือนเดียวอาตมาไปพูดที่ศาลาประชาคมลพบุรี ตอนเพลไปฉันที่บ้านนายอำเภอ ฉันเสร็จแล้วก็ไปดูวัดสร้างใหม่ที่เมืองใหม่

มีเต็นท์อยู่ คนฟังประมาณ ๑๐๐ คน อาตมาก็ไปนั่งที่กุฏิสมภาร มีสมภารนั่งอยู่ก่อนแล้ว พอดีเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น สมภารก็ลุกขึ้นไปรับโทรศัพท์ในกุฏิ

พออาตมาไปถึง สมภารลุกไปเท่านั้นแหละ ลมเกย์มาเลย

แปลเป็นภาษาไทยว่า ลมแดง ภาษาชาวบ้านเรียกว่า ลมบ้าหมู หมุนจนเต็นท์พังหมด คนทั้ง ๑๐๐ คน ไม่เป็นอะไร แต่ลมพัดไม้แป ซึ่งแหลมพอดีเลย มาทิ่มที่จมูกอาตมาคนเดียว

ถ้าสมภารนั่งอยู่ด้วยกัน ต้องตายก่อน เพราะอยู่ข้างหน้า พอโดนจมูกอาตมาเลือดพุ่ง แล้วลมบ้าหมูหายไปเลย ไม่มีอีกเลย เห็นไหมนี่ *กฎแห่งกรรม* โดยกิริยาต้องใช้อย่างนี้

ถ้าหากว่าเราไม่สร้างความดีเลยนะ ยังไม่รับใช้ ไปใช้ชาติหน้าเลย ขอฝากไว้ด้วย ความดีจะมีอุปสรรคถ้าเราสร้างความดี ต้องมีคนด่า คนว่า ต้องทนต่อไป

พระเอกในเรื่องหนังละครต้องลำบากอย่างนี้แหละ ถ้าใครชอบสบาย ไม่ใช่พระเอกนางเอกใช้ไม่ได้ เป็นตัวเบ็ดเตล็ด เป็นตัวหางเครื่อง อันนี้เข้าใจนะ

อาตมาก็เลือดไหลไปเลย พวกโยมรีบลุกจะมาพยุง อาตมาบอก "ไม่ต้อง เรื่องเล็ก" เลยเล่าให้สมภารฟัง คนที่นั่นนั่งฟังไปด้วย บรรยายธรรมะเรื่องกฎแห่งกรรมให้ฟัง

ที่ศาลาประชาคม เขาให้พูดเรื่อง ความสามัคคี เลือดยังอยู่เต็มที่จมูกอาตมา หมอเข้ามาจะเช็ดให้ อาตมาบอกไม่ต้อง เดี๋ยวจะเอาไว้เป็นพยาน แว่นกระเด็นไป แต่ไม่มีกฎแห่งกรรมเรื่องแว่นแว่นเลยไม่แตก เพราะเราเหวี่ยงขอนไม้ไป สุนัขไม่มีแว่น ถ้าสุนัขมีแว่น แว่นเราก็ต้องแตก เห็นชัดไหมนี่

อาตมาไปพูด นายกเทศมนตรีถามว่า หลวงพ่อที่จมูกมีเลือด

เป็นอะไรน่ะ อาตมาบอก เฉย ๆ เดี๋ยวรู้ เลยพูด ๑ ชั่วโมงจบรายการ ว่าเป็นกฎแห่งกรรมของเรา

อยู่มาไม่ช้าเป็นกิริยาอีก เมื่อปีนี้เองปี ๒๕๓๒ อาตมาพูดจากหอประชุมเสร็จแล้วก็ไปที่กุฏิชั้นบน ตี ๒ แล้ว ไม่มีใครเดินแล้ว อาตมาเทน้ำร้อนจากกระติกใส่ขัน สาดลงทางหน้าต่าง

แมววิ่งมาพอดีเลย โดนแมวร้องแป๊วตายหรือเปล่า ก็ไม่ทราบ

อยู่ต่อมาไม่พอเดือนนะ กระติกที่มีเกลียวมันระเบิด น้ำลวกตรงหน้าขาอาตมาเลย กำลังห่มผ้าอย่างนี้ ไม่รู้จักร้อน พอเลิกผ้าออกมาหน่อยเท่านั้น หนังลอกออกลึกพอสมควร แต่หายแล้วไม่ต้องดูนะอยู่ในผ้า ถ้าไม่เชื่อจะเปิดให้ดูลึกเลย จริงๆ นะ

นี่แหละ เจตนาหัง ภิกขเว กัมมัง วทามิ เจตนาเป็นตัวกรรม ไม่ได้เจตนาเป็นตัวกิริยา แต่สร้างความดี ต้องใช้ไปเลย ชาติหน้าไม่ต้องไปใช้หนี้

ถ้าคนสร้างความดีมาก ต้องรีบใช้ในชาตินี้ถ้าคนสร้างความดีแต่ยังไม่ละความชั่ว ยังใช้หนี้ชาตินี้ไม่ได้ รวมทั้งดอกทั้งต้นไปใช้ในนรกโน่น

ใช้ชาตินี้ ชาติหน้าจะได้ไม่ต้องมีกรรม จะไม่ดีกว่าหรือขอฝากไว้ด้วย

แรงกรรมกับแรงปณิธาน

โดย ฟั่นเจี่ยงซือ

ฟั่นเจียงซือ เป็นอาจารย์บรรยายธรรมเป็นชายหนุ่มในอาณาจักรธรรม ด้วยความศรัทธาจริงใจ ได้ฉุดช่วยนำพาญาติธรรมเพื่อนพ้องมากมาย ไม่เคยย่อท้อต่อการฉุดช่วยเสียสละตนอีกทั้งได้รับการเกื้อหนุนจากพุทธะเซียน

แต่ด้วยเหตุที่ใจไหวเอนปรารถนาจะหาเงิน ใจธรรมถดถอยไป แรงกรรมตามติด จากเดิมที่ยังมีใจของพระโพธิสัตว์ กลายเป็นใจปุถุชนไป

ในขณะหัวเลี้ยวหัวต่อของความเป็นความตาย เบื้องบนได้โปรดเมตตา ให้เขาได้ผ่านพ้นจากความตายในครั้งนี้ อีกทั้งได้ให้เขาเห็นเหตุ-ผลกรรมของตนเองในอดีตชาติกับบาปบุญในการปฏิบัติบำเพ็ญธรรม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

รับธรรมะ

เริ่มแรก ผู้น้อยได้รับธรรมะที่ไทเปในอาณาจักรธรรมของท่านเฉินเฉียนเหยิน (ฟาอีฉงเต๋อ) ซึ่งขณะนั้นผู้น้อยอยู่ในระหว่างเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย ***“ตั้นเจียง”*** ไทเป

ผู้น้อยเป็นชาวเมืองจังฮว่า คืนวันหนึ่งอากาศหนาวจัดกินอาหารให้อุ่นท้องแล้วกำลังจะเข้านอน พลันมีเสียงเคาะประตูห้องอย่างจริงจัง จึงลุกขึ้นชะโงกหน้าดูที่ช่องประตู เห็นว่าเป็น

นักศึกษารุ่นพี่ ถามได้ความว่าต้องการพบเพื่อนร่วมห้องที่เรียนภาคค่ำซึ่งเขายังไม่กลับมา

รุ่นพี่เสื้อผ้าเหี่ยวชื้นด้วยความหนาว ผู้น้อยกำลังจะเอ่ยปากเชิญให้เข้ามาดื่มน้ำชาร้อนๆ สักถ้วยหนึ่งก่อน แต่รุ่นพี่ไม่รอให้เชื้อเชิญ เดินเข้าห้องมาอย่างคนคุ้นเคย

เรานั่งดื่มน้ำชาด้วยกัน รุ่นพี่ถามผู้น้อยว่า เชื่อเรื่องโลกวิญญาณไหม?... แล้วเราก็คุยเข้าเรื่องนี้ไป คุยกันนานถึงสองชั่วโมง

สุดท้ายรุ่นพี่ลากลับและบอกว่า “คืนพรุ่งนี้จะมาคุยกันต่อ”

คืนต่อมา รุ่นพี่ถามว่า ***“คุณรู้ไหม วิญญาณของเราเข้าออกทางไหนของร่างกาย”***

ผู้น้อยเดาสุ่มไปหลายจุดที่คิดว่า “น่าจะใช่ แต่ก็ไม่ใช่”

รุ่นพี่จึงถามว่า “อยากรู้ไหม ถ้าอยากรู้ให้เตรียมตัวกินเจไว้ก่อน และเตรียมเงินสร้างกุศลจำนวนหนึ่ง จะต้องถวายปณิธานความตั้งใจจริงจึงจะรู้ได้...

ผู้น้อยแม้จะระทึกใจใคร่รู้ แต่ก็เบี่ยงบ่ายไปตามวิสัยคนทางโลกว่า ***“ผมยังไม่พร้อม”***

รุ่นพี่ตอบว่า ***“ไม่เป็นไร คืนพรุ่งนี้เราค่อยคุยกันใหม่”***

คืนวันที่สาม ผู้น้อยจะปฏิเสธไม่เสวนาด้วยก็ไม่กล้าจึงคุยกันต่อในเรื่องต่างๆ ของอาณาจักรธรรมรุ่นพี่เล่าให้ฟังว่า

ใกล้ๆ หอพักนี้ มีนักศึกษาผู้ใฝ่ธรรมเช่าบ้านอยู่รวมกัน เรียกว่า ***"ชมรมโภชนาธรรมหัวซีถวน"*** มีตำหนักพระ มีผู้รู้ที่จะอธิบายเรื่องราวของธรรมะได้ดีกว่า พรุ่งนี้จะพาไปดู

คืนวันต่อมา รุ่นพี่มาพาผู้น้อยไปที่ตำหนักพระ"ชมรมโภชนาธรรม" พอดีเป็นเวลาที่ชมรมกำลังร่วมศึกษาปรัชญาของท่านปราชญ์เมิ่งจื่ออยู่พอดี ผู้น้อยนั่งลงร่วมฟัง

นักศึกษาในชมรมช่วยกันพิจารณาวิเคราะห์หลักธรรมในคัมภีร์ ***"เมิ่งจื่อ"*** ผู้น้อยฟังรู้แต่ไม่เข้าใจ

สุดท้ายทุกคนพยายามชักชวนให้ผู้น้อยกราบขอรับวิถีธรรม ผู้น้อยก็พยายามปฏิเสธทุกวิถีทาง

ขณะที่บรรยากาศเริ่มอึดอัดอับเฉานั่นเอง รุ่นพี่ในชมรมคนหนึ่งที่เพิ่งพ้นค่ายทหารออกมา ทนฟังการยึกยักไม่ไหว ได้ผุดลุกขึ้นยืนตบโต๊ะดังปัง พูดเสียงดังว่า

"จะรับธรรมะก็รับไม่รับก็กลับไป ตำหนักพระเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์เพื่อการถ่ายทอดวิถีธรรม ไม่ใช่ที่ดึงรั้งสำแดงโวหาร"

ผู้น้อยสะดุ้งตกใจ เพราะในที่นั้น พวกเขาสิบกว่าคน เรามาคนเดียว

ด้วยความตกใจ จึงรีบตอบว่า "จะรับธรรมะ"

รับปากว่า "จะรับธรรมะ แต่ยังมิได้รับทันทีกำหนดวันที่จะทำพิธีจะต้องรอไปอาทิตย์หน้า ในระหว่างนั้น เพื่อนนักศึกษาคน

หนึ่งเป็นพุทธมามกะสายสุขาวดี มักจะมาชวนให้ไปกินเจด้วยกัน เพื่อนจะแนะนำเรื่องเมตตาจิต งดฆ่าสัตว์ ฉะนั้นจึงเท่ากับได้เตรียมตัวกินเจไว้ก่อนหนึ่งสัปดาห์ก่อนวันขอรับวิถีธรรม

เงินสร้างกุศลในการรับธรรมะ ผู้น้อยเทกระเป๋าห้าร้อยเหรียญอันเป็นงบประมาณค่าใช้จ่ายในหนึ่งสัปดาห์

รับธรรมะเสร็จ ได้หนังสือกลับมาสองเล่ม คือ“สัจจคาถาพระเมตเตยยะ” กับ “ตำนานเซียนกัลยาณีเหอเซียนกู” เล่มแรกพอจะอ่านรู้เรื่อง เล่มที่สองไม่ค่อยเข้าใจ จึงโทรถามรุ่นพี่ว่าทำไมต้องมีคำว่า ฮาฮา ไฮไฮ ฮิฮิ ไม่เห็นรู้เรื่องเลย”

รุ่นพี่ตอบว่า

เอาอย่างนี้ หาเวลามาค้างที่ตำหนักพระสักสองสามวันจะได้อธิบายให้ฟัง

วันหนึ่งหลังจากนั้น รุ่นพี่ขับรถมาเยี่ยมพร้อมด้วยเพื่อนญาติธรรมที่ขี่มอเตอร์ไซค์มาด้วยเจ็ดแปดคน

รุ่นพี่บอกว่า คืนนี้ไปค้างที่ตำหนักพระด้วยกันไหม

ผู้น้อยตอบตกลง

ทันทีที่รับปาก รุ่นพี่หกเจ็ดคนจัดการช่วยขนของทั้งหมดของผู้น้อยขึ้นรถ ย้ายที่อยู่ไปตำหนักพระทันที

วันรุ่งขึ้น ผู้น้อยบอกแก่รุ่นพี่ว่า

“อยากกลับไปอยู่หอ ช่วยบรรทุกสัมภาระได้ไหม”

รุ่นพี่ตอบว่า

"ตอนนี้ที่ตำหนักพระไม่มีใครอยู่ คงจะต้องขนย้ายเอง"

ผู้น้อยจำใจจะต้องค้างอยู่ต่อไป จึงถามว่า

"มีที่ทางเป็นสัดส่วนให้พักอยู่ชั่วคราวไหมล่ะ"

รุ่นพี่ตอบว่า

"ชั้นล่างไม่มี มีแต่ชั้นบนที่เป็นส่วนของตำหนักพระ แต่อยู่บนชั้นนี้จะต้องเคร่งครัดต่อพุทธระเบียบ"

ผู้น้อยตอบว่า "ได้ไม่เป็นไร"

เหตุการณ์ทั้งหมดนี้ บอกได้เลยว่า ถูกหลอกให้ใกล้ชิดตำหนักพระ วันแล้ววันอีก อยู่ไปจนจบการศึกษาสี่ปี

สี่ปีที่อยู่กับตำหนักพระทำให้รู้ว่า "บุญสัมพันธ์เป็นอย่างนี้เอง เมื่อถึงวาระบุญนั้น จะหนีก็หนีไม่พ้นได้" จึงยิ่งจะต้องถนอมรักษาบุญวาระไว้ให้ดี

อาจารย์นำพารับรองส่งเสริม

วิถีธรรมที่เบื้องบนปรกโปรด ให้เป็นวิถีธรรมจริงเป็นหลักสัจธรรมจริง ด้วยพระโองการฟ้าจริง ฉะนั้นจึงไม่ว่าจะเข้าสู่อาณาจักรธรรมด้วยบุญปัจจัยหนุนนำ อย่างไรต้นธรรมอ่อนล้วนเจริญงอกงามได้ในที่สุด

หลายครั้งที่คิดจะออก หากคิดว่านี่ไม่ใช่วิถีชีวิตที่เราเคย

วางแผนอนาคตไว้ คนทางบ้านก็ไม่เข้าใจ ไม่เห็นด้วย เพื่อนฝูงก็ห่างหาย หรือบางครั้งชวนเพื่อนให้มารับวิถีธรรม เขาไม่มา ซ้ำยังถกเถียง หันหน้าหนี เป็นภาวะอึดอัดขัดข้องจริงๆ

แต่ถึงช่วงนี้ ผู้น้อยได้เกิดจิตสำนึกคุณแล้ว เพราะสี่ห้าปีที่เดินผ่านมาในอาณาจักรธรรม ตลอดรายทางไม่เคยถูกละเลยจากสายตาสายใจของนักธรรมรุ่นพี่ หนังสือพระธรรมคัมภีร์ซื้อหามาให้อ่าน ใส่ใจชีวิตความเป็นอยู่ทุกอย่าง..

ทำให้รู้ว่า อาวุโสทุกท่านสร้างกุศลด้วยทรัพย์เป็นทานกันอย่างไร

วันหนึ่งผู้น้อยคิดว่าในเมื่อจะปฏิบัติบำเพ็ญก็จะต้องเอาจริง ไม่ต้องให้ใครคอยควบคุมห่วงใย พอไปถึงมหาวิทยาลัย อาจารย์ยังไม่เข้าสอน ผู้น้อยจึงจับไมโครโฟนประกาศต่อเพื่อนนักศึกษาในห้องว่า

“เพื่อนๆ โปรดรับทราบตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปผมจะกินเจ”

เพื่อน ๆ ย้อนตอบว่า

“เสียสติละซินายทำไม่ได้หรอก อย่างมากไม่เกินสิบวัน”

ผู้น้อยกำพร้าแม่ตั้งแต่อายุสามปี เมื่อเข้าสู่อาณาจักรธรรม จิตสำนึกรับรู้ต่อความอบอุ่นที่เหมือนครอบครัว หวังว่าตนเองน่าจะไม่ต้องจากพรากไปจากครอบครัวนี้ จึงตั้งใจกินเจอย่างจริงจังตลอดมา

ผู้น้อยได้รับการอุ้มชูส่งเสริมให้เจริญธรรม เจริญปณิธาน ด้วยการให้ร่วมทางไปนำพาคนมารับธรรมะเสมอ

จนสุดท้ายเมื่อปัญหาของตนค่อยๆเพิ่มพูนกิเลสหม่นหมองของตนลดน้อยลง จนกระทั่งอาวุโสไม่ต้องใส่ใจถามอีกเลยว่า "มีปัญหาอะไรหรือ จะให้ช่วยอะไรบ้าง"

วิธีส่งเสริมที่ง่ายที่สุดนี้ คือ การให้"ปฏิบัติงานธรรม"นั่นเอง

ขอพระอาจารย์โปรดช่วย

เริ่มแรกนำพาคนมารับธรรมะ เป้าหมายคือ เพื่อนนักศึกษา เพื่อนสนิท นำพามาได้ง่ายเพราะเชื่อถือกัน แต่ต่อมาชักจะนำพาคนอื่นๆ ได้ยากขึ้นทุกที

พอรู้สึกว่ายาก จึงคิดว่า ตอนที่รับธรรมะ อาจารย์ได้ถวายใบคำขอซึ่งมีชื่อของเราจารึกไว้ในนั้น ถ้าอย่างนั้นคงจะต้องเขียนชื่อคนที่เราจะไปนำพาลงในกระดาษ จุดพุทธประทีปสามองค์แล้วเผาชื่อคนเหล่านี้ถวายขึ้นไปก่อนจะดีกว่า จะได้นำพาเขามาได้ง่าย

ขณะเผา ได้คุกเข่ากราบวอนพระอาจารย์ด้วยว่าขอให้ศิษย์ไปนำพาคนนั้นๆ มารับธรรมะได้ด้วยเถิด

เริ่มแรกที่นำพาเพื่อนนักศึกษากับเพื่อนสนิทมารับธรรมะนั้นใจคิดว่า "พวกเขามีบุญสัมพันธ์กับเรา ถ้าไม่นำพาเขามา เท่ากับเราเสียสถานภาพของความเป็นเพื่อน"

คิดดังนั้นแล้ว ก็รวบรวมรายชื่อของเพื่อนทั้งหมดท่องให้

พระอาจารย์ฟัง เขียนใส่กระดาษแทนใบคำขอ(เปี่ยวเหวิน) เผาถวายให้พระอาจารย์โปรดทราบด้วย

เป็นเรื่องแปลกที่เมื่อเรามีความตั้งใจอย่างนี้ ก็เกิดพลังอย่างนี้ สำเร็จการนี้ได้

เพื่อนบางคนมีปัญหาไม่ยอมรับธรรมะ เช่นไม่เชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ บางคนถูกใครขัดขวาง มีอุปสรรคอย่างไรผู้น้อยก็เขียนอาการของเขาบอกกล่าวพระอาจารย์ไปด้วย

เพื่อนคนหนึ่งบอกว่า

"เมื่อคืนฝันเห็นนายพูดอะไรมากมายไม่รู้"

ผู้น้อยรีบตอบทันทีว่า

"สิ่งศักดิ์สิทธิ์เอาผมไปเข้าฝันคุณ ให้มารับธรรมะเสียทีน่ะซิ"

สุดท้ายเขาก็ยอมมารับธรรมะโดยดี

เพื่อนนักศึกษาหลายคนขณะเดินทางมาเรียน หรือจะกลับบ้าน ได้ยินเสียงคนมาบอกว่า "ไปหาฟั่นเซิ่งเจี๋ย" ทั้งๆ ที่ไม่มีใครอยู่ตรงนั้น เหตุการณ์เช่นนี้ ทำให้เพื่อนที่ไม่เชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต้องเชื่อและตามมารับธรรมะกันหลายคน ที่จำได้แม่นยำก็คือครั้งหนึ่งเพื่อนนักศึกษาหกคนรับปากว่าจะมารับธรรมะ แต่พอถึงวันนัดหมายกลับบอกว่าเปลี่ยนใจจะไปเที่ยว

ขณะที่หงุดหงิดใจอยู่นั้น อยู่ๆ เพื่อนหกคนกลับมา

ปรากฏตัวอยู่ชั้นล่าง จึงลงไปถามว่า

"อ้าวไหนว่าจะไปเที่ยว ยังไง ทำไมจึงมาที่นี่ล่ะ"

เพื่อนๆ ตอบว่า ออกจากบ้านตั้งแต่หกโมงเช้าตั้งใจจะไปเที่ยวให้สนุก แต่มันเกิดไม่สนุก จึงพากันเดินมาเรื่อยๆ จนเมื่อยนึกว่าจะนั่งพักตรงนี้สักครู่ ไม่รู้ว่าที่แท้ชั้นบนคือตำหนักพระที่นัดหมายกันไว้

เป็นอันว่า ทุกคนได้รับธรรมะตามที่ได้นัดหมายกันมาก่อน

พระองค์กวนอริยมหาราชทรงโปรดฯ

หลังจากรับธรรมะ กินเจแล้วผู้น้อยไม่กล้ากลับบ้านเพราะไม่รู้ว่าทางบ้านจะคิดอย่างไร จะตอบโต้อย่างไรกลัวพ่อจะโมโหด้วย

วันขึ้นปีใหม่จึงกลับเข้าบ้านไปให้เห็นหน้าหน่อยหนึ่ง แล้วรีบกลับออกมา หลังจากนั้นทั้งเทอม เหมือนลืมบ้านไปเลย

สู้อุตส่าห์กินเจสะสมต่อเนื่องมาครึ่งปี กลับบ้านถ้าจำใจต้องกินไก่หนึ่งชิ้น แตกเจทันที กุศลที่สะสมหมดเกลี้ยง ต้องเริ่มใหม่มันน่าเสียดาย จึงไม่กล้ากลับบ้าน แต่ปิดเทอมใหญ่หลายวันไม่กลับคงไม่ได้ คราวนี้จะทำอย่างไรดี คิดแล้วจึงไปซื้อแอ๊ปเปิ้ลห้าผลมาถวายกราบวิงวอนพระอาจารย์ว่า

"...ศิษย์จะกลับบ้าน อาจถูกทำให้แตกเจได้ ขอพระอาจารย์โปรดช่วยศิษย์ด้วย"

... เป็นความคิดไร้เดียงสาจริงๆ

ผู้น้อยขอพระอาจารย์แล้วกราบร้อยกราบ เสร็จแล้วลุกขึ้น แต่พลันนึกขึ้นได้ว่าเมื่องานประชุมธรรมเห็นพระอาจารย์ประทับทิพย์ญาณมา ท่าทางล้อชีวิต อย่างกับวิปลาส อย่างนี้อาจไม่ได้การ น่าจะสำรองสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่จริงจังกว่าอีกพระองค์หนึ่ง ไว้เผื่อกันพลาด คิดแล้วก็คารวะคุกเข่าลงอีก แต่ก็ลังเลอยู่ว่า น่าจะเป็นพระองค์ใดดีหนอที่ไว้ใจได้ พลันก็นึกถึงพระองค์ ***"กวนเซิ่งตี้จวิน"*** กวนอริยะมหาราชเจ้า จอมเทพวินัยธรพระผู้ทรงฤทธิ์น่าคร้ามเกรง จึงกราบหนึ่งร้อยกราบ ขอพระองค์โปรดช่วย จากนั้นก็เก็บแอ๊ปเปิ้ลที่ถวายกลับบ้านด้วยความมั่นใจ

เหตุที่ไม่ได้กลับบ้านเสียครึ่งปี จึงใจสั่นผิดปกติ

ไม่รู้พ่อจะด่าว่าไหม หรือจะอย่างไร..

แต่ปรากฏว่า เมื่อพบหน้ากัน คำแรกที่พ่อพูดคือ

ได้ยินชาว "อี๋ก้วนเต้า" (อนุตตรธรรม)เขาพูดว่า บัดนี้พระองค์"กวนเซิ่งตี้จวิน" ดำรงพระอริยะฐานะเป็น "อวี้หวงต้าตี้" (ท้าวสักกะเทวราช) แล้ว...

ผู้น้อยชะงักงัน แล้วคิดว่า "พระองค์กวนเซิ่งตี้จวินมีเครดิตเชื่อถือได้จริง ๆ"

ตอนนั้น ผู้น้อย แม้จะนำพาคน ศึกษาปฏิบัติธรรมอยู่แล้ว แต่ยังไม่รู้หลักธรรมดีนัก ยังแบ่งแยกว่าพระองค์ไหนใหญ่เล็กกว่ากัน

พอพ่อพูดจบ ผู้น้อยตื่นเต้นดีใจรีบฉวยโอกาสทันทีว่า “ในอาณาจักรธรรมอี๋ก้วนเต้า พระองค์เป็นเพียงจอมเทพวินัยธรองค์หนึ่งเท่านั้น พ่อจะต้องมากราบพระที่สถานธรรมของเราแล้วละ”

พ่อฟังแล้วเห็นด้วย ตอบว่า

“ใช่ ถ้าจะกราบไหว้ก็ต้องกราบไหว้พระองค์ที่ใหญ่กว่า”

พ่อจึงไปรับธรรมะ พ่อบุญธรรมก็ไป ทำให้ผู้น้อยสำนึกพระคุณเป็นที่สุด

ธรรมะนี้ ใครมีพลังความมุ่งมั่นตั้งใจเท่าใด ทำได้เท่านั้น เกรงแต่จะไม่มีปณิธานจริงใจ ถ้าปณิธานถึง จริงใจถึง แรงหนุนจากเบื้องบนจะถึงด้วยทันที

ชมรมโภชนาธรรมหมื่นกราบ

อยู่กับชมรมโภชนาธรรมเรื่อยมาจนเรียนปีสาม จึงได้ทำหน้าที่ผู้รับผิดชอบชมรมฯ รับผิดชอบตำหนักพระเหมือนถันจู่ดูแลนำพาธรรมกิจ จนกระทั่งเรียนอยู่ปีสี่จากชมรมฯหกคนกลายเป็นห้าสิบคน นักศึกษาชาวธรรมกินข้าวตำหนักพระร่วมกันมื้อละห้าโต๊ะเต็ม

ใกล้เรียนจบแล้ว ชมรมฯจะต้องมีน้องใหม่มารับหน้าที่ น้องปีหนึ่งปีสองที่ส่งเสริมมาดีถูกเขาชิงตัวไปหมดที่เหลือคือยังใช้ไม่ได้ แล้วเราจะเอาใครขึ้นมาแทน

คืนนั้นใจคอห่อเหี่ยวขึ้นไปบนตำหนักพระ คุกเข่าลงร้อง

เรียนต่อเบื้องบนว่า

"สถานธรรมนั้น ๆ อาวุโสท่านนั้น คนในชมรมโภชนาธรรมนั้น มาดึงเอาน้องๆ ของทางนี้ไป ไม่บอกกล่าวทำให้เราเสียหาย ไม่มีใครรับผิดชอบงาน..."

ร้องเรียนโทษโพยเสร็จ ใกล้เที่ยงคืนกว่าจึงออกจากตำหนักพระ

ทุกครั้งเมื่อมีเรื่องไม่สบายใจ พอกราบพระระบายความในใจที่เบื้องพระแท่นแล้ว จิตสำนึกของตนก็จะเกิดกลับรู้สึกละอายใจว่า

"ทำไมจะต้องรบกวนพระองค์ด้วยความคิดและคำพูดเหล่านั้นด้วย" เสร็จแล้วก็ต้องคุกเข่าลงใหม่ กราบขอขมา

ก่อนหน้านี้เคยได้ยินนักธรรมข้างหน้าท่านเล่าปฏิปทาสูงส่งของพระธรรมจาริณีว่า

ในครั้งกระนั้น นักธรรมผู้ใหญ่ถูกทางการจับขังไม่ให้แพร่ธรรม ไม่ให้อาจารย์ถ่ายทอดวิถีธรรมได้ต่อไป

พระธรรมจาริณีทรงตั้งมหาปณิธานเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งข้อ ทันทีพร้อมกับกราบหนึ่งหมื่นกราบ...

วันรุ่งขึ้น ก็มีข่าวดีรายงานมาว่า ทางการปล่อยตัวทุกคนทั้งหมด เพราะไม่มีหลักฐานจะตั้งข้อหาได้

คิดถึงตรงนี้ ผู้น้อยจึงกราบหนึ่งหมื่นกราบเพื่อขอประทาน

ทางสว่างคลี่คลายปัญหาอย่างพระธรรมจาริณีบ้าง กราบเสร็จยืนขึ้น จึงสำนึกได้ทันทีอีกว่า

"ซือหมู่พระธรรมจาริณีของเรา เฝ้าเพียรกราบครั้งละหนึ่งหมื่น หนึ่งหมื่น คลี่คลายปัญหาให้ผู้น้อยทั้งหลายได้ แต่พระองค์ต้องได้รับความทุกข์เนื่องด้วยข้อเข่า ข้อเท้าเกิดมีปัญหาจากการกราบมากมายอย่างนี้"

ผู้น้อยเพิ่งจะอายุยี่สิบกว่า หนึ่งหมื่นกราบตั้งแต่ตีหนึ่งถึงหกโมงเช้า กราบเสร็จยืนขึ้นก้าวเท้าไม่ออก หลังแข็งยืดตัวไม่ได้ น้ำลาย น้ำตาประดังกันไหลต้องใช้คลานไปล้มฟุบพักฟื้นอยู่ข้างๆ พระตำหนัก สักพักพอหายเหนื่อยแล้ว จึงเข้าไปถวายธูปแล้ว จึงกลับไปพักที่ชมรมโภชนาธรรม

ฉะนั้น จึงรู้ว่าหนึ่งหมื่นกราบนั้น หากไม่มีพลังวิริยะจริงๆ แล้ว จะไม่อาจกราบได้เลย

กลับไปถึงชมรมฯ พอดีเป็นเวลาหุงหาอาหาร พอดีมีโทรศัพท์เข้ามา เสียงจากสายสวัสดีแล้วถามว่า

"ที่นั่นเป็นสถานธรรมใช่ไหม" ผมเป็นนักศึกษาที่จินเหมิน (คีมอย) ปีนี้สอบเข้าได้ ได้ยินว่ามาพักอยู่ที่นี่ได้

ผู้น้อยรู้สึกตื่นใจ อะไรจะสัมฤทธิ์ผลเร็วถึงเพียงนี้(ภายหลังต่อมาน้องใหม่จากจินเหมินก็เข้ามาอยู่ในชมรมฯ)

พอทานข้าวเสร็จ ก็ได้รับโทรศัพท์อีกสายหนึ่งจากเฉินเจี่ยง

ซือว่า

"คุณฟั่น ผมเพิ่งนำพาคนได้หนึ่งครอบครัวที่ไทเปนี่ ลูกชายของเขาปีนี้สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ คุณจะส่งเสริมเขาไหมล่ะ"

ผู้น้อยตอบว่า

"ขอหมายเลขโทรศัพท์ ผมจะโทรไปคุยกับเขาเดี๋ยวนี้เลย"

รุ่นน้องคนนี้ ยินดีจะเข้ามาอยู่ในชมรมฯ

นี่คือ โทรศัพท์สายที่สอง

ก่อนแปดนาฬิกา ยังไม่เข้าห้องเรียน ผู้น้อยมีรุ่นน้องคนหนึ่ง คือ คุณหลิน โทรศัพท์เข้ามาบอกว่า

"วันนี้ ผมพบเห็นนักศึกษาใหม่ที่เพิ่งมาลงทะเบียนคนหนึ่ง น่ารักมาก ดูแล้วเหมือน"เซียนถง"(พระกุมารน้อย) พี่รีบมาดูเร็วๆ

ผู้น้อยกับคุณหลินพากันไปพบน้องใหม่คนนั้น ซึ่งได้นัดหมายกันไว้

สุดท้าย น้องใหม่ตกลงจะรับธรรมะ เข้ารับการอบรมประชุมธรรม เกิดศรัทธาปณิธานเต็มกำลัง

บัดนี้ น้องใหม่ทั้งสามล้วนเป็นเจี่ยงซือ

ผู้น้อยเชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์ว่า ถ้าตอนนั้นไม่ได้เป็นเพราะขาดผู้สืบสานงาน ผู้น้อยก็คงไม่ได้ทุ่มเทใจกราบวอนต่อเบื้องบน

ครั้งนั้น เพียงหนึ่งหมื่นกราบเท่านั้น ไม่ทันถึงสองชั่วโมง ก็มี

ญาติธรรมน้องใหม่จะมาร่วมอยู่ในชมรมฯถึงสามคนทำให้ตำหนักพระแห่งนี้เกิดมีชีวิตชีวาขึ้นมาอีก

ฉะนั้น เราปฏิบัติบำเพ็ญจะต้องเต็มกำลัง งานปรกโปรดเป็นสิทธิ์ขาดจากเบื้องบน เมื่อเรามีความขัดข้องหมองใจต่องานของเบื้องบน จึงกราบรายงานได้เต็มที่ วอนขอปัญญา ความกล้า ความสามารถได้

แบกปืนปฏิบัติธรรมทำหน้าที่พิธีกร

จบปีสี่จะต้องเป็นทหาร เป็นทหารจะต้องไปจากอาณาจักรธรรม อาลัยอาวรณ์

ผู้น้อยถวายผลไม้กราบทูลต่อเบื้องบนดีกว่า "พระอาจารย์ได้โปรด ศิษย์จะต้องไปจากอาณาจักรธรรมแล้ว อย่างน้อยถึงสองปี ศิษย์หวังว่าจะได้ไปประจำกองที่อยู่ใกล้สถานธรรม เพื่อให้ได้ปฏิบัติบำเพ็ญ"

ผลปรากฏว่า จากศูนย์ฝึกที่เมืองเจียอี้ ได้โยกย้ายไปเมืองเกาสยง สุดท้ายจับฉลากได้ไปอยู่หน่วยฝึกจินเหมิน (คีมอย)

ระหว่างฝึกทหาร ครึ่งปีแรกมีความทุกข์มาก ผู้ฝึกขอร้องให้เลิกกินเจ ถูกอบรมว่ากล่าวอยู่บ่อยๆ ในหน่วยทหาร งานเบาที่สุดคือ หน่วยพลาธิการ เสมียน หน่วยเสนาธิการ...

ไม่น่าเชื่อ ผู้น้อยได้ทำหน้าที่ในหน่วยพลาธิการหน้าที่นี้มีเวลาเป็นของตัวเองมากหน่อย จึงมักจะนอนคลุมโปงร้องไห้อยู่บ่อยๆ ได้คิดว่า

“เราตั้งใจว่าจะได้ปฏิบัติบำเพ็ญธรรมที่นี่ แต่ตอนนี้แม้กินเจก็มีปัญหาเสียแล้ว ไม่รู้ว่าเบื้องบนได้ยินไหม?”

ว่าไปก็แปลก ต่อมาเกิดการโยกย้ายเปลี่ยนผู้คุมหน่วยใหม่ ผู้บังคับบัญชาคนใหม่เป็นญาติธรรม เรียกให้ผู้น้อยเข้าไปหาถามว่า

“เธอกินเจหรือ”

“ครับผม”

“เมื่อก่อนฉันก็เคยกินเจ เธอกินเจเพราะเหตุใด”

“ผมเป็นผู้ปฏิบัติธรรมอี๋ก้วนเต้าขอรับ”

“ฉันก็เป็นญาติธรรมเหมือนกัน ฉันเป็นชาวอำเภอผิงตง...

กินเจไม่มีปัญหา จากนี้ไป เธอจะกินอะไรให้บอกพ่อครัวได้เลย”

หัวหน้ายังกล่าวอีกว่า

“หมู่นี้ฉันฉุนเฉียวมาก เธอพูดธรรมะได้ไหมล่ะ”

ผู้น้อยตอบว่า

ผมมีพระคัมภีร์ธรรมรัตนะบัลลังก์สูตร (ลิ่วจู่ถันจิง) ติดตัวอยู่เสมอขอรับ

หัวหน้าบอกว่า

“เธอเอามาพูดให้ฉันฟัง”

สุดท้าย หน้าที่ประจำหน่วยของผู้น้อยคือ บรรยายพระคัมภีร์ธรรมรัตนะบัลลังก์สูตรให้หัวหน้าฟัง

จากนั้น ทุกครั้งเมื่อหัวหน้าด่าว่าผู้ใต้บังคับบัญชาเสร็จแล้ว ก็จะเรียกตัวผู้น้อยให้เข้าไปบรรยายพระคัมภีร์ธรรมรัตนะบัลลังก์สูตรให้ฟัง

ภายใต้สภาพแวดล้อมอย่างนั้น จะปฏิบัติงานธรรมค่อนข้างยาก แต่เบื้องบนก็ยังโปรด เมื่อผู้น้อยรับหน้าที่พลาธิการ จะต้องดูแลสุขภาพกายใจของนักเรียนทหารผู้น้อย จึงเรียนถามหัวหน้าว่า

"จะพาเพื่อนๆ ไปรับธรรมะได้ไหม"

หัวหน้าตอบว่า

"ได้ซิ ต้องใช้เวลานานเท่าไร บอกฉัน"

เท่านั้นเอง ทุกอย่างก็ผ่านตลอด แม้แต่จะขอใบลา ก็ไม่มีปัญหา

ทุกครั้งจะบอกว่า จะพาพี่น้องทหารไปอบรมพลานามัย ที่แท้คือพาไปรับธรรมะ รับธรรมะเสร็จ ตอนบ่ายก็ให้เขาพักไปครึ่งวัน เวลาที่เหลือผู้น้อยก็ได้ปฏิบัติงานธรรมต่อไป

มีอยู่หลายครั้งที่เหตุการณ์ตึงเครียด ซ้อมรบอยู่บ่อยๆ ปีนั้นจีนแผ่นดินใหญ่ ซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามยิงปืนใหญ่ข้ามทะเลมายังฝั่งของเราอีก (จินเหมินคีมอยไต้หวันกับเซี่ยเหมินของจีนแผ่นดิน

ใหญ่มีป้อมปืนใหญ่ประจันหน้ากันอยู่)

ฉะนั้น เมื่อมีการซ้อมรบ ผู้น้อยก็จะนำเพื่อนร่วมหน่วยรวมชั้น หรือร่วมกลุ่ม ฉวยโอกาสช่วงว่างสำหรับเราตอนนั้น รีบไปรับธรรมะกัน

ผู้น้อยสะพายปืนเป็นพิธีกรเอก-โท พิธีการนอกจากนั้นเตี่ยนฉวนซือต้องจัดการเองเป็นเองทำเอง ทำเองทุกขั้นตอน เพื่อนๆ ที่พาออกมาก็ต้องสะพายปืนคุกเข่าลงขอรับธรรมะ ฉะนั้นเวลาพูดไตรรัตน์ ผู้ฟังที่นั่งอยู่ตรงข้างหน้าเราจึงดูแปลกไป เพราะทุกคนสะพายปืนนั่งฟัง

ปฏิบัติการนี้รวดเร็วมาก ตั้งแต่เริ่มพิธีศักดิ์สิทธิ์จนถึงพูดไตรรัตน์จบใช้เวลาน้อยมาก บางครั้งมีช่วงปลอดเพียงห้านาทีสิบนาที ทั้งๆ ที่สะพายปืนอยู่ ผู้น้อยก็รีบพาเพื่อนทหารไปขอให้เตี่ยนฉวนซือถ่ายทอดธรรมะให้

บางครั้ง เราอาจจะปักหลักปฏิบัติธรรมอยู่ ณ ที่แห่งหนึ่ง แต่สภาพการณ์อย่างนั้น ธรรมกิจมักจะไม่เฟื่องฟู

ตรงกันข้าม หากมิใช่ปักหลักสบายๆ แต่จะต้องต่อสู้ท้าทาย เหนื่อยยาก ถูกบีบคั้นให้อัดอั้น อดทนอยู่ในกลุ่มชน จึงจะเข้าใกล้กลุ่มชนได้ จึงอาจนำเอาต้นธรรมปลูกฝังลงท่ามกลางจิตใจของเขาทั้งหลายได้อย่างมั่นคง

กดกริ่งประตูบ้าน นำพาสาธุชน

ฝึกทหารตามหลักสูตรการศึกษาจบสิ้น ออกจากศูนย์ฝึกตรงกลับมาที่"สถานธรรมแม่" ที่ไทเปก่อนอื่นใด

ญาติธรรมที่ได้พบเห็นเป็นคนใหม่ๆ มากมาย จึงต้องเริ่มต้นศึกษากันใหม่ ผู้น้อยจึงตัดสินใจว่าจะต้องไปนำพาผู้ร่วมบำเพ็ญชุดใหม่ แต่จะรู้จักนักศึกษารุ่นใหม่ได้อย่างไร... ดังนั้นผู้น้อยจึงไปกดกริ่งประตูหอพัก ใช้วิธีสนทนาธรรมตามข้อสอบถาม

วันหนึ่ง รุ่นพี่เอาหนังสือที่พูดถึงปฏิปทาของเจ้าตำหนักพระที่ญี่ปุ่น คือ คุณม่อก่วงเลี่ยง ให้ผู้น้อยอ่าน มันทำให้สะเทือนขวัญทีเดียวได้ความคิดว่า

"คนแปลกหน้ายิ่งต้องการความรักจากเรา"

ดังนั้น ผู้น้อยจึงเริ่มปฏิบัติการ "กดกริ่งประตูบ้านนำพาสาธุชน" ด้วยข้อสอบถาม

หากเรานำพาใครที่ไม่เคยรู้จัก มารับธรรมะที่สถานธรรมอาจเสียหายต่อทางธรรมได้ อีกทั้งผิดพุทธระเบียบเพราะมีบัญญัติว่า ผู้รับธรรมะจะต้องเป็นสุจริตชน

แต่เมื่อขณะที่เราจะต้องเดินเข้าหากลุ่มชนจริงๆ นั้น คนไหนหรือที่ไม่ใช่ผู้มีอวิชชาความหลง

หากเขาเคยเป็นผู้ต้องขังมาก่อน ท่านจะนำพาเขาไหม

ใช่ยังจำต้องนำพา ไม่ใช่ว่าเขาเคยต้องขังแล้วเราจะไม่นำพา ความประพฤติดีของเขาจะต้องอาศัยเราค่อยๆ ช่วยเขาปลูกฝัง ไม่ใช่เพราะเขาเป็นคนดีแล้ว เราจึงไปนำพาเขาดีอยู่แล้ว ยังต้องการให้เราไปส่งเสริมอีกหรือ เขาเป็นเซียนพุทธะ มีบุญปัจจัยอยู่เองแล้ว

เดี๋ยวนี้คนมากมายไปนำพาคน พูดได้ว่า สร้างปัญหาให้อาณาจักรธรรม สร้างปัญหาให้ญาติธรรม สร้างปัญหาให้การศึกษาธรรมของตนเอง คุณสมบัติของตนไม่เพียงพอ ยังพูดอีกว่าเป็นตัวแทนอาณาจักรธรรมไปนำพาคน อย่างนี้อันตราย

ตอนนั้น ผู้น้อยไม่มีความเข้าใจระดับนี้ มีแต่ความคิดที่ว่า

“เราควรดำเนินหนทางปฏิบัติธรรมนี้อีก”

ดังนั้น จึงใช้ข้อสอบถามเป็นวิธีนำพา ทำการวางแผนงานแบ่งการเดินสายกับรุ่นน้อง จะต้องเดินสายทุกวันเยี่ยมเยียนคนนั้นคนนี้ กลางคืนกลับมาก็กลั่นกรองคำถามเหล่านั้นอีก คนไหนที่จะไปเยี่ยมครั้งที่สองได้...

โดยเฉลี่ย ในจำนวนสิบสามคนที่ผู้น้อยไปเยี่ยมเยียน จะมีหนึ่งคนที่ยินดีให้หมายเลขโทรศัพท์แก่เรา ยินดีให้เรากลับไปเยี่ยมเขาอีกเป็นครั้งที่สอง

แต่ในจำนวนผู้ยินดีให้เราไปเยี่ยมครั้งที่สองนี้ ห้าคนจะมีผู้ยินดีรับธรรมะเพียงหนึ่งคน

แต่เรามีคุณสมบัติอะไรที่จะพูดว่า เขาเป็นคนไม่ดี บุญไม่ถึง

เราไม่มีคุณสมบัติที่จะละทิ้งเวไนยฯ แม้แต่คนเดียวต่างหาก หากกล่าวโดยง่ายดายว่าละทิ้งไป เสร็จแล้วธรรมกิจแผ่ขยายไม่ได้ นั่นก็แน่นอนอยู่แล้ว

ทุ่มเทชีวิตหาเงิน ไม่ร่วมงานธรรม

ในด้านการงานอาชีพ เริ่มแรกผู้น้อยทำอย่างไม่จริงจังนัก แต่ทางบ้านก็ขุ่นข้องใจ หวังว่าลูกจะส่งเงินไปให้สุดท้าย พ่อยื่นคำขาดว่า

"ถ้าลูกไม่กลับมาเยี่ยมบ้าน เราก็จะขึ้นไปหาลูก"

ผู้น้อยจึงคิดว่า จะต้องกลับไปก่อน แต่จะต้องกราบบอกพระอาจารย์เสียก่อนว่า

"พระอาจารย์โปรดวางใจได้ ศิษย์อยู่ในอาณาจักรธรรมหลายปีอย่างนี้ เชื่อมั่นว่าปณิธานจะไม่มีปัญหา ศิษย์กลับไปอยู่ทางบ้าน จะพยายามร่วมปฏิบัติงานธรรมแน่นอน"

เพิ่งกลับไปใหม่ๆ ผู้น้อยพยายามติดต่อเตี่ยนฉวนซือ ไปงานของสถานธรรม ทุกอย่างเข้าร่วมปฏิบัติเองโดยไม่ต้องมีใครผลักดัน แต่ปัญหาเกิดขึ้น...

เมื่อครั้งอยู่ไทเป ผู้ร่วมงานธรรมคือนักศึกษามหาวิทยาลัย วิธีการทำงานคล่องตัวตามวัย

แต่บัดนี้มาอยู่เมืองชนบทจังฮว่า คนที่อายุน้อยที่สุดใน

สถานธรรมคือแก่กว่าผู้น้อยสองเท่า

แน่นอน การทำงานกับการกระทำย่อมต่างกัน แต่ผู้น้อยก็อยากจะเข้าใกล้

ภาวะนั้น ทำให้ผู้น้อยรู้สึกอึดอัดเหมือนถูกบีบคั้นจึงเกิดการสอบตัวเองว่า

"เรามาที่นี่เข้ากับใครไม่ได้ คนที่นี่มีอคติต่อเราหรือเปล่าหนอ?"

เริ่มแรกสัปดาห์ละสี่ห้าวันร่วมอยู่ในสถานธรรม ตอนหลังค่อยๆ ลดน้อยลง เหลือวันพระหนึ่งค่ำ สิบห้าค่ำจึงจะกลับมาสถานธรรม ต่อมาก็เหลือแค่มีงานประชุมฝ่าฮุ่ย จึงจะกลับมาปรากฏตัวสักหน่อย ทักทายใครๆ แล้วก็กลับไป

ช่วงเวลานี้ ผู้น้อยไปทำงานหาเงิน คิดว่าให้พ่อยอมรับในตัวลูกเสียก่อน

แต่ผลสุดท้าย จากจิตใจเดิมที่ยังมีจิตโพธิสัตว์อยู่บ้าง ชั่วพริบตากลับกลายเป็นจิตใจปุถุชนไป ไม่ร่วมงานของอาณาจักรธรรม ห่างหายไปโดยสิ้นเชิง เตี่ยนฉวนซือโทรศัพท์มาก็ไม่รับสาย

ประมาณเวลาสามเดือนเท่านั้น ผู้น้อยก็ประสบอุบัติเหตุเรื่องรถ

ชั่วพริบตาของความเป็นความตาย

หมินกั๋วปีที่แปดสิบเจ็ด วันเกิดเหตุ

ปกติผู้น้อยชอบขี่มอเตอร์ไซค์ตามทางเล็กๆ ในชนบท เพราะไม่มีไฟจราจรบังคับ

ขณะเลียบไปตามทางขอบคูน้ำ มีทางลาดต่ำที่ค่อนข้างหักชัน รถลื่นไหลลงมา หักเลี้ยวตามทางทันที...

เลี้ยวที่หนึ่ง เลี้ยวที่สอง พ้นโค้งตรงนั้น พลันได้พบว่า *"เสร็จแน่"*

ประชันกับมอเตอร์ไซค์คันหนึ่ง ชายหนุ่มอายุสิบกว่าขับมาอย่างแรง พอเห็นว่าเขาจะปะทะเข้ามาอย่างจัง

วูบแรกที่คิดได้คือ ***"ชน!!"***

ผู้น้อยถูกชนตกลงไปในคูน้ำข้างทาง หมดสติไป

ไม่กี่วินาทีต่อมา กลับรู้สึกตัวตื่นขึ้นได้พบว่าตัวเองยืนอยู่ตรงที่เกิดเหตุตรงกลางทาง พร้อมกับได้เห็นชายหนุ่มคู่กรณีกำลังรีบหนีไปจากที่นั่น

ผู้น้อยคิดว่า

"ทำไมเขาจะต้องตื่นเต้นลุกลนอย่างนั้นด้วย"

มองดูรอยเบรครถที่ถนน อีกทั้งแลเห็นรถมอเตอร์ไซค์คันหนึ่งในคูน้ำ รถตะแคงทับใครอยู่คนหนึ่ง คนๆ นั้นท่อนตัวครึ่งบนแผ่อยู่ในน้ำ ผู้น้อยเห็นเขาน่าสงสารมากอยากจะลงไปช่วย

พอลงไปในคู เห็นทะเบียนรถ โอ! เหมือนของเราเลย มองดูเจ้าของรถ เอ๊ะ! ผู้น้อยเองหรือนี่

เมื่อเห็นว่าตัวเองนอนอยู่ในน้ำ จึงเข้าใจได้ทันทีว่า "แท้จริงเราจะต้องจากโลกนี้ไปแล้วนั่นเอง"

ขณะนั้น ผู้น้อยคิดได้ทันทีว่า ยังมีงานอีกมากมายที่ยังไม่ได้ทำ เราจะยังไม่กลับไป (ไม่ยอมตาย)

ในอาณาจักรธรรมพูดกันว่า ***"ถ้าพญายมจะให้เรากลับไปในเวลายามสาม ถึงอย่างไรก็ไม่ปล่อยให้ล่วงเวลายามห้า"***

ขณะนั้นในใจผู้น้อยคิดว่า

"เราจะยังไม่กลับไปอย่างน้อยจะต้องนำพาญาติพี่น้องเพื่อนพ้องให้ได้รับธรรมะได้ส่งเสริมเขาแล้ว เราจึงจะยอมกลับไป"

ขณะที่ผู้น้อยคิดอย่างนี้นั้น พลันก็มีพลังจากท่อส่งหนึ่งผลักดันครึ่งตัวของผู้น้อยที่แช่อยู่ในน้ำนั้น ยังรู้สึกได้ว่าพลังจิตญาณของตนเองถูกประจุส่งเข้าไป ในจุดที่พระวิสุทธิอาจารย์ได้โปรดจุดเบิกให้

พอเข้าไปได้แล้ว ก็ใช้กำลังดำริคิด พยายามยันตัวยืนขึ้นมาแต่พอลืมตาพลันเห็นแสงสว่างก็กลับหน้ามืดสลบไปอีก

สลบครั้งนี้ไม่รู้อีกแล้วว่าเกิดอะไรขึ้น

จูงรถยับเยินเดินสองกิโลเมตร

จากจุดเกิดเหตุออกไปทางถนนใหญ่ ระยะทางสองกิโลเมตรเป็นบ้านอาของผู้น้อย

วันนั้น อากำลังจะออกจากบ้าน ก็แลเห็นชายคนหนึ่งเนื้อ

ตัวมอมแมม เลือดอาบ จนดูไม่ออกว่าเป็นใครคิดว่าคงจะเป็นเด็กเกเรวิวาทกันเองจนเลือดท่วมตัว เขาขี่มอเตอร์ไซค์ตรงเข้ามาจอดที่หน้าบ้าน อาตกใจรีบแจ้งตำรวจ

อาสะใภ้ได้ยินเสียงอาร้องเอะอะ รีบวิ่งมาดู

อาสะใภ้ว่า "นี่มันลูกของ....นี่นา"

บ้านของผู้น้อยอยู่เลยจากบ้านอาเข้าไปในซอย อาสะใภ้จึงรีบส่งผู้น้อยไปโรงพยาบาล

ขณะนั้น ความรู้สึกของผู้น้อยเหมือนถูกใครแบกพาดไว้บนบ่า แล้วพลันก็มีเสียงบอกว่า "ถึงแล้ว ถึงแล้ว"

ผู้น้อยลืมตาดู เห็นอาเดินออกมาจากบ้าน เท่านั้นก็สลบไปอีก

มอเตอร์ไซค์ของผู้น้อย เดิมทีตกลงไปอยู่ในคูน้ำพอส่งตัวไปโรงพยาบาลแล้ว หมอได้พบว่าจุดปะทะอย่างแรงในร่างกายคือ คอด้านหน้า จึงเกรงว่าจะเสียชีวิตก่อนที่จะลงมือช่วยชีวิต จึงแจ้งความบันทึกไว้

ตำรวจพากันมา และตามไปดูหลักฐานที่บ้านอาตลอดทางมองหารอยน้ำมันรถ และรอยเลือดจนถึงจุดเกิดเหตุ

เจ้าหน้าที่ตำรวจ สรุปว่า

"ผู้บาดเจ็บขี่รถเร็วชนเสาไฟฟ้าเอง ไม่มีอะไร" ส่งโรงพยาบาลช่วยเหลือเร่งด่วนแล้ว ไม่มีปัญหาอะไร

คนทางบ้านผู้น้อยแย้งว่า

“ถ้าชนเสาไฟฟ้าเอง ทำไมจึงมีรอยเบรคสองรอยในคูน้ำ มีเศษแตกของมอเตอร์ไซค์มากมายเช่นนี้”

เจ้าหน้าที่ยอมพิจารณาใหม่ว่า เป็นอุบัติเหตุรถชนกัน จึงต้องติดตามหาคู่กรณี

ปัญหาตามมาอีกว่า มอเตอร์ไซค์ขึ้นจากคูน้ำได้อย่างไร อีกทั้งบรรทุกผู้บาดเจ็บไปถึงที่บ้านอาได้อย่างไร เป็นพระมหากรุณาธิคุณเบื้องบน พระคุณพระบรรพจารย์โดยแท้ จนบัดนี้ ผู้น้อยเองก็ยังหาคำตอบไม่ได้ว่าเป็นไปได้อย่างไร

ระหว่างอยู่โรงพยาบาล พ่อของผู้น้อยคิดว่ามอเตอร์ไซค์ยังใช้ขี่มาบ้านอาได้ แสดงว่ามันยังไม่เสียเปลี่ยนส่วนประกอบภายนอกใหม่ก็คงใช้ได้เหมือนเดิม แต่ปรากฏว่าสตาร์ทไม่ติดลองจูง ดูขยับไม่ได้ เพราะล้อเบี้ยวขัดอยู่กับบังโคลน เคลื่อนตัวไม่ได้เลย

ในเมื่อล้อรถขัดตายอยู่อย่างนี้แล้ว วันนั้นทำไมจึงขี่มาได้อีกสองกิโลเมตร ฉะนั้น ถ้าหากไม่ใช่ ***“เทียนเอินซือเต๋อ”*** แล้วยังจะมีข้าพเจ้าผู้น้อยอยู่จนถึงทุกวันนี้หรือ

เราปฏิบัติบำเพ็ญธรรมกัน ไม่มีขณะใดเลยที่ไม่ได้อยู่ภายใต้พระมหากรุณาธิคุณเบื้องบน บารมีคุณพระบรรพจารย์ไม่เพียง พระบุญญาธิการปรากฏสำแดงคุณให้เห็นว่าช่วยเรา จึงเรียกว่าพระมหากรุณาธิคุณเบื้องบนบารมีคุณพระบรรพจารย์

แม้ไม่ได้เห็นพระบุญญาธิการปรากฏสำแดงคุณช่วยเรา ก็เรียกว่าพระมหากรุณาธิคุณเบื้องบน บารมีคุณพระบรรพจารย์เช่นกัน

เรามาในอาณาจักรธรรม ทุ่มเทชีวิตทำงานธรรมะทุกวันถึงเที่ยงคืนจึงกลับบ้าน ขณะขับรถกลับบ้านสัปหงก หลับในเป็นประจำแต่ไม่เกิดอุบัติเหตุ

อย่างนี้ไม่ใช่ "เทียนเอินซือเต๋อ" หรือ

ครั้งหนึ่ง ผู้น้อยจากไถจงจะไปจังฮว่า วันนั้นบรรยายธรรมไปสองรอบแล้ว ตอนค่ำจะต้องบรรยายที่จังฮว่าอีกหนึ่งรอบ ปรากฏว่าขับรถทั้งๆ ที่หลับไปไม่รู้สึกตัว มารู้สึกตัวตื่นอีกทีเกือบหนึ่งทุ่ม รถได้มาจอดอยู่ข้างทาง ไฟรถยังเปิดอยู่ ผู้น้อยเองยังแปลกใจว่า เรามาถึงที่นี่ได้อย่างไร ไม่รู้เลย

เรามาอยู่ในอาณาจักรธรรมหลายปีมานี้ ราบรื่นปลอดภัย...

ไม่ใช่ "เทียนเอินซือเต๋อ" แล้วจะเป็นอะไรได้

ฉะนั้น จึงไม่ใช่เกิดเหตุแล้วผ่านพ้นได้ จึงจะเรียกว่า "เทียนเอินซือเต๋อ"

ภายหลัง เมื่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ประทับทิพย์ญาณ ผู้น้อยจงใจไปกราบทูลถาม

พระองค์ตอบเพียงว่า

"เจ้าเอ๋ย! เป็นหนี้บุญคุณไว้มากมายนัก"

วิถีนรกในโรงพยาบาล

ภายหลังที่ส่งเข้ารักษาด่วนในโรงพยาบาล แพทย์กำลังจะให้เลือด เจาะเส้นเลือดที่ข้อมือยังไม่ทันเดินเลือด เส้นตรงนั้นมันต่อต้าน ปูดเป็นลูกโป่งขึ้นมาทันที เดินเลือดไม่ได้ อีกทั้งขณะนั้นเล็บดำแล้ว ตัวเย็นเฉียบแข็งทื่อเพราะเลือดในตัวหยุดไหลเวียน

พยาบาลถามแพทย์ว่า

"ที่ท้ายทอยมีเส้นเลือดใหญ่เส้นหนึ่ง ปูดออกมาจะฉีดเข้าเส้นเลือดนี้ตรงสู่หัวใจได้ไหม"

"ได้จัดการตามนั้น"

น่าจะเป็นเวลายี่สิบสามนาฬิกา จึงรู้สึกตัวชัดเจนหลายครั้งเกิดจากแพทย์ช่วยให้พ้นภาวะฉุกเฉิน เพราะผู้น้อยสลบอยู่จึงไม่ได้ให้ยาสลบไม่ได้ฉีดยาชา คว้านแผลกันสดๆ

ที่รู้สึกตัวนั้นก็ด้วยความเจ็บปวด เป็นขณะที่ทำแผลไปได้ครึ่งหนึ่ง มองเห็นแพทย์ถือคีมหนีบห้ามเลือดจะหนีบหลอดเลือดพอดี พอแพทย์เห็นผู้น้อยลืมตาโต ก็หยุดมือ บอกว่า

"คุณฟั่น หายใจลึกๆ ซิ" แล้วคีมหนีบห้ามเลือดก็ทำงานต่อไปในคอหอยของผู้น้อย

บอกได้ว่า มันเจ็บจนทนไม่ไหว สืบไปอีก เหงื่อกาฬแตกพลั่ก

ชักกระตุกแล้วฟื้นใหม่ ความรู้สึกเหมือนกำลังถูกเชือดเนื้อ ถูกตัดหลอดเลือดเกือบเที่ยงคืน จึงจัดการกับแผลใหญ่เสร็จไปหนึ่งขั้นตอน

แพทย์บอกกับคนทางบ้านและผู้น้อยว่า

"คุณฟันเคราะห์ร้ายแต่ยังโชคดี" จุดปะทะข้างหน้า ด้านขวา ปากแผลลึกเข้าไปประมาณสิบกว่าเซนต์ ใกล้กระดูกสันหลัง อย่างนี้เท่ากับถูกตัดคอไปแล้ว

อาหญิงของผู้น้อยยืนอยู่ข้างๆ ไม่กล้าดู เพราะถ้าเปิดหนังตรงคอ ก็จะเห็นกระดูกสันหลังสีขาว เนื้อสีแดงปากแผลใหญ่พอที่กำปั้นจะซุกลงไปได้

แพทย์บอกว่า

"คุณโชคดีที่หลอดลมไม่ขาด หลอดเลือดแดงที่คอไม่ขาด แต่หลอดเลือดดำที่คอขาดไปหากหลอดเลือดแดงขาด ส่งโรงพยาบาลไม่ถึงสามสิบนาที เสียเลือดเกินกว่า ๔,๐๐๐ ซี.ซี. จะช่วยยากหากหลอดลมขาด หัวแช่อยู่ในน้ำ หายใจไม่ออกประมาณสามสิบนาทีก็จะเสียชีวิต ช่วยได้ยากหลอดเลือดดำขาด กระแสเลือดจากหลอดเลือดดำส่งมาถึงสมองแล้วไหลออกไป เลือดดำที่ไหลเข้าสมองจะยิ่งน้อยลง นี่เป็นระบบป้องกันตัวอัตโนมัติของร่างกายเอง

ก่อนจะถึงโรงพยาบาล คุณเสียเลือดไปแล้วประมาณ ๔,๐๐๐ ซี.ซี. หากเกินกว่านี้จะสลบไม่ตื่น โชคดีแท้ๆ ถ้าไม่ใช่สิ่ง

ศักดิ์สิทธิ์ คุ้มครองรักษา ก็คือบรรพบุรุษคุ้มครองรักษา” แพทย์ว่าอย่างนี้

ผู้น้อยคิดว่าเป็นเพราะ “เทียนเอินซือเต๋อ” แน่นอน เพราะผู้น้อยเชื่อว่า บรรพบุรุษของเราคงไม่มีความสามารถขนาดนี้เป็นแน่

แพทย์บอกอีกว่า

“หมอจะช่วยจัดการเรื่องแผลนี้ให้ แต่จะต้องรอดูผลอีกสามถึงสี่วันแล้วจึงจะผ่าตัดได้ เพราะแผลสกปรกมาก ตกลงไปในคูน้ำดินทรายเข้ามาหมด สามถึงสี่วันแล้วจึงจะผ่าตัดได้ ถ้าคุณอยากจะผ่าตัดทันที จะย้ายโรงพยาบาลก็ได้”

ดังนั้น คืนนั้นจึงย้ายไปที่โรงพยาบาลซิ่วฉวน ที่เมืองจังฮว่า

ก่อนหน้านี้ ผู้น้อยตื่นแล้ว แพทย์เข้ามาถึงจึงทักทายว่า

“คุณฟั่น แผลของคุณสวยจัง”

ทำไมจึงพูดอย่างนี้ เพราะเขาเป็นศัลยแพทย์ ถ้าบอกว่าแผลน่าเกลียดจังคือลึกแต่ไม่กว้าง แผลกว้างจัดการง่ายกว่า จึงว่าสวย

แพทย์บอกอีกว่า

“คืนนี้ดึกแล้ว พักผ่อนให้ดี พรุ่งนี้จึงจะจัดการให้คืนนี้ตรวจดูก่อน”

ตรวจดูก็คือ เอ็กซเรย์ตรวจสมอง ตรวจเลือด... ขณะ

เอ็กซเรย์ พยาบาลช่วยกันประคองมือเท้าร่างกายทุกส่วนไว้ แต่ลืมประคองส่วนหัว ฉะนั้น พอจับนั่งหัวก็หักพับ ห้อยลงไปข้างหลังเหมือนคนหัวขาด พยาบาลตกใจ รีบประคองหัวขึ้นมา จึงหายใจได้

คืนนั้น ทำการตรวจสภาพร่างกาย ผู้น้อยไม่ได้หลับเลยทั้งคืนกลัวแทบตาย

วันรุ่งขึ้น จะทำการผ่าตัดแต่เช้า แพทย์ฝึกหัดสวมกางเกงยีนส์คนหนึ่งเข้ามาหา บอกว่า

"คุณฟั่น แพทย์เจ้าของไข้ของคุณเป็นแพทย์รับเชิญประจำโรงพยาบาลซิ่วฉวนนี้ มาจากโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ที่ไทเป

ทางโรงพยาบาลของเรา ถ้าเป็นแพทย์รับเชิญจะหยุดวันเสาร์-อาทิตย์ วันนี้พอดีเป็นวันเสาร์ แพทย์เจ้าของไข้ของคุณพัก การผ่าตัดจะต้องให้แพทย์เจ้าของไข้เซ็นอนุญาต วันนี้เรายังจะผ่าตัดให้คุณไม่ได้ ท่านสั่งไว้ว่าให้ทำความสะอาดบาดแผล ซึ่งเราจะช่วยทำให้"

ขณะที่แพทย์เปิดปากแผล มันเจ็บมากจนสะดุ้งสุดตัว ทะลึ่งตัวขึ้นนั่งโดยอัตโนมัติ แต่ไม่มีกำลังประคองตัวได้ จึงหงายหลังล้มลงไปอีก คราวนี้เลือดทะลักไหลท่วมตัว แพทย์ฝึกหัดรีบกดกริ่งฉุกเฉิน แพทย์พยาบาลกรูกันเข้ามาห้าถึงหกคน รีบให้เครื่องช่วยหายใจ ให้เลือดอีกทันที

ผู้น้อยเจ็บปวดทุกข์ทรมานมาก เมื่อเครื่องช่วยหัวใจทำงาน ปอดก็เริ่มรับออกซิเจนฉุกเฉิน...

แพทย์ฝึกหัดคนนั้นตกใจจนทำอะไรไม่ถูก เขาเพียงแต่เปิดผ้าปิดแผลเท่านั้น ทำไมจึงหัวขาด (คงไม่ได้อ่านประวัติผู้ป่วยมาก่อน) เห็นนอนอยู่บนเตียงดีๆ ไม่รู้ว่าเปิดผ้าปิดแผลจะรุนแรงถึงเพียงนี้ เขาหน้าตื่นยืนงงส่วนคนอื่นๆรีบช่วยเหตุฉุกเฉินเฉพาะหน้ากันชุลมุน

แท้จริงแล้ว ผู้น้อยเองยิ่งทรมาน เพราะทั้งเครื่องช่วยหายใจเครื่องให้เลือด แรงอัดของมันทำให้กล้ามเนื้อกระตุกได้ แต่มโนวิญญาณยังชัดเจน รู้ว่าแพทย์เข้าใจปัญหาผิด

สักครู่ เมื่อเห็นว่าการเต้นของหัวใจเป็นปกติ จึงได้ถอดสายออกแล้วแพทย์ก็เริ่มทำแผล

ผู้น้อยได้เห็นว่า การทำแผลครั้งนั้น ทั้งน้ำที่ชำระกับเลือดปนกันออกมา มันมีจำนวนมากถึงสองถังใหญ่ (อย่างน้อย ๘,๐๐๐ ซี.ซี.) เท่ากับเปลี่ยนเลือดเก่าทั้งตัวไปจนหมดอย่างน้อย ๔,๐๐๐ ซี.ซี.

ทำแผลเสร็จแล้ว แพทย์ผู้นั้นบอกว่า

"หมอเกรงว่าปากแผลจะติดกัน" (จะต้องผ่าตัดในโพรงอีก) จึงต้องเอาสำลีถ่างปากแผลไว้

ผู้น้อยเห็นแพทย์ใช้สำลีมากมาย อัดลงไปในคอของผู้น้อย

กว่าจะประจุให้เต็มปากแผล แพทย์ปิดปากแผลเสร็จก็กลับออกไป

แพทย์ไปแล้ว ผู้น้อยตัวแข็งทื่อไปหมดพยาบาลเข้า มาเปลี่ยนเสื้อผ้า ผ้าห่ม ผ้าปูที่นอนให้ใหม่ ซึ่งบนเตียงเหนียวโชกไปด้วยเลือด

วิถีแห่งเปรตในโรงพยาบาล

ผู้น้อยคิดอยู่ว่า "ทำไมจึงไม่ให้ยาสลบ" มารู้ว่าเพราะแพทย์เจ้าของไข้ไม่ได้เซ็นชื่ออนุญาต ให้ยาสลบไม่ได้ แพทย์เจ้าของไข้ก็อยู่ระหว่างวันพักสุดสัปดาห์ เป็นเหตุให้ผู้น้อยต้องได้รับทุกข์ทรมานเป็นๆ อย่างนี้ต่อไป

แพทย์ฝึกหัดกลับออกไปแล้วสักพัก ประมาณแปดเก้าโมงเช้า พยาบาลเข้ามาบอกว่า "คุณฟั่น กินยานะ" ว่าแล้วก็เอายาเม็ดปฏิชีวนะเยอะแยะให้ผู้น้อยกินจะได้ไม่ติดเชื้อ ผู้น้อยคิดว่าถ้ากลืนได้ก็จะกลืน คิดไม่ถึงว่า พอยาเม็ดลงไปแค่ต้นๆ หลอดอาหารเท่านั้น ก็ระคายคอต้องขย้อนอาเจียนออกมา

พยาบาลเห็นอย่างนี้ จึงพูดว่า

"ฉันลืมไป คุณบาดเจ็บในคอ"

พยาบาลเพิ่งเปลี่ยนเข้าเวรเช้า ไม่รู้ว่าผู้น้อย บาดเจ็บสาหัสภายในลำคอ (ไม่ทันได้อ่านประวัติผู้ป่วยอีกเหมือนกัน)

เหตุการณ์อย่างนี้ เราจะต้องเชื่อเลยว่า คนเรามีภาวะของ

ดวงชะตา พอดวงตก ทุกอย่างที่ไม่ดีมันจะประดังกันเข้ามา แม้แต่พยาบาลก็ต้องมาผสมโรงซ้ำเติมกับเขาด้วย

ภายหลัง พยาบาลได้เอายาเม็ดไปช่วยบดให้เป็นผงคิดว่าละลายน้ำกลืนคงได้แต่พอกลืนลงกระเพาะเท่านั้น ก็ไอออกมาอีก

หลอดอาหารได้รับบาดเจ็บ อะไรผ่านคอก็จะระคาย และไอต่อต้าน

พยาบาลชักไม่พอใจ คิดว่าไอ้หนุ่มคนนี้เรื่องมากไม่ยอมกินยา ผู้น้อยไม่ใช่จะไม่กิน แต่มันกินไม่ลงจริงๆ พยาบาลจึงว่าเอาละ ถ้าอย่างนั้นจะชุบสำลีซับไว้ที่ปาก ให้มันซึมซาบลงไป

ยาปฏิชีวนะซึมซาบทางผิวหนังได้ จึงต้องใช้วิธีนี้

วันเสาร์-อาทิตย์ใช้วิธีซึมซาบจนปากบวมเป่ง ร้อนในมากปากแตก ก็ยังต้องทำต่อไปจนปากเปื่อย นี่คือการเปลี่ยนยาครั้งแรก

ประมาณเที่ยง แพทย์ฝึกหัดมาอีก ครั้งแรกที่ทำแผล ได้อัดสำลีเข้าไปมาก ครั้งนี้คงจะมาเอาสำลีออก แพทย์ฝึกหัดเปิดผ้าปิดแผล ผู้น้อยเกร็งมือจับลูกกรงเตียงไว้แน่นจนมือสั่น พอเปิดผ้าปิดแผลแล้ว เขาก็เริ่มค่อยๆ คีบเอาก้อนสำลีออกมา

สำลีก้อนบน ๆ คีบออกมาแล้ว ก้อนล่าง ๆ ล้วนชุ่มเลือด คนคีบก็ไม่รู้ว่าคีบออกมาหมดแล้วหรือยัง (ต้องนับจำนวนตอนอัดใส่และนับจำนวนเมื่อคีบออก ผีซ้ำด้ามพลอยลืมนับเสียอีก)

เขาลองคีบลึกลงไปอีก พร้อมกับมองดูสีหน้าอาการของผู้น้อย ถ้าหากมีอาการเจ็บ แสดงว่าคีมคีบถูกเส้นประสาท ถ้าเจ็บก็ถอนคีมออก

เหล่านี้ ล้วนเป็นปัญหาที่เป็นไปตามเหตุการณ์ของเคราะห์กรรม

ขณะคีบ ข้างในรู้สึกเย็นๆ เหมือนกินไอศกรีม (คีมโลหะกระทบเส้นประสาท) พอดึงคีมออกมาก็เจ็บ เพราะดึงถูกเส้นประสาทเข้า ถ้าไม่เจ็บ แสดงว่าดึงเอาเนื้อที่ไม่มีเส้นประสาทเข้า เนื้อทั้งชิ้นถูกคีบออกมาล้างแล้วใส่เข้าไปใหม่ บางทีคีบเอาเส้นเลือดเข้า ถ้าคีบเส้นเลือดก็ไม่เจ็บ

ตอนนี้ผู้น้อยจึงได้รู้จักความหมายของคำว่า ***“ชักเอ็นถลกหนัง”*** มันเป็นอย่างไร

เมื่อก่อนเรากินเลือดเนื้อเขา ไม่รู้สึกอะไร แต่พอถูกเขาคีบเอาอย่างนี้จึงสำนึกเสียใจ ที่แล้วมาทำไมเราจึงใจดำอำมหิตอย่างนี้หนอ ตอนนี้รู้สึกแล้ว เห็นเส้นเลือดของตนเองถูกเขาดึงออกมาเลือดยังไหลปรี่ เหมือนที่เราเคยฆ่าไก่ ก็เป็นอย่างเดียวกันนี้ไม่ใช่หรือ

ทำไมเมื่อก่อนเราจึงไม่รู้สึกเจ็บ เพราะไม่มีจิตเยื่อใยในสายสัมพันธ์เดียวกัน จนกว่าตนเองจะต้องนอนอยู่บนเตียงผู้ป่วยจึงจะได้รู้ในโรงพยาบาลเราจะมองดูได้ เพราะอุปกรณ์การแพทย์พัฒนายิ่งขึ้นอันที่จริงจะตายได้โดยเร็วอยู่แล้วแต่ตอนนี้ชะลอการตายได้

ให้ต้องยืดการรับทุกข์ทรมานอยู่กับโรงพยาบาล

แม้คุณจะมีวาสนามหาศาล แต่แรงกรรมก็มหาศาลเช่นกัน

คนแต่ก่อนเป็นมะเร็ง จบสิ้นปณิธานทิ้งกายสังขารใช้กรรมไป แต่ปัจจุบันจบสิ้นปณิธานได้ไหม ไม่ได้การแพทย์ที่โรงพยาบาลก้าวหน้าขึ้นทุกที เคมีบำบัดลากสังขารยืดเวลาพร้อมกับรับทุกข์ทรมานต่อไป

จะดูนรก ไปดูได้เลยที่โรงพยาบาล ผ่าท้อง ควักหัวใจ มีหมดทุกอย่าง ไม่ใช่นรกแล้วจะเป็นอะไร

ในนรก (โรงพยาบาล) ก็มีพระโพธิสัตว์เหมือนกันก็แพทย์และญาติๆ ของเราไงล่ะ

ตั้งแต่วันเสาร์จนถึงวันจันทร์ คิดว่าจะได้ผ่าตัดแล้วแต่ยังคงเป็นแพทย์ฝึกหัดมาเยี่ยมไข้ เขาขอโทษแล้วขอโทษอีกว่า

"แพทย์เจ้าของไข้จะต้องเดินทางมาจากไทเป วันนี้วันที่ ๒๘ กันยายนเป็นวันครู ท่านเป็นอาจารย์แพทย์ของมหาวิทยาลัยแพทย์ศาสตร์ไทเป ฉะนั้น จึงเป็นวันหยุดของท่านอีกวันหนึ่ง เราจึงได้แต่ชำระแผลให้ไปก่อน"

จนถึงวันที่สาม ขวัญกำลังใจของผู้น้อยมันแย่ถึงขีดสุดแล้ว จนถึงกับว้าวุ่นคิดเลอะเทอะไป บางครั้งโรงพยาบาลมีรถเข็นเครื่องมือ เช่น กรรไกร คีมขวดยา ชำระแผลต่างๆ เวลาเข็นแล่นไปได้เร็วมาก มีเสียงโลหะกระทบกัน พอผู้น้อยได้ยินเสียงนี้

ก็จะต้องคิดว่า"มาอีกแล้ว จะต้องเจ็บตัวอีกแล้ว" บางครั้งกลัวล่วงหน้าจนหมดสติไปก่อน

ฉะนั้น จึงบอกว่า ความเจ็บไม่น่ากลัว ที่น่ากลัวคือ ความรู้สึกว่า ***"มันน่ากลัว"*** ปัญหามันไม่ได้อยู่ที่ ***"เจ็บ"*** แต่มันอยู่ที่ ***"กลัว"*** เพราะความ ***"กลัว"*** ทำให้หวาดหวั่นพรั่นพรึง

ฉะนั้น รู้ไหมว่าแรงกรรมอะไรน่ากลัวที่สุด

แรงกรรมที่ทำให้เคว้งคว้างไงล่ะ

ขณะวิกฤตไม่มีอะไรช่วยได้

ขณะเคว้งคว้าง ต้องการสิ่งนั้น ไม่พานพบได้

นี่ก็คือ แรงกรรม

ความแยบยลจากการกำหนดจิต ณ ญาณทวาร

ตอนนั้น ผู้น้อยเหมือนคนประสาทเสีย เห็นแพทย์เดินผ่านก็ต้องร้องโอยเสียงดัง เห็นพยาบาลเดินผ่านก็ตกใจเป็นลมหวาดผวาจนขีดสุด จนกระทั่งถึงเที่ยงวันนั้น ท้องเกิดหิว อยากกินแต่ก็กินไม่ได้ ขณะนั้น จึงทำให้ฉุกคิดได้ว่า ***"ฉันกินเจ"***

นึกถึงกินเจแล้วนึกต่อไปได้ว่า ***"กินเจเพราะอะไร"***

นึกได้ว่า ***"เพราะเป็นผู้บำเพ็ญธรรม"***

ไม่เพียงนึกได้ว่าตนเป็นผู้บำเพ็ญธรรม ยังนึกได้ว่าตนเป็นผู้บำเพ็ญธรรมที่ได้รับวิถีธรรมแล้ว คิดต่อไปอีกว่าในเมื่อได้รับ

วิถีธรรมแล้ว เราทำตัวอย่างนี้ ใช่หรือไม่ว่าเหลวเป๋ว ไม่มีพลังของธรรมะในใจเลย ถ้าหากแพทย์รู้ว่าเราเป็นศิษย์ผู้ศรัทธาต่ออี๋ก้วนเต้า มันจะทำให้ชื่อเสียงของอาณาจักรธรรมเสียหายไหม เขาจะว่าเอาได้ว่า "ดูซิเป็นศิษย์ของอี๋ก้วนเต้า แต่ก็ยังร้องโอดโอยอย่างนี้เลย"

คิดดังนี้แล้ว เกิดสงสัยว่าตนเองเป็นผู้ทำลายชื่อเสียงเกียรติคุณของอาณาจักรธรรมใช่ไหม จึงเริ่มตื่นตระหนกใจ

คิดต่อไปอีกว่า "ในเมื่อเราเป็นผู้บำเพ็ญธรรม ผู้บำเพ็ญควรจะต้องยิ่งบำเพ็ญยิ่งอยู่เย็นเป็นสุข ยิ่งมั่นคงแต่ไฉนเราจึงต้องได้รับความทุกข์ทรมานอย่างนี้"

ความทุกข์ทรมานนั้นหนักหนาสาหัสมาก อยากมีชีวิตอยู่แต่ไม่รู้จะอยู่ได้อย่างไร อยากตายก็ตายไม่ได้อีกทั้งความทุกข์ทั้งหมด ล้วนเกิดจากน้ำมือของผู้อื่นทำแก่เราทรมานเราไม่ใช่เราทรมานตนเอง ถ้าหากจะว่าทรมานตนเอง สมควรได้รับโทษอันนี้สร้างกรรมมาเอง ต้องรับไว้เองแต่ผู้น้อยไม่รู้เลยว่า ตนเองได้ทำผิดอะไรไว้ จึงต้องได้รับทุกขเวทนาสาหัสสากรรจ์อย่างนี้

คิดดังนั้นแล้ว ก็อธิษฐานเงียบๆ อยู่ในใจว่าถ้าแม้นข้าพเจ้าเป็นหนี้พวกท่านไว้ หลายปีที่ร่วมงานในอาณาจักรธรรม หากมีกุศลผลบุญใด ขออุทิศให้พวกท่านทั้งหมด ขอพวกท่านจงปล่อยข้าพเจ้าไปสักคนหนึ่ง เถิด

จากนั้นมาก็คิดได้อีกเรื่องหนึ่งว่า "เราไม่ใช่เป็นเพียงศิษย์

ธรรมกาลยุคขาว เรายังได้รับไตรรัตน์ เป็นสิ่งวิเศษสุดสำหรับศิษย์ธรรมกาลยุคขาวอีกด้วย ”

คิดอีกว่า “เดี๋ยวเราจะใช้ไตรรัตน์”

สุดท้าย ตอนเที่ยงแพทย์ฝึกหัดมาอีก ผู้น้อยคิดจะใช้ไตรรัตน์อยู่ตลอดเวลา แต่เป็นเพราะถูกมัดมือไว้ ไม่อาจอุ้มลัญจกรได้ จึงได้แต่คิดว่า กำหนดจิต ณ จุดญาณทวาร

หมอรู้ว่าผู้น้อยหวาดกลัวมาก เพราะทุกครั้งเมื่อหมอเดินมา ผู้น้อยจะร้องเสียงหลง ฉะนั้น จึงยืนคอยอยู่ข้างๆ คอยจนอารมณ์ของผู้น้อยค่อยผ่อนคลายแล้ว จึงค่อยเดินเข้ามาหา มิฉะนั้นพอตกใจเกร็งตัว เลือดก็จะไหลปรี่

สักครู่ เมื่อเห็นว่าผู้น้อยไม่ขยับ จึงเริ่มลงมือผู้น้อยมองดูแววตาของหมอ พอจะรู้ความนัยว่ายังไม่รีบเตรียมใจ หมอจะลงมือแล้วนะ

เขาเริ่มลงมือใช้คีมล้วงลงไป คีบออกมา ผู้น้อยก็กำหนดจิต ณ จุดญาณทวาร

ท่านทั้งหลายลองทายดูซิว่า ขณะที่เขาลงมือคีบนั้นผู้น้อยกำหนดจิต ณ จุดญาณทวารแล้วยังจะรู้สึกเจ็บไหม

ใครที่บอกว่าไม่เจ็บ อีกประเดี๋ยวจบการบรรยายแล้วให้เขากำหนดดูบ้าง ทุกคนช่วยกันตี ดูซิว่าจะเจ็บไหม ไตรรัตน์ของเราแท้จริงแล้วไม่ใช่คุณสมบัติที่จะทำให้ใครไม่เจ็บได้

ไตรรัตน์โดยแท้เพื่อยืนยันสิ่งมีจริง คือ จิตญาณที่อาจพ้นเกิดตาย คืนต้นกำเนิดเดิมได้ ไม่ใช่ใช้เพื่อไม่ให้เจ็บ ไม่ใช่ให้ไม่มีความรู้สึก แต่เพื่อให้เราได้รู้ว่า อะไรเรียกว่า ***"เจ้าบ้าน"*** ชีวิตจิตญาณตน

ขณะนั้น พอผู้น้อยใช้ไตรรัตน์ หมอลงมือคีบสำลีที่อัดอยู่ภายในช่องแผลออก ความรู้สึกยังคงเจ็บ แต่ไม่เจ็บเหมือนก่อน

ครั้งก่อนๆ พอเจ็บก็ออกแรงเกร็ง พอออกแรงเกร็ง ประสาทก็รัดตัวรัดมากเกินขนาดก็เกิดการชักกระตุกชักกระตุกแล้วก็หมดสติไปไม่รู้อีกเลยว่าเกิดอะไรขึ้น ทั้งเจ็บทั้งมึนงง พอได้สติตื่นขึ้นก็ออกแรงเกร็งอีก

แต่ครั้งนี้กำหนดจิต ณ จุดญาณทวาร รู้ว่าเจ็บแต่ก็ผ่อนคลายยอมรับความเป็นจริงที่เกิดขึ้น ไม่ต่อต้านยอมรับการเปลี่ยนยาที่ประจุลงไปใหม่ได้

ฉะนั้น จึงบอกได้ว่า ความเจ็บนั้นเป็นอย่างเดียวกันแต่ความรู้สึกต่างกัน เหมือนตนเองยืนดูภาพจากโปรเจ็คเตอร์อยู่ข้างๆ

(พูดถึงผู้ฟังบรรยาย)

นี่กำลังพูดถึงผู้น้อยเองที่ถูกจัดการ ไม่ใช่ท่านทั้งหลายถูกจัดการ แต่หน้าตาที่แสดงออกของทุกท่าน (ที่ฟังอยู่) กลายเป็นน่ากลัวมาก เพราะอะไร เพราะเหมือนอยู่ในเหตุการณ์นั้นจริง

ฉะนั้นความรู้สึกของผู้น้อย แม้ว่าตนเองจะถูกลงมือ แต่กลับ

เหมือนยืนอยู่ข้างๆ ดูตนเองถูกลงมือ ภาวะทั้งสองต่างกันมาก

ครั้งก่อน ๆ พอทำแผลเสร็จ ผลอย่างหนึ่งที่เห็นคือทั้งเลือดทั้งน้ำที่ชำระแผลจะต้องมีจำนวนถึงสองหรือหนึ่งถังใหญ่ แต่ครั้งนี้กำหนดจิตฯ เลือดที่ไหลในภายหลังไม่ถึงหนึ่งถ้วย ต่างกันมากทีเดียว

หมอถามว่า "ไม่เจ็บเลยหรือ"

ผู้น้อยตอบว่า เจ็บแน่นอนอยู่แล้ว แต่ครั้งนี้ผมไม่ได้ ***"ทนรับ"*** แต่ผม ***"ยอมรับ"***

ถ้าบอกว่าไม่เจ็บ มันเป็นไปไม่ได้ เจ็บแน่ นอกจากจะใช้ยาสลบ

ฉะนั้น เราจะต้องจดจำไว้ให้ดี ไตรรัตน์ไม่ใช่ให้เราไม่เจ็บ แต่เป็นสิ่งประจักษ์ชัดจิตญาณตนรู้ "เจ้าบ้าน" เจ้าตัวจริงคุณประโยชน์นี้ยิ่งใหญ่กว่าการช่วยให้ไม่เจ็บอีกมหาศาลนัก

วันอังคาร หมอมาแต่เช้า พ่อของผู้น้อยด่าว่าหมอ ด่าว่าอย่างฟังไม่ได้เลย หมอก็ตกใจ ได้แต่บอกว่า

"เอาละ เดี๋ยวจะจัดการให้คุณเป็นรายแรกเลย"

ดังนี้ ผู้น้อยจึงเป็นผู้ป่วยผ่าตัดรายแรกของวันนั้นมีการตรวจสอบการทำงานของเส้นสายต่างๆ ผู้น้อยได้รับคำถามว่า "ได้ยินเสียงต๊อกๆ ไหม มือชาไหม"

ตอนนั้น เพราะไม่รู้ว่าเขาจะทำอะไรกับเรา จึงกลัวเพราะ

เป็นคนแรก จึงต้องถูกทดสอบเครื่องไม้เครื่องมือในแผ่นป้ายผู้ป่วยเขียนว่า “ผ่าตัดเวลา ๘.๓๐ น.”

ฉะนั้น ครึ่งชั่วโมงก่อนผ่าตัดนี้ ผู้น้อยจึงตื่นเต้นหวาดกลัว

พอถึงเวลาจะลงมือผ่าตัด พอได้ยินคำถามว่า

“คุณฟั่น ได้ยินไหม” เท่านั้นแล้วก็สลบไป

จนกระทั่งมีเสียงดังก้องหู จึงตื่นขึ้นมาทันที

พยาบาลพูดว่า

“คุณฟั่น ตื่นแล้วนะ ยินดีด้วย ผ่าตัดได้รับความสำเร็จ”

ใจของผู้น้อยคิดว่า

เบาสบายกว่าที่ล้วงทำแผลเปลี่ยนยาเสียอีก

แต่พยาบาลบอกว่า

“คุณอย่าเห็นเป็นเรื่องเล็กๆ นะ ตอนนี้บ่ายสี่โมงแล้ว” นั่นคือ ใช้เวลาผ่าตัดไปห้าชั่วโมงตั้งแต่ ๘.๓๐ น. จนถึง ๑๓.๓๐ น. คงจะเพิ่งถูกเข็นรถออกจากห้องพักฟื้นเมื่อประมาณบ่ายสี่โมงนี่เอง

พยาบาลบอกอีกว่า

“คอของคุณถูกชนจนเละ จึงต้องเปิดหนังทั้งหมดต้องตัดเส้นเลือดที่หัวใจด้านนี้ ดูดไขมัน ตัดเนื้อกลางหลังมาปะที่หน้าคอ”

อย่างนี้ หน้าคอของผู้น้อยจึงถูกเย็บไปสองร้อยห้าสิบสองเข็ม

นับเป็นการผ่าตัดใหญ่ที่ได้รับความสำเร็จ พยาบาลจึงพูดแสดงความยินดีไม่หยุดปาก

ผู้น้อยถูกส่งตัวเข้าไปในห้องผู้ป่วย นอนอยู่บนเตียง นึกถึงเรื่องหนึ่งที่เราจะต้องทำ

ที่เคยทำกันมา เมื่อเราภาวนาขอต่อเบื้องบนแล้วสำเร็จตามนั้นจะต้องกราบขอบพระคุณ "เซี่ยเอิน" ใจของผู้น้อยจึงกังวลอยู่กับการขอบพระคุณ พอดีเพดานเหนือเตียงที่ผู้น้อยนอนอยู่มีโคมไฟครอบลักษณะกลม ผู้น้อยจึงสมมติให้เป็นพุทธประทีปของ "เหลาหมู่" สมมติว่าขณะนี้ผู้น้อยกำลังอยู่ในตำหนักพระ

ผู้น้อยตั้งจิตสานึกขอบพระคุณ "เซี่ยเซี่ยหมิงหมิงซั่งตี้อี้ไป่โค่วโส่ว" พระแม่องค์ธรรมหนึ่งร้อยกราบ

แต่ยังนับได้ไม่ครบร้อยก็หลับไปเสียก่อน เมื่อเจ้ากรรมนายเวรมาถึงตัว จะนอนไม่หลับ จะต้องรอจนกว่าถูกเขาสอบกร้าจนหนำใจแล้ว ถูกเขารังควานจนพอใจแล้ว จึงจะหลับสบายได้

เมื่ออยู่ที่โรงพยาบาลหลายวันนั้น นอนไม่หลับเลยรู้ตัวทุกอย่าง พยายามจะย้อนคิดว่า เมื่อก่อนเราเคยทำความชั่วร้ายอะไรบ้างหรือเปล่า คิดจนหลับไปวูบหนึ่ง แต่ก็ต้องตกใจตื่นอีก

เวลาที่เจ้ากรรมนายเวรถึงตัวนั้น มันหนักหนาจริงๆ

ขณะหลับอยู่นั้น ไม่รู้เวลาผ่านไปนานเท่าไร มีใครมาตบข้างเตียงนอนร้องว่า “ลุกขึ้น ลุกขึ้น” จึงลืมตาขึ้นเห็นใครคนหนึ่งยืนอยู่ปลายเตียง เรียกให้เข้าไปหาผู้น้อยมองดู ต้องไม่ใช่คนแน่ๆ เพราะใบหน้ามีแสงเรื่อเรือง

ผู้น้อยรู้ว่าไม่ใช่คน แต่ไม่รู้ว่าเป็นใคร ท่านพูดว่า

“จะพาเจ้าไปที่แห่งหนึ่ง จะไปไหม”

ผู้น้อยตอบว่า “ดีครับๆ”

ความรู้สึกบอกตัวเองว่า ท่านคือ ***พระองค์จอมชันษาเจ้าฯ หนันจี๋เหล่าเซียน-อง***

พระองค์โปรดว่า

“จะไปก็กอดไม้เท้าข้าไว้ให้ดี จะไปละ”

แม้ผู้น้อยจะลอยออกมาจากห้องผู้ป่วยแล้ว แต่ก็ยังเห็นสภาพในห้องได้ มันเป็นความรู้สึกที่อธิบายได้ยาก

เนื่องจากการเหินฟ้าของผู้น้อยเป็นไปอย่างไม่ค่อยสบายตัว ในใจจึงคิดว่า

“พระองค์ได้โปรด กระผมไม่ไปแล้ว”

ปรากฏว่าท่านรู้ จึงกรอกพลังอุ่นเข้ามาให้ เนื้อตัวจึงเกิดความสมดุลคงที่

ระหว่างทางเหินฟ้า มาหยุดอยู่ ณ ที่กว้างแห่งหนึ่งพระองค์จอมชันษาเจ้าฯ จูงมือผู้น้อยเดินไป ผ่านขั้นบันไดผ่านเข้าประตูบานหนึ่งปรากฏหนังสือสามตัวตรงหน้าคือ***"ทักษิณาทวาร(หนันเทียนเหมิน)"*** สองข้างประตูมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ฉลองพระองค์ชุดขาวสวมเกราะ ดูออกว่าน่าจะเป็นแม่ทัพ

ไกลออกไปหน่อย เห็นผู้คนมากมายเข้าแถวรอลงทะเบียนตอบไตรรัตน์ ตอบคำถามอื่นๆ

พอผ่านเลยทักษิณาทวาร พระองค์จอมชันษาเจ้าฯก็พาผู้น้อยเหินฟ้าต่อไป แต่ผู้น้อยมีข้อข้องใจ พระองค์จึงถามผู้น้อยว่า

"เจ้ารู้ว่าที่ผ่านมาเดี๋ยวนี้นั้นคือที่ไหนไหม"

ผู้น้อยตอบว่า ***"ทักษิณาทวาร"***

ผู้น้อยตอบแล้วก็ดีใจ เพราะอะไร เพราะผู้น้อยคิดว่า" การบำเพ็ญของเรา ถ้าไม่ต้องตอบไตรรัตน์จะผ่านทักษิณาทวารได้"

ผู้น้อยจึงจงใจทูลถามพระองค์จอมชันษาฯว่า เราจะผ่านทักษิณาทวาร จะต้องตอบไตรรัตน์มิใช่หรือขอรับ ถ้าเช่นนั้นทำไมกระผมจึงไม่ต้อง"

พระองค์ยิ้ม ไม่ตอบ แต่ชี้ที่พระองค์เอง

ความเป็นจริงก็คือ เป็นเพราะพระองค์นำพาเข้ามาแน่นอนทหารฟ้า แม่ทัพฟ้าจึงไม่เอาตัวผู้น้อยไปตอบไตรรัตน์

ก็เหมือนทางโลก เมื่อเราจะเข้าทำเนียบประธานาธิบดี พอ

ดีเป็นประธานาธิบดีเองจูงมือเราเข้าไปในทำเนียบ คงไม่มีตำรวจรักษาการนายไหน นำเราไปตรวจสอบบัตรประชาชนหรอกถูกไหม?

อย่างเดียวกัน เรากลับไปเบื้องบน คือเซียนพุทธะพาเรากลับขึ้นไป แน่นอนก็จะไม่ต้องตอบคำถามตรวจสอบความถูกต้องเหล่านั้น ผู้น้อยเป็นผู้อาศัยพระบารมีคุณอย่างเดียว

ภายหน้า เรากลับคืนฟ้าเบื้องบน ล้วนจะต้องตอบไตรรัตน์ ถ้าเราเป็นผู้บำเพ็ญจริง ก็จะไม่เพียงตอบไตรรัตน์ที่เป็นนามรูปญาณทวาร รหัสคาถา ลัญจกรเท่านั้นควรจะตอบความชัดจริงของไตรรัตน์ที่เป็น"กุศลบุญคุณธรรมปัญญาธรรมเมตตากรุณาธรรม" ที่ยิ่งกว่าขอเพียงเราบำเพ็ญจริง เคี่ยวกรำจริง ภายหน้าจะไม่ต้องเป็นหวงอย่างเด็ดขาดว่า จะถูกกันอยู่ภายนอกทักษิณาทวาร

บางคนที่ปฏิบัติบำเพ็ญมาชั่วชีวิต พอสูงวัย ความจำไม่ดี ถ้าอย่างนั้นจำไตรรัตน์ก็ไม่ได้ก็ไม่ได้ผ่านทักษิณาทวารนะซิ ใช่ไหม

แท้จริงไม่เป็นเช่นนั้น เบื้องบนจะพิจารณาตรวจสอบอย่างถี่ถ้วนแน่นอน

ระหว่างที่เหินฟ้าต่อไป พระองค์จอมชันษาฯ ทรงเมตตากรุณามากโปรดว่า

พรหมโลก เบื้องฟ้ารวมมีห้าทวาร มีชื่อเป็น"ออก ตก ใต้ เหนือ กลาง"

บูรพาทวาร เปิดกว้างให้ในธรรมกาลยุคเขียว ฉะนั้นใน บูรพาทวาร ผู้บำเพ็ญสำเร็จล้วนเป็นตรีเทพพิทักษ์มหาราช

ยังมีผู้ที่งดงามด้วยอักษรศิลป์ เช่นสามคุณ(ซันไฉ) ส่วนใหญ่ โดยประมาณมาจาก ***"พระปราสาททักษิณารัศมี (หนันฮว๋ากง)"*** ทางบูรพาทวาร

สำหรับยุคแดงทั้งพระสงฆ์นักพรตบาทหลวง(ศาสนาคริสต์) ล้วนกลับสู่ประจิมทวาร ภายหลังเมื่อยุคนี้ผ่านไปแล้ว ประจิม ทวารก็จะไม่มีผู้บำเพ็ญในยุคนี้ มีประตูเดียวที่เปิดกว้างให้คือ ทักษิณาทวาร ไม่ว่าจะบำเพ็ญในศาสนาใด จะเป็นศาสนาปราชญ์ พุทธศาสนา เต๋า คริสต์ อิสลาม จะกลับคืนพรหมโลกเบื้องสูง ยัง จะต้องผ่านประตูทักษิณาทวารนี้ก่อน

ถ้าเราบำเพ็ญในพุทธศาสนาสำเร็จจริงๆ ผ่านทักษิณาทวาร แล้ว ก็กลับไปยังพุทธเกษตรประจิมทิศพุทธเกษตรไม่ใช่หมายถึง พระอมิตาภะเท่านั้นที่ประทับอยู่ ที่นั่นคือวิสุทธิเกษตร เป็นแดน บริสุทธิ์หมดจดแท้จริงก็คือ พรหมโลกเบื้องสูงทั้งนั้น เป็นส่วนหนึ่ง ของพรหมโลกเบื้องสูง

เบื้องบนอุดรเป็นสังกัดใดเล่า นั่นก็คือ ฝ่ายอัสนีบาต ฝ่ายวายุ ฝ่ายพยัคฆ์ ฝ่ายมังกร จอมเทพพิทักษ์ธรรมทั้งหลาย ทหารฟ้า แม่ทัพฟ้า ล้วนอยู่ ณ เบื้องฟ้าอุดรรวมทั้งจอมราชบุตร นาจา ผู้พี่ชาวธรรมก็อยู่ที่เบื้องฟ้าอุดรขุนพล แม่ทัพฝ่ายยุทธล้วน อยู่ที่เบื้องฟ้าอุดร

ยังมีเบื้องฟ้ากลาง ก็คือเหล่าเทวดานางฟ้าทั้งหลายทั่วไปที่บำเพ็ญสำเร็จ

ผู้สำเร็จธรรมระดับนี้ ก็ต้องผ่านทักษิณาทวารด้วยเช่นกัน ฉะนั้นจึงกล่าวว่า

"บัดนี้ มีประตูอยู่หนึ่งเดียว คือ ทักษิณาทวาร"

หมื่นศาสน์พากันก่อเกิดเฟื่องฟู ก็ยังคงจะต้องกลับคืนความเป็นหนึ่งเดียว

มังกรทอง มังกรมรกตต่างทำหน้าที่

เหินฟ้าต่อไปอีก ทันใดพระองค์จอมชันษาฯ ก็หยุดลงบอกว่า "ถึงแล้ว" ผู้น้อยก็มองเห็นว่าเป็น

"ศาลจารึกบารมีคุณ (กงเต๋อฉือ)"

ที่นั่นมีมังกรองค์หนึ่ง พระองค์จอมชันษาฯบอกว่า "ท่านเป็นมังกรพิทักษ์ธรรม ศาลบูชาบารมีคุณที่พรหมโลกเบื้องสูงนี้ท่านเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ผู้พิทักษ์ธรรมหนอ"

มังกรอีกองค์หนึ่ง ***สีมรกต*** ทำหน้าที่สำรวจตรวจสอบมิจฉาดำริ ความคิดมิชอบของพวกเราชาวธรรม ใจชั่วคิดชั่ว ใจบาปทำบาป นั่นก็คือ โทษผิดบาป

ผู้น้อยต้องสะท้านงัน ต่อสายตาของมังกรมรกตองค์นี้อยู่ชั่วขณะหนึ่ง แววตานั้นเหมือนจะบอกกับผู้น้อยว่า

"ไม่ต้องมาทำเสแสร้งอีก โทษผิดบาปของเจ้าเรารู้หมด"

เห็นแล้วทำให้คร้ามขยาดยิ่งนัก

พระองค์จอมชันษาฯว่า "ตามเข้ามา" ตามเข้าไปแล้ว พระองค์โปรดอธิบายว่า

เราทุกคนได้รับธรรมะ ล้วนต้องถวายใบคำขอ ***"สาส์นมังกรฟ้า (หลงเทียนเปี่ยว)"***

คำว่า ***"หลง"*** คือ มังกร หมายถึงอะไร แสดงถึงอิน-หยาง ทำหน้าที่สำรวจตรวจสอบบาปบุญคุณโทษของเรา

คำว่า ***"เทียน"*** แปลว่า ฟ้า แสดงถึงอะไรผ่านประตูศาล จารึกบารมีคุณ ภายในจะเป็นผังฟ้า "เทียนปั่ง"

คำว่า ***"เปี่ยว"*** คือ อักษรสาส์นที่ทูลถวาย

"หลงเทียนเปี่ยว" จึงหมายถึง "สาส์นมังกรฟ้า" (ไทยเราใช้คำให้เข้าใจง่าย ๆ ว่า ***"สาส์นเทวนาคราช"*** หรือ ***"ใบคำขอ"***)

นั่นก็คือ กระดาษที่จารึกชื่อผู้ขอรับธรรมะในโลก

ดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า ณ พรหมโลกเบื้องบนมีประจักษ์หลักฐานแท้จริงของหลงเทียนเปี่ยว "สาส์นมังกรฟ้า" หรือ "สาส์นเทวนาคราช" "ใบคำขอ" ที่ถวายชื่อขึ้นไป

สามชีวิตเมื่อสามร้อยปีก่อน

หลังจากเกิดอุบัติเหตุเรื่องรถแล้ว ที่แคลงใจมาก

"ฉันตั้งใจร่วมงานธรรมถึงเพียงนี้ ทำไมยังเกิดเรื่องอย่าง

นี้ได้ถูกทดสอบใหญ่ถึงเพียงนี้การทดสอบขนาดนี้ทำให้ฉันทรมานอยู่กับภาวะอยากมีชีวิตอยู่ แต่ขอไม่ได้ อยากตายไม่อาจตาย”

ผู้น้อยกังขาที่สุดก็คือข้อนี้

พระองค์จอมชันษาทักษิณาลัยโปรดว่า

เจ้าไม่ต้องแคลงใจ สิ่งที่เกิดล้วนเป็นเหตุต้นผลตาม รถเกิดอุบัติเหตุครั้งนี้ เจ้าสร้างเหตุไว้ที่จีนแผ่นดินใหญ่ เมื่อสามร้อยปีก่อน เจ้าเป็นลูกชายชาวประมงผู้ยากจน เติบใหญ่แล้วก็ชักชวนเพื่อนร่วมหมู่บ้านสามคนออกไปผจญภัยหาเงิน เนื่องจากไม่มีความรู้ความสามารถ ทำเป็นอยู่อย่างเดียวคือ ขโมยแย่งชิง ล่อลวง ทำแต่เรื่องเลวร้าย พอได้เงินมาก็ลืมตัว ใคร่จะได้ล้างมือในอ่างทองคำ

อาวุโส(ผู้ฟัง)โปรดพิจารณาคนที่ทำความชั่วร้ายมาทุกอย่างแล้วนั้น เมื่อคิดจะเลิก แต่ติดอยู่ที่พรรคพวกจะร่วมแบ่งปันผลงานที่ทำมาด้วยกัน อีกทั้งกลัวเขาจะหักหลัง

เพราะเกิดความคิดนี้ ผู้น้อยจึงเกิดจิตคิดชั่วร้ายว่าจะต้องฆ่าปิดปาก

เที่ยงคืน ระหว่างกลับหมู่บ้าน จึงฆ่าเพื่อนไปสองคน อีกคนหนึ่งใช้ตะขอแขวนคอให้เขาตาย

ในชาตินั้น ได้ฆ่าเขาทั้งสามคนนั้น ฮุบเงินทองทั้งหมดไว้คนเดียว กลับมาอยู่หมู่บ้านตน

เนื่องด้วยได้เงินทองอำมหิตมามากมาย เกิดความหวั่นไหว จึงได้สละทรัพย์สร้างสะพาน ทำถนน ช่วยสร้างที่อยู่อาศัย และให้เงินแก่ครอบครัวของสามคนที่ถูกผู้น้อยฆ่าตาย ดังนั้น คนโฉดชั่วร้ายจึงกลายเป็นนักบุญด้วยปากของชาวบ้านไป

อยู่มาจนอายุได้ห้าสิบกว่าปี สุดท้ายไม่รู้เป็นเพราะเหตุใด กินไม่ได้นอนไม่หลับทุกวันพอหลับตาก็เห็นคนมาตามล่า เห็นตัวเองตกลงไปในเหว น่าสะพรึงกลัวเป็นที่สุดผู้ใหญ่บ้านห่วงใยมาถามไถ่ให้กำลังใจ เมื่อรู้อาการแล้ว ผู้ใหญ่จึงแนะนำว่า

"มีพระสงฆ์รูปหนึ่งฌานบารมีแก่กล้าจะช่วยแก้ไขผู้น้อยในชาตินั้นจึงเดินทางไป เมื่อไปถึง หลวงพ่อถามเป็นคำแรกว่า

"ในชาตินี้ไปทำผิดคิดร้ายอะไรมา" ผู้น้อยจำใจสารภาพว่า ชิงทรัพย์ ฆ่าคน

หลวงพ่อว่า

"นี่คือกรรมตามสนองทันตาเห็นในชาตินี้หนอ"

กระผมจะแก้กรรมได้อย่างไร

"จะต้องรีบฉุดช่วยวิญญาณ สร้างบุญกุศลแก่เขา"

"สร้างได้อย่างไร"

"จัดประชุมธรรมทำพิธีปรกแผ่ อุทิศกุศลทั้งหมดสามครั้ง" พระสวด แจกทาน ปล่อยปลา เต่า ตะพาบจำนวนมากลงแม่น้ำ ฯลฯ (สมัยนั้นใช้วัวควายไถนา จึงน้อยนักที่จะฆ่ากิน ซึ่งต่างกับ

ปัจจุบันที่ต้องขอซื้อจากปศุสัตว์ โรงฆ่ามาปล่อยให้ชาวนาเลี้ยงไว้จนตายเอง)

ตอนนั้น ผู้น้อยยังไม่วางใจ จึงเรียนถามต่อไปอีกว่า

"จัดพิธีอย่างนี้สามครั้งแล้ว ใช่หรือไม่ว่าหมดหนี้หมดกรรมกับพวกเขาแล้ว"

หลวงพ่อตอบว่า

"ไม่ ที่ตอบสนองคือชาตินี้ สวดมนต์ประชุมธรรมทำพิธีฉุดช่วยได้ผลเพียงให้กรรมตามสนองช้าลงสักหน่อยเท่านั้น ต้นตอไม่อาจตัดขาดได้ เจ้าต้องบำเพ็ญหนอ เมื่อภายหน้าได้มรรคผลจึงจะตัดจากเหตุและผลกรรมได้"

สุดท้าย หลวงพ่อให้ผู้น้อย ถือศีลกินเจ สวดมนต์ไหว้พระ

ผู้น้อยจึงเริ่มบริจาคทรัพย์สร้างวัด จากนั้นคือเดินสู่หนทางผู้บำเพ็ญ

ผู้นำพารับรองจากสามร้อยปีก่อน

ย้อนกลับไปดูเพื่อนร่วมทำชั่วสองคนที่ถูกผู้น้อยฆ่าตายนั้น เขาตกนรกไปรับทุกข์ทรมาน ถูกตัดสินสามร้อยปี ส่วนคนที่ถูกแขวนคอตาย วิญญาณอาฆาตไม่คลายกลายเป็นผีร้ายสิงสู่อยู่ข้างบ่อขุด

วิถีของผีร้ายนั้นการตัดสินโทษคือ ไม่มีกำหนดเหมือนนรกอเวจีที่จะไม่ได้ผุดไม่ได้เกิดอีก จะต้องรอจนกระทั่งบุญปัจจัยมาถึง

มีผู้ชี้ทางสว่าง กล่อมเกลาใจให้เปลี่ยนแปลง จึงจะมีโอกาส

สองคนแรกถูกลงโทษทรมานในนรกครบกำหนดสามร้อยปีแล้ว ปลดปล่อยออกมา สิ่งแรกที่วิญญาณทั้งสองจะทำคือ แก้แค้น แต่จะหาตัวผู้น้อยได้อย่างไรทั้งสองไปตามหาที่หมู่บ้าน เมื่อสามร้อยปีดูก่อนเฝ้ารอคอยค้นหาไปทุกชาติว่าจะมาเกิดใหม่หรือยัง สุดท้ายตามมาพบผู้น้อยในชาตินี้ เมื่อผู้น้อยอายุได้สิบแปดปี

อันที่จริงผู้น้อยจะต้องใช้หนี้เขาด้วยชีวิต แต่พอดีเมื่ออายุได้สิบแปด ก็ได้พบกับหลวงพ่อผู้มีพระคุณเมื่อสามร้อยปีก่อน ท่านบำเพ็ญจนบรรลุอรหัตผล แต่เนื่องจากอาณาจักรธรรม ยุคนี้มี “เทียนมิ่ง” เพื่อที่จะช่วยเสริมสร้างมหาบุญวาระปรกโปรดสามโลก จึงมาถือกำเนิดใหม่ใกล้ชิดอาณาจักรธรรม ร่วมงานสร้างสรรค์ปรกโปรดเต็มกำลังเป็นเจี่ยงซือ ท่านก็คือผู้ที่มาเคาะประตูห้องอย่างจริงจัง คือนักศึกษารุ่นพี่คนนั้น ท่านเป็นอิ่นซือ

อิ่นซือของผู้น้อยในชั่วชีวิตนี้ก็คือ พระสงฆ์ผู้มีบุญสัมพันธ์ต่อกันมาเมื่อสามร้อยปีก่อน

เป่าซือ ผู้รู้เรื่องของผู้น้อยเป็นใครหรือ ท่านก็คือผู้ใหญ่บ้านเมื่อสามร้อยปีก่อน ชาตินี้ก็คือนักศึกษารุ่นพี่ที่ตบโต๊ะคนนั้น

ดังนั้น จึงกล่าวว่า ผู้น้อยมีบุญสัมพันธ์กับอิ่นเป่าซือมาเจ็ดชั่วอายุคน มันไม่ใช่ง่ายเลย เราจะต้องศึกษากับอิ่นเป่าซือให้ดี หากอิ่นเป่าซือถดถอยจากทางธรรม จะต้องช่วยกระตุ้นส่งเสริมให้ดี

สวดมนต์ ท่องบ่นพระคัมภีร์ มีบุญบารมีแน่นอน แต่ที่สำคัญคือ จะต้อง ***“อุทิศ”*** เอาแต่สวดท่องแต่ไม่อุทิศส่วนกุศล เท่ากับใจปิด ไม่กล้าเปิดกว้าง ไม่เผื่อแผ่ให้

คนที่ค่อนข้างหมกมุ่นขุ่นใจ เราส่งเสริมให้เขาสวดมนต์ ท่องบ่นพระคัมภีร์ แต่เราลืมบอกให้เขาสร้างบุญอุทิศส่วนกุศลด้วย หากไม่อุทิศส่วนกุศล ไม่แผ่เมตตาข่มใจไม่คลาย ผูกมัดไว้จะไม่ค่อยเห็นผล หากอุทิศส่วนกุศล กิเลสวิสัย ความหมกมุ่นขุ่นใจก็จะลดลง

ดังกล่าวข้างต้น คือ เหตุต้นผลตามที่ผู้น้อยต้องประสบอุบัติเหตุ เพราะเคยฆ่าเขา ชาตินี้จึงต้องรับกรรมตามสนอง

เหตุต้นผลตามสามชาติชดใช้ในสามวัน

พระองค์จอมชันษาฯโปรดแก่ผู้น้อยว่า

“เจ้ามานี่ มานี่”

จากนั้นดำเนินไปพลางโปรดไปพลางว่า

“เจ้าเอ๋ย ที่ต้องได้รับความเจ็บปวดทุกข์ทรมานมากมายอย่างนี้นั้น แท้จริงแล้วก็เพราะเจ้ากรรมนายเวร เขาตามทวง อันที่จริงเขาจะเอาชีวิตเจ้าตั้งแต่ตามเจอแล้ว”

พระองค์โปรดอีกว่า

“แต่ว่าเห็นแก่ที่เจ้าปฏิบัติบำเพ็ญในอาณาจักรธรรม ยังนับว่าพอมีศรัทธาจริงใจบ้าง”

แน่นอน ผู้น้อยเองไม่กล้ากล่าวว่าได้ศรัทธาจริงใจนัก แต่ผู้น้อยเคยพยายามที่จะไปทำอะไรบางอย่าง ก็คือที่เล่าให้ท่านทั้งหลายฟังแล้วตอนต้น ที่พระองค์ว่าศรัทธาจริงใจ คงเป็นส่วนที่กล่าวมาแล้วกระมัง

พระองค์โปรดว่า

"ฉะนั้น จึงให้เหตุต้นผลตามสามชาติของเจ้าชดใช้ให้หมดไปในสามวัน"

ซึ่งแท้จริงไม่ใช่จะชดใช้หมดได้ในสามวันหรอก แต่หมายถึงให้สามวันอันสุดจะทนได้นั้น แสดงให้รู้แรงเวรกรรมที่ทำไว้ในสามชาติต่างหาก

แต่ก่อน ผู้น้อยนำพาคนได้คล่องมาก จึงมีความคิดอย่างหนึ่งว่า

"อย่างเรานี้ ภายหน้าควรจะได้รับความสำเร็จไม่เลวแน่"

แท้จริงแล้ว นี่เป็นความเพ้อพก พอเห็นเจ้าหนี้นายเวรของตนมาประชิด แม้แต่สมาธิก็ยังไม่มี จึงไม่ต้องพูดถึงบุญบารมีอะไรเลย แม้แต่ปัญญาก็ยังไม่เปิด ยังจะพูดถึงบุญบารมีที่ไหนได้

ทุกอย่างล้วนเกิดจากความเมตตากรุณาของพระองค์เซียนพุทธะ

ผู้น้อยประสบอุบัติเหตุ ก็ได้มีเซียนพุทธะมากมายที่ต่อรองกับเจ้ากรรมนายเวรให้ ประมาณเกินกว่าหนึ่งร้อยพระองค์

ทำไมจึงว่าเกินกว่าหนึ่งร้อยพระองค์ เพราะผู้น้อยชอบนำพาคนรับธรรมะมาก

ทุกครั้งที่มีพิธีถ่ายทอดธรรมะ ก็จะนำพาคนมารับธรรมะและศึกษา ขณะนั้น เซียนพุทธะจะโปรดประทับลงพิทักษ์ตำหนักธรรม ซึ่งพระองค์จะมีเวรผลัดเปลี่ยนกันทุกครั้ง จึงอาจจะไม่ใช่พระองค์เดิมชุดเดิม เพียงแต่ขณะทำพิธี เราได้อยู่ในพิธีนั้น ก็คือได้ผูกบุญสัมพันธ์กับพระองค์

โดยเฉพาะผู้น้อยชอบนำพาคนมา ผู้น้อยได้เป็นอิ๋นเป่าซือบนเปี่ยวเหวินก็จะมีชื่อจารึกไว้ถวายขึ้นไป เท่ากับได้ผูกบุญสัมพันธ์กับพระองค์ไว้มากมาย

ฉะนั้น เมื่อเกิดอุบัติเหตุครั้งนี้ จึงน่าจะมีเซียนพุทธะเกินกว่าหนึ่งร้อยพระองค์ช่วยผู้น้อยคลี่คลายแก้ไขเรื่องนี้

ท่านทั้งหลายลองคิดดูวันนี้หากมิใช่ได้รับธรรมะปฏิบัติธรรมอยู่ในอาณาจักรธรรมอี๋ก้วนเต้า ได้แต่กราบไหว้ไปตามศาลเจ้าวัดวาอารามต่างๆ เราจะต้องใช้เวลาอีกกี่ปี จึงจะผูกบุญสัมพันธ์กราบไหว้เซียนพุทธะได้มากมายถึงร้อยกว่าพระองค์

ฉะนั้น แม้ว่าจะเป็นตำหนักพระเล็กๆ เรียบง่ายธรรมดา แม้แต่ตำหนักพระเฉพาะกาล เพียงขอให้ทำพิธีถ่ายทอดธรรมะได้เท่านั้น ขอให้สาธุชนได้อาศัยรับวิถีธรรมจากพระวิสุทธิอาจารย์ได้เท่านั้น ให้ได้เป็นที่อธิบายให้สาธุชนเข้าใจในจิตญาณตนว่ามาจากเบื้องบนเท่านั้น แม้จะเป็นเพียงเฉพาะกาลก็ได้ผูกบุญ

สัมพันธ์กับเซียนพุทธะมากมายแล้ว

แต่ในทางตรงกันข้ามหากมีแต่ตำหนักพระเฉยๆไม่มีพิธีการอาราธนาเซียนพุทธะประทับมา ไม่ดำเนินงานธรรมแต่อย่างใดก็จะกล่าวไม่ได้เสียด้วยซ้ำว่า ตำหนักพระนี้มีเทียนมิ่ง มีอนุตตรพระโองการฟ้า

วิถีนรก วิถีเปรตสามวันในโรงพยาบาล

พระองค์จอมชันษาฯโปรดว่า

"เดิมทีเจ้ากรรมนายเวรเขาไม่ยอมปล่อยเจ้า เพราะเหตุว่าเจ้าเคยเป็นเพื่อนสนิทที่สุด วางใจได้จึงไปกับเจ้า แต่กลับถูกเพื่อนสนิทที่วางใจได้ฆ่าเสียอย่างนี้ ความอาฆาตแค้นจึงแรง ไม่ใช่จะไกล่เกลี่ยได้ง่าย แต่เพราะเซียนพุทธะมากมายร่วมช่วย..."

"...สุดท้าย เจ้าหนี้ชีวิตทั้งสามจึงยอมตกลงว่า..."

"ไม่เอามันตายก็ได้ แต่ว่า... เรารับทุกข์ทรมานในนรกมานานปี มันไม่ได้รับทุกข์ เราไม่ยอม"

สุดท้าย ผู้น้อยได้พ้นจากความตาย... แต่แรกเป็นๆ ไม่อาจพ้น ให้ผู้น้อยรับรู้รสชาติอยู่ในโรงพยาบาลสามวันว่า อะไรเรียกว่า ***"วิถีนรก วิถีเปรต"***

ทุกขณะในโรงพยาบาล ผู้น้อยต้องรับโทษทัณฑ์ทรมานจาก ***"ขุมนรกมีดเชือดคอ"*** แพทย์พยาบาลมาเปลี่ยนยาทุกครั้ง คือเหมือนถูกเชือดคอสดๆ ทุกครั้งทรมานสุดทนจนสลบไป นี่คือ

โทษทัณฑ์ในนรกที่***ตายฟื้น ฟื้นตาย*** รับทุกข์ทรมานเรื่อยไปไม่จบสิ้น พอทำแผลเปลี่ยนยา ผู้น้อยจะเย็นจากศีรษะไปถึงปลายเท้า เพราะอุณหภูมิจากเครื่องให้เลือดต่ำกว่าอุณหภูมิของเลือดในร่างกาย เพราะฉะนั้นเลือดจากเครื่องให้เลือดไหลเวียนไปถึงส่วนไหนของร่างกาย ร่างกายส่วนนั้นก็จะเย็นเฉียบ

เมื่อเจ็บมากเกร็งตัว ออกแรงต้าน ชักกระตุกกล้ามเนื้อก็จะแข็งทื่อเหมือนตาย ตัวเย็น ตัวแข็งทื่อ ก็คือซากศพคนตาย อย่างนี้ไม่ใช่ตายฟื้น ฟื้นตาย หลายครั้งหรือ

พระองค์จอมชันษาฯโปรดต่อไปว่า

"ขณะที่เจ้าอยู่โรงพยาบาล ไม่ว่าหายใจ ดื่มน้ำเจ็บร้อนจากลำคอลงไปถึงในท้อง ***เหมือนเปรตที่ต้องกลืนไฟ*** อีกทั้งยังดื่มกินไม่ได้ ยิ่งทุกข์ทรมานหนักขึ้น สภาพนี้ทำให้เจ้าเข้าสู่วิถีเปรต ให้รู้ว่ามันน่าสงสาร น่าเวทนาเพียงไร"

หลอดคอของผู้น้อยในขณะนั้น อย่าว่าแต่กลืนน้ำลาย แม้แต่หายใจเข้าและจะหายใจออกก็ยังขยาดมาก เพราะเจ็บเหลือเกิน

เวลาหายใจออก ความเจ็บตามติดทิ่มแทงมากับลมหายใจที่ผ่อนออก หากผ่านจากคอออกทางปากยิ่งเจ็บมากจึงได้แต่หายใจเข้า อัดไว้ไม่กล้าหายใจออก จนกว่ามันจะค่อยๆ ผ่อนเองทรมานจริงๆ

พอกลั้นลมหายใจออกอยู่นาน เหงื่อก็จะท่วม ในทรวงอกเหมือนสุมไฟไว้ ภาวะที่ได้รับนี้ คือวิถีเปรตแน่แท้

ดังนั้น ผู้น้อยจึงไม่เพียงรับรสชาติความทุกข์ที่กลืนน้ำไม่ได้ ยังถูกยาปฏิชีวนะซึมซาบจนปากเหลือง ปากบวมเป่ง เนื้อหนังปากเปื่อย อย่างนี้ไม่ใช่วิถีเปรตที่ได้รับหรือ

พระองค์จอมชันษาฯโปรดอีกว่า

เจ้าจะได้พักเพียงช่วงสั้นเวลา ๒๓.๐๐ น.

ผู้น้อยแย้งว่า

"ไม่มี กระผมนอนพักอยู่บนเตียงทั้งวัน"

พระองค์จอมชันษาฯโปรดย้ำว่า

"มี เวลา ๒๓.๐๐ น. พยาบาลจะฉีดยา (ระงับปวด) ระงับการอักเสบให้ จากนั้นประมาณสิบกว่านาที เจ้าก็หายเจ็บปวด"

ผู้น้อยนึกขึ้นได้จงยอมรับว่า

"ใช่ขอรับ ใช่ขอรับ พยาบาลจะฉีดลงในสายน้ำเกลือโดยตรง"

พระองค์โปรดอีกว่า

"ยี่สิบสามนาฬิกาเป็นเวลากินของเปรต ระหว่างนั้นจึงให้เจ้าพักสิบนาที"

ให้พักสิบนาทีไม่ใช่สวัสดิการแน่นอน แต่เป็นเพิ่มการเรียกร้อง เพราะพอยาระงับอักเสบหมดฤทธิ์ ผู้น้อยก็จะกดกริ่งเรียกพยาบาลมาฉีดเพิ่มให้อีก มันจะได้ไม่เจ็บปวด มิฉะนั้น มันจะตึง

มากปวดมาก

พยาบาลว่า

“ไม่ได้ ฉีดมากไปแผลจะติดไม่สนิท”

พระองค์จอมชันษาฯโปรดว่า

“อยู่โรงพยาบาลสามวันนี้ ไม่เพียงนอนไม่หลับอีกทั้งมโนวิญญาณการรับรู้จะตื่นตัวเป็นพิเศษ ความชั่วผิดบาป เรื่องที่ไม่ดีทั้งหมดจะรุมล้อมกันเข้ามา จะคิดออกมาได้ทั้งหมด เพราะแรงของกรรมเวรมันปรากฏตรงหน้าหนอ”

เจ้าจะต้องรู้ว่า มโนวิญญาณชัดเจน แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ (เหมือนขณะถูกผีอำ) นี่ก็คือ แรงของกรรมเวร(การกระทำที่เกี่ยวบาปเกี่ยวเวร) อย่างนี้เข้าใจไหมอาจจะเปรียบได้ว่าขณะทำความเลวร้าย มโนวิญญาณชัดเจนว่ามันเลวร้าย แต่เราก็ยังคงทำ อย่างนี้เรียกว่า ***“ไม่อาจต้านแรงของกรรมเวร”***

ฉะนั้น หลายคนที่บอกว่า ตนเองเหลวไหลไปได้อย่างไร ทั้งๆ ที่รู้ผิดชอบชั่วดีอยู่ แต่กลับคิดว่า “คงไม่เป็นไร คงไม่มีใครรู้เห็น”

นี่เป็นไปในขณะมโนวิญญาณชัดเจน เรียกว่า ***แรงของกรรมเวรดึงไป***

จะต้องเปลี่ยนความคิดจาก “คงไม่เป็นไร คงไม่มีใครรู้เห็น” ที่คล้อยตามให้เป็นแรงต้าน แรงยับยั้ง แรงหยุดนิ่ง เท่ากับพยายามตัดทอนแรงกรรมเวรให้อ่อนกำลังลง

พระองค์จอมชันษาฯกล่าวความนี้จบลง ผู้น้อยรีบคุกเข่าลงกราบขอบพระคุณ

พระองค์โปรดว่า "มา ตามมา"

ผู้น้อยจึงเดินตามพระองค์ไปถึง *"ศาลจารึกบารมีคุณ"*

พระองค์โปรดว่า "ผู้ได้รับธรรมะแล้ว จะได้รับการปลูกดอกบัวไว้ยังเบื้องบน ณ "ศาลจารึกบารมีคุณ" นี้ ผู้น้อยอยากรู้อยากเห็นแน่นอน จึงกราบทูลถามพระองค์ว่า"ดอกบัวอยู่ที่ไหนขอรับ"

พระองค์โปรดว่า

"ทางนี้ก็คือดอกบัว"

ผู้น้อยเดินไปดูไม่เห็นมีสักดอก เป็นก้านๆ เหมือนก้านธูป แต่ละบ้านมีป้ายเขียนวัน เดือน ปี เวลา อิ่นซือเป่าซือ เตี่ยนฉวนซือ สถานธรรม ผู้รับธรรม ล่างสุด หมายเหตุลงว่าเซียนพุทธะพระองค์ใด และพระองค์ใดมารับเปียวเหวินใบคำขอขึ้น

ดูก็รู้ทันทีว่าเป็นข้อมูลการรับธรรมะ ผู้น้อยดูอยู่นานทั้งหมด มีแต่ข้อมูลการรับธรรมะไม่เห็นมีดอกบัวสักดอกเลย จึงกราบทูลถามพระองค์จอมชันษาฯว่า

"พระองค์บอกว่ามีดอกบัวไม่ใช่หรือ นี่อย่างไรกัน"

พระองค์โปรดว่า

"คนเหล่านั้น (ตามป้าย) ก็คือ ได้รับธรรมะแล้วแต่ไม่เชื่อมั่นศรัทธาต่อธรรมะ ไม่ได้ดำเนินทางธรรม ไม่ได้ปฏิบัติบำเพ็ญ ฉะนั้น ทะเบียนขึ้นป้ายเทียนปังผังฟ้า ก็คือได้แค่ผูกบุญสัมพันธ์ไว้เท่านั้น"

ฉะนั้น ทุกคนจะต้องเข้าใจ รับธรรมะ แน่นอนรับรองว่าพ้นเกิดตายได้ ***แต่ไม่รับรองว่าท่านจะมีบุญกุศลพร้อมพูน***

ภายหน้าเมื่อได้ขึ้นมายังพรหมโลกเบื้องบน แล้วจะอยู่ได้หรือไม่ได้ ทั้งนี้จะต้องดูที่ตัวเองแล้วละ

ถ้าท่านไม่ได้บำเพ็ญ แม้กลับคืนเบื้องบนได้ แต่จะอยู่ได้ไหม ทันทีจิตกระหวัดถึงโลกมนุษย์ ก็จะลงสู่โลกมนุษย์อีกทันที หรือยังมีจิตผูกพันธ์อีกมากมายในโลก มีระโยงระยางมากไป แม้กลับคืนขึ้นไป ทันทีที่ใจภาวะทางโลกขยับ ก็จะต้องกลับลงมาอีก

เบื้องบนจึงดำรงความยุติธรรม

ถ้าหากเหตุต้นผลตามยังไม่จบสิ้น ชาตินี้จะต้องชดใช้ ถ้าท่านได้บำเพ็ญ ได้บุญบารมี บรรลุปณิธานเหตุปัจจัยแห่งบาปเวรต่างๆ ที่แล้วมาก็จะค่อยๆ คลี่คลายไป ค่อยๆชดใช้ไป

แต่ถ้าหากเป็นหนี้เวรกรรมขนาดหนัก ท่านก็จะต้องรับไปเอง

ผู้น้อยมองจากทางโน้นไป ก้านบัวล้วนติดป้ายสีดำดูดำมืด

ไปหมด อย่างน้อยเป็นจำนวนแสน เท่ากับว่าสอบตกไปมากมายถึงเพียงนี้แล้ว

คนเหล่านี้ล้วนแต่เพียงรับธรรมะ มีแต่ชื่อ ไม่มีการปฏิบัติบำเพ็ญ

ผู้น้อยเห็นว่ามากมายขนาดนี้ รู้สึกตื่นกลัว คิดถึงว่าตนเองก็คงจะมีแต่ชื่อเท่านั้นเหมือนกัน จึงวอนถาม พระองค์จอมชันษาฯ ว่า "กระผมอยากจะดูดอกบัว"

พระองค์รู้ทัน เอาไม้เท้าหัวมังกรจรดลงไป พร้อมกับโปรดว่า "มีนี่ไง ทางนี้ก็คือดอกบัว"

ผู้น้อยมองดู เมื่อกี้เห็นชัดๆ ว่ามีแต่ก้าน แต่บัดนี้เป็นดอกบัวทั้งหมด อีกทั้งกว้างไกลไพศาลจรดขอบฟ้าหาที่สิ้นสุดมิได้

ท่านทั้งหลายอย่าต้องสงสัย เมื่อกี้ผู้น้อยเดินผ่านประตูบานหนึ่งใช่ไหม จากศาลจารึกบารมีคุณเข้าไป เข้าประตูไปแล้วไฉนภายในจึงยังมีขอบฟ้า นี่เป็นเรื่องอัศจรรย์ พรหมโลก เบื้องบนก็คือเป็นเช่นนี้ มองดูเหมือนประตูบานหนึ่งเท่านั้น แต่พอเข้าประตูไปมองดูข้างใน ยังจะกว้างใหญ่กว่าโลกภายนอกประตูเสียอีก

เปรียบอย่างกับว่าเราเห็นอาคารหลังหนึ่ง แต่พอเข้าไปในอาคารกลับได้พบว่า ภายในยังมีอาคารอีกหลายร้อยชั้น

อันนี้ มันเป็นไปไม่ได้หลอกในทางโลก แต่ ณ พรหมโลกเบื้องบนก็คือ เป็นเช่นนี้

พระองค์จอมชันษาฯ เอื้อมมือไปคว้าอย่างไม่เจาะจง ได้บัวมาดอกหนึ่ง

พระองค์กรุณามาก ท่องพระอาคมให้ แล้วโปรดว่า

"ดอกนี้เป็นฐานบัวของเจ้า"

พระองค์กรุณาชำระบาปเวรให้ดอกบัวส่วนหนึ่ง เอาน้ำบุญกุศลล้างบัวดอกนั้น แล้วบริกรรมว่า

"ชำระจิตที่คิดแบ่งแยกของเจ้าไป คืนปัญญาหามีแบ่งแยกไม่ให้แก่เจ้า"

เมื่อใดที่เรามีใจแบ่งแยกเขา-เรา นี่ก็คือ มโนวิญญาณก่อการ

เมื่อใดที่เราไม่มีสิ่งเหล่านั้นก็คือจิตญาณจากฟ้า

จิตญาณจากฟ้าจะมีแต่ความรักแผ่ไพศาล จะมีแต่ใส่ใจมีแต่เมตตากรุณา มีแต่จิตใจอย่างนี้ ดีงามบริสุทธิ์นี่ก็คือ ***"สัจธรรมฟ้า"***

พูดง่าย ฟังก็เข้าใจ แต่...จะให้ใจกับการกระทำเป็นหนึ่งเดียวกันมันไม่ง่ายเลย

พระองค์จอมชันษาฯ ชำระจิตญาณให้เสร็จแล้ว ก็ยื่นบัวดอกนั้นให้แก่ผู้น้อย ผู้น้อยยกขึ้นดม ไม่เคยได้กลิ่นอะไรที่หอมอย่างนี้มาก่อน สูดดมด้วยจมูก เข้าไปได้ถึงสมองและทั่วตัว เบาสบายผ่อนคลายไปหมด จากนั้นมองดูรูขุมขนทั่วตัวก็เรืองแสง

ไม่เพียงแค่เรื่องแสง แต่ฉับพลันได้รับแรงบันดาลใจให้ระลึกได้ว่า

อันที่จริง ฉันอยู่ที่นี่แต่เดิมที อันที่จริงฉันไปจากที่นี่แต่เดิมทีฉันเป็นของที่นี่นี่นา แท้จริงไม่ใช่พระองค์จอมชันษาฯ พาฉันกลับมา แต่ฉันอยู่ที่นี่เป็นเดิมทีต่างหากนี่เป็นความรู้สึกนึกคิดที่ไม่เหมือนกับเมื่อแรกที่มาถึงโดยสิ้นเชิง

ครั้งแรกคิดว่า พระองค์จอมชันษาฯพากลับมาเที่ยวพรหมโลกเบื้องบนเพียงชั่วขณะ แต่บัดนี้กลับรู้สึกว่าเราไปเที่ยวในโลกมนุษย์ชั่วขณะ วันข้างหน้ายังจะกลับมาที่นี่อีก

จึงกล่าวว่า เราทุกคนร้อยทั้งร้อย มาจากฟ้าเบื้องบน เราคือทูตสวรรค์ มาจากฟ้าเบื้องบนจริงๆ

บัวดอกใหญ่ของพระอาจารย์

ผู้น้อยได้พบว่า ณ เบื้องหน้าไกลลิบนั้น มีบัวดอกใหญ่สีทองประมาณเท่าตึกสามชั้นอยู่ดอกหนึ่ง ประมาณอย่างกับเราเห็นอาคาร ๑๐๑ ของไทเป

นี่คงจะเป็นดอกบัวใหญ่ของมหาโพธิสัตว์องค์ใดเป็นแน่ ผู้น้อยตื่นเต้นระทึกใจมาก เป็นความรู้สึกชื่นชมบูชาแท้ๆ

ความระทึกใจที่ใคร่จะใกล้ชิด ซึ่งแน่นอนก็มีความยึดมั่นอย่างหนึ่งอยู่ด้วย อยากจะเข้าไป ดูว่าเป็นของพระโพธิสัตว์พระองค์ใดหนอ ไม่แน่อาจจะเป็นเตี่ยนฉวนซือ

ว้าว! กลับไปในโลกจะต้องไปคารวะรับบารมีคุณจากท่าน

คิดดังนี้แล้ว จึงวิ่งสุดฝีเท้าไปยังสระบัวนั้น

แปลกแท้ ก้าวแรกที่ย่ำลงในสระ ตัวจมน้ำ แต่พระองค์จอมชันษาฯโปรดว่า

"เจ้าเพียงแต่คิดให้ลอย ก็จะลอย"

ผู้น้อยคิดตามนั้น จึงวิ่งไปบนผิวน้ำ วิ่งไป วิ่งไป...

ดอกบัวที่เห็นอยู่แต่ไกลว่าใหญ่มหึมานั้น แต่พอวิ่งเข้าใกล้กลับกลายเป็นดอกบัวมากมาย เหมือนกระจายทั่วทั้งผืนมหาสมุทรกลายเป็นดอกบัวนับล้านๆ ดอก

ผู้น้อยหาดอกใหญ่มหึมาไม่พบ จึงดั้นด้นหาต่อไปจนไปถึงส่วนสูงที่สุดของสระบัว

ทำให้ผู้น้อยต้องทูลถามว่า

"พระองค์ช่วยกระผมดูด้วย ดอกใหญ่มากดอกนั้น หายไปไหน"

พระองค์จอมชันษาไม่ได้ดำเนินตามมา แต่พระสุรเสียงที่ตอบเหมือนดังอยู่ใกล้ๆ หูว่า

"อยู่ใต้ฝ่าเท้าที่เจ้าเหยียบไงล่ะ" (อุปมาศิษย์ทั้งหลายเหยียบย่ำบารมีคุณของพระอาจารย์)

ผู้น้อยก้มลงดู ใหญ่ประมาณเท่ากะละมังเท่านั้น

พระองค์จอมชันษาฯโปรดว่า "เจ้าลงมา เจ้าลงมา"

ผู้น้อยแปลกใจจึงรำพึงถามว่า "ยังไงกันนะ"

พระองค์โปรดว่า

"เจ้าไม่ต้องสงสัย ดอกใหญ่นั้นคือของอมตะพุทธะจี้กง พระอาจารย์ของพวกเจ้า"

"ของพระอาจารย์..." ผู้น้อยทวนคำ... รำพึง... ทั้งตื่นเต้น ดีใจ ทั้งไม่เข้าใจ... ดูแต่ไกลดอกใหญ่มหึมา โดดเด่น แต่ทำไม... จึงกลายเป็นหลายล้านดอกขนาดเท่านี้

พระองค์จอมชันษาฯโปรดว่า

"พระอาจารย์ของพวกเจ้าคุณธรรมบารมีปรกแผ่ ปรกแผ่โดยมิได้ยึดหมายเจาะจง มิได้ให้เฉพาะศิษย์ของพระองค์ มิได้นัดหมายให้เพื่อฟังแต่พระองค์ อย่างนี้จึงมีคุณธรรมบารมี"

เพียงเพราะเขาเป็นเวไนยฯ พระอาจารย์ก็จะไปช่วยพระองค์แรกรับอนุตตรพระโองการฯ โปรดธรรมสามโลก

มีพระอาจารย์จึงมีเราทั้งหลายในวันนี้...

ฉะนั้น ไม่ว่าจะอยู่ในอาณาจักรธรรมหรือผู้บำเพ็ญอื่นๆ ภายนอก ได้รับความสำเร็จทางธรรม เนื่องมาจากพระอาจารย์ของเราก็ดี หรือเนื่องมาจากบุญสัมพันธ์ ทำให้ได้เข้ามาใกล้ชิดบำเพ็ญธรรม คำพูดประโยคแรกของผู้ได้รับความสำเร็จ (ผลงานระดับหนึ่ง) จะกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า"กั่นเซี่ยเทียนเอินซือ

เต๋อ ขอบพระคุณพระมหากรุณาธิคุณเบื้องบน บารมีคุณพระอาจารย์” เป็นเสียงเดียวกันที่เรากล่าวนำก่อนบรรยายธรรม

อมตะพุทธะจี้กง พระอาจารย์ของเรา พระองค์ทรงปรกแผ่มหาบารมีคุณที่ได้วิริยะปฏิบัติบำเพ็ญมาทั้งหมดปกป้องผองเรา...

ฐานบัวใหญ่เล็กต่างกัน

“ฐานบัวเก้าระดับ” เป็นมาอย่างไร เป็นมาจากคุณธรรมบารมีที่เกิดจากจิตญาณ ไม่ได้หมายความว่าอี้ก้วนเต้าจึงจะมี “ฐานบัวเก้าระดับ” บำเพ็ญวิถีศาสน์อื่นๆ เขามีเพียงสองระดับ ไม่ใช่อย่างนี้

คุณธรรมบารมีฯ เพียงพอก็จะมีฐานบัวเก้าระดับได้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าบำเพ็ญอยู่ในลัทธิศาสน์ใด เพียงแต่ว่า ในอาณาจักรธรรมของเราดำเนินการปรกโปรดแพร่ธรรมนำพาส่งเสริมได้

ความแตกต่างอยู่ตรงนี้

ผู้น้อยทูลถามอีกว่า

“นอกจากดอกใหญ่ของพระอาจารย์แล้ว ดอกอื่นๆ ทำไมจึงเล็กบ้างใหญ่บ้างขอรับ”

พระองค์โปรดว่า

อันที่จริง พุทธญาณของเราทุกคนล้วนเป็นเช่นเดียวกัน เริ่มจากเมล็ดพันธุ์เดียวกัน คือ***“พันธุ์โพธิ”*** คุณธรรมบารมีของพุทธญาณต่างกันด้วยการบำเพ็ญของแต่ละคน

ฉะนั้น เธอบำเพ็ญมาเท่าไร ก็ได้ดอกบัวใหญ่เพียงนั้น

ในโลกมีคนประเภทหนึ่ง เมื่อกลับขึ้นเบื้องบนมาจะต้องกลืนไม่เข้าคายไม่ออก คนประเภทไหนรู้ไหม คนประเภทพูดได้ทำไม่ได้ ดีแต่พูดชอบหลบเลี่ยงงาน ละทิ้งความรับผิดชอบ ภายหน้ากลับมาเบื้องบน ดอกบัวของเขาอาจมีปัญหา

บัวบางดอกติดป้าย ตอนนั้นผู้น้อยกินเจ แต่ยังไม่ได้ถวายปณิธานกินเจ จึงไม่มีป้ายอย่างนั้นติดอยู่ที่ดอกบัวคนที่ถวาย แล้วจะมีป้าย "ชิงโข่วหยูซู่ ชำระปากกินเจ" ยังมีอีกพวกหนึ่งที่ไม่ใช่แขวนป้าย "ชิงโข่วหยูซู" แต่แขวนป้าย "ตู้เหยิน นำพาผู้คน" แสดงว่าปณิธานของเขาคือ หนุนนำผู้คน จะนำพากี่คน ทำอะไร บางคนได้แสดงปณิธาน ณ เบื้องพระแท่นเบื้องบนก็แขวนป้ายแสดงให้ เมื่อแขวนป้ายแล้วก็จะมีเทพพิทักษ์ประชิดติดตาม แม้ดอกบัวจะเป็นอย่างเดียวกัน แต่เมื่อมีแรงปณิธานจึงจะมีแรงช่วย

ความแตกต่างระหว่างดอกบัวกับ "เซียนเถา"

พระองค์จอมชันษาฯโปรดว่า "เจ้าจงตามมา"

แล้วพระองค์ก็ทรงดำเนินนำต่อไป

ณ บริเวณนี้ ขวามือของเราคือสระบัว ซ้ายมือคือสวนต้นท้อเซียน (เซียนเถา)

เซียนเถาของเบื้องบนลูกใหญ่มาก ในโลกมนุษย์เล็กเท่ากำปั้น

ตามหลัก (คิดเอง) มีดอกบัวแสดงบารมีคุณก็พอแล้ว ไม่ต้องมีเซียนเถาอีก

พระองค์จอมชันษาฯโปรดว่า

“ดอกบัวแสดงให้เห็นความตั้งใจ ก่อเกิดปณิธานถวาย ปณิธานก็คือถวายความตั้งใจ แต่การดำเนินธรรมของเจ้า จะต้องบรรลุถึงปณิธานที่ตั้งไว้ จึงจะได้เซียนเถา บรรลุปณิธาน จึงจะได้กินเซียนเถานะ”

ฉะนั้นไม่ใช่ตั้งปณิธานไว้มากมายภายหน้าจะบรรลุมรรคผลใหญ่ได้

ตั้งปณิธานแต่ไม่ได้ไปทำเลย ก็เหมือนบางคนที่รับ “เทียนมิ่ง” แล้ว แรกเริ่มตั้งปณิธานไว้ใหญ่มากจะนำพาสาธุชน แต่มีเวลาดูทีวีอยู่กับบ้านทุกวัน หมดอายุกลับคืนไป ก็จะได้พบว่าดอกบัวของตนใหญ่กว่าของทั่วไปได้จริง (เฉพาะรับเทียนมิ่ง) แต่ไม่มีเซียนเถานี่แสดงถึงอะไร

แสดงถึงคนนี้ปากกับใจไม่ตรงกัน ปณิธานกับการกระทำไม่เป็นหนึ่งเดียวกัน

ก่อนที่ผู้น้อยจะมาได้เห็น “เทียนปั่ง ผังฟ้า” เดินผ่านสระบัว สวนท้อเท่านั้น ก็ประมาณได้ว่าตนเองจะยืนอยู่ ณ ตำแหน่งใดแล้ว

แจกแจงเกี่ยวกับ “หอคุณธรรมบารมี”

พระองค์จอมชันษาฯ ดำเนินนำผู้น้อยอีกจนไปถึง "เทียนปั่ง ผังฟ้า"

"เทียนปั่ง ผังฟ้า" นี้มีความกว้างใหญ่เท่าไรรู้ไหม อย่างน้อยใหญ่นึกว่าเมืองไทเปโดยรอบ

บนพื้นที่อันกว้างใหญ่ไพศาลของ"เทียนปั่ง ผังฟ้า" มีอะไร มีทั้งถนนหนทาง ตรอกซอย ผู้บำเพ็ญทุกคนต่างมีผังฟ้าหนึ่งหลังเฉพาะตน ผังฟ้าไม่ใช่แผ่นป้ายที่จารึกการลงทะเบียนถวายชื่อเท่านั้น แต่เป็นผังภูมิจากจิตใจของแต่ละคน ซึ่งเบื้องฟ้า"เทียนปั่ง ผังฟ้า" จะเป็น แต่ละผังภูมิของแต่ละคน

เมื่อเดินเข้าไปถึงตรงกลางปริมณฑลของ"เทียนปั่ง ผังฟ้า" ที่ตรงนั้นมีบ้านสีทองหลังหนึ่ง รูปทรงคล้ายเสลี่ยงเจ้า ประมาณสูงกว่าพุทธประทีปองค์กลางของพระแม่องค์ธรรม (ที่ธรรมปราสาทใหญ่) เล็กน้อย

พระองค์จอมชันษาฯโปรดว่า

"สิ่งที่เก็บไว้ในบ้านหลังนี้ คือกุศลบารมีที่เจ้าบำเพ็ญมา" ผู้น้อยนัยน์ตาวาว

เราไม่กล้าบอกว่า ตนมีกุศลบารมีจากการบำเพ็ญ แทบจะกล้าพูดแต่เพียงว่าเรามีโทษ ผิดบาป ผู้น้อยจึงไม่รู้ว่าตนเอง ได้ทำอะไรไว้ที่นับได้ว่าเป็นกุศลบารมี

พระองค์โปรดว่า"เจ้าเข้าไปดูเอง"

ผู้น้อยจึงเข้าไป

ภายในบ้านหลังนั้น มีกระดาษแผ่นใหญ่มาก จารึกข้อความว่า“เปี่ยวเหวินเฉิงโจ้ว ถวายใบคำขอฯ”หน้าแรกเขียนด้วยอักษรจีนลักษณะศิลปะตวัดหาง

พูดถึงอักษร มีคนห่วงว่า ไม่ใช่คนจีนรับธรรมะกลับขึ้นเบื้องบนแล้วเขาจะเข้าใจไหมนี่ ผู้น้อยคิดว่าเขาต้องเข้าใจ เมื่ออยู่เบื้องโลก อักษรขยุกขยิกอ่านไม่ออกแต่แปลก พอถึงภาวะนั้นก็อ่านออกได้เอง เบื้องบนจึงไม่มีอุปสรรคเรื่องอักษรภาษาสำหรับจิตญาณแล้ว จะไม่มีปัญหาเหล่านี้

นำพากล่อมเกลามีกุศล

ในเปี่ยวเหวินจารึก ปี เดือน วันเวลา อิ่นเป่าซือ เตี่ยนฉวนซือ สถานธรรม ผู้รับธรรมะ ล่างสุดบันทึกว่าเป็นจอมเซียนพระองค์ใดดูแล อีกทั้งไปนำพาเขาจากที่ไหนหมายเหตุบุญกุศลจากการนำพากล่อมเกลา นำพาคนรับธรรมะ นำพากล่อมเกลามีกุศลผลบุญ

ตักเตือนกล่อมเกลามีกุศล

จารึกว่า ปีเดือนใด ณ ที่ใด นำพาคนนั้นๆ ข้างบนเขียนว่า “ตักเตือนกล่อมเกลามีกุศล” อักษรเป็นสีทองทั้งหมด จึงเห็นได้ว่าการนำพากล่อมเกลาคนเป็นกุศลอันดับหนึ่ง

นำพากล่อมเกลา กับตักเตือนกล่อมเกลา ต่างกันตรงไหน

นำพากล่อมเกลา คือ เราไปนำพาคนนี้ เขาได้มารับธรรมะ

เรียกว่านำพากล่อมเกลา ไม่ว่าเราจะได้ลงชื่อเป็นผู้แนะนำรับรองหรือไม่ ลงชื่อก็ได้บุญกุศลไม่ได้ลงชื่อแต่เราเป็นคนนำพามาก็ได้บุญกุศลเช่นกัน

ผู้น้อยเห็นข้อความจารึกของตนเอง นำพาคนมามากบุญกุศลจากการตักเตือนกล่อมเกลายิ่งมากกว่ารวมแล้วเกือบห้าพันจารึก

อย่างไรเรียกว่า ตักเตือนกล่อมเกลาจารึก ก็คือ เราไปนำพาคน สุดท้ายเขาบอกว่า เขาไม่มีบุญสัมพันธ์ทางพุทธะ ไม่มีแก่ใจทางนี้ ไม่อยากรับธรรมะ แม้เขาจะไม่ได้มา แต่เราได้ไปชักชวนนำพา แค่นี้ก็เป็นบุญกุศลแล้วเบื้องบนรับเอา จิตใจส่วนนี้ของเรา เพียงแต่เราได้ไปชักชวนนำพาก็มีบุญกุศล เขามาได้หรือไม่ ขึ้นอยู่กับบุญปัจจัยของเขากับบุญบารมีของบรรพบุรุษของเขามีเพียงพอหรือไม่ เราได้ชักนำเขาแล้ว ก็คือ "ตักเตือนกล่อมเกลา มีบุญกุศล" นำพาคนจึงมีกุศลสองอย่าง

ต่อไปเรามองดูบางคน แม้จะไม่ได้พาใครมาได้ แต่เขาก็ได้บุญกุศลไม่อาจประมาณ อย่าดูถูกเขา

กุศลน้อยนิดไม่ผิดพลาด

ยังมีกุศลผลบุญจากการให้ทานอีก เราบริจาคเงินเท่าไรที่ไหน เมื่อไร เบื้องบนก็โปรดจารึกไว้ ทรัพย์เป็นทานบางกรณีเรามองไม่เห็นได้ แต่เบื้องบนก็จารึกไว้

มีอยู่ช่วงหนึ่งที่ผู้น้อยกำลังงกเงิน เบื้องบนจึงจดบุญกุศล

ที่ผู้น้อยบริจาคออกมาเป็นตัวเงิน เอานามรูปของเงินมาแสดง อันนั้นผู้น้อยดูออก

ในจำนวนนั้นมีอยู่ข้อหนึ่งคือ

ที่ธรรมปราสาทเมี่ยวซั่นกง จบชั้นประชุมอบรมธรรม เบาะหลังมอเตอร์ไซค์ของผู้น้อยว่างอยู่เห็นนักธรรมท่านหนึ่งเดินเท้าอยู่ข้างหน้า จึงจอดรถถามว่า

“จะซ้อนท้ายไปไหม ผมจะไปส่งที่ป้ายรถ”

เขาขึ้นมานั่งซ้อนท้ายผู้น้อยขี่รถลื่นไถลสบายๆลงจากภูเขาไปถึงสถานีรถไฟ เขาขึ้นรถไฟไป ผู้น้อยกลับบ้าน เรื่องนี้ผู้น้อยลืมหมดแล้ว จำไม่ได้ว่าคนซ้อนท้ายเป็นใคร ปราศจากความทรงจำ แต่ผลคือเบื้องบนจารึกว่า วันนั้น คนนี้ให้ทรัพย์เป็นทาน ๐.๒ เหรียญ (สองเซ็นต์)

ธรรมปราสาทเมี่ยวซั่นกงอยู่บนเขา แค่ปล่อยรถให้ลื่นไหลลงมา เสียค่าน้ำมันไปสองเซ็นต์ สองเซ็นต์ มันจะแค่ไหนกันเชียว แต่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ตรวจสอบชัดเจน ไม่ใช่แค่สองเซ็นต์จะไม่นับ ยังคงเป็นบุญกุศลไม่ประมาณ ไม่ประมาณคือเท่าไรก็ใช่

เบื้องบนจารึกบุญกุศลให้ดูง่ายๆ จากความจริงใจของเรา สิ่งนั้นเราไม่ช่วยก็ได้ แต่เรายังช่วย เราเลือกไม่ทำก็ได้ แต่เราก็เลือกที่จะทำ อย่างนี้ก็คือกุศลผลบุญในทางตรงกันข้ามก็คือโทษผิดบาป เราเลือกไม่ทำได้ แต่เรากลับเลือกที่จะทำ

ครั้งหนึ่งผู้น้อยออกไปซื้อข้าวกล่อง ซื้อเสร็จกลับมาเห็นหน้าบ้านมีสุนัขตัวหนึ่งหิวมา ข้าวกล่องเลยเลี้ยงสุนัขไป นี่ก็ถูกจารึกว่า สร้างกุศลห้าสิบเหรียญ เลี้ยงสุนัขก็นับว่าให้ทาน

ให้ทาน ไม่ว่าจะแก่ญาติธรรม สถานธรรม ผู้คนหรือเวไนยสัตว์อื่นๆ เมื่อทำก็คือ มีกุศลผลบุญ

บางคนยึดมั่นถือมั่นว่า จะต้องบริจาคให้ในสถานธรรมจึงจะนับว่าเป็นบุญ คิดอย่างนี้เพี้ยนห่างไปมาก เท่ากับยึดมั่นถือมั่นเกินไป

วัดและเทวสถานบางแห่ง ยังใช้อาหารเนื้อสัตว์ประกอบพิธีกรรมเซ่นไหว้ การทำบุญแก่วัดและเทวสถานนั้นๆ จะต้องระวังการเกี่ยวกรรม ส่วนเงินทุกบาททุกสตางค์จะบริจาคไปไหน จะต้องชัดเจน

เขาร่วมบุญซื้อธูป เราก็ต้องเอาไปซื้อธูป จะเปลี่ยนไปใช้อย่างอื่นไม่ได้ จะเท่ากับยึดครองบุญกุศลของเขา

ฉะนั้น เบื้องบนจึงจารึกบุญกุศลไว้มากมาย รวมถึงการจัดเรียงเก้าอี้

วันนี้เป็นเวรเธอจัดเรียงเก้าอี้นั่งประชุมธรรม เป็นบุญกุศลเล็กๆ คือ บริการ ไม่นับเป็นบุญกุศลอะไรได้ แต่วันนั้นไม่ใช่เวรของเธอเรียงเก้าอี้ แต่เธอกลับมาเองแต่เช้ามาส่งผ้าเช็ดมือ เรียงเก้าอี้บุญกุศลนี้ก็จะใหญ่เชียวละ

เมื่อก่อน ตอนที่ผู้น้อยเพิ่งเข้าอยู่ในสถานธรรมค่อนข้างขลาดกลัว ทุกครั้งทุกคืนเมื่อญาติธรรมเลิกเรียนกลับไปหมด แล้วก็จะถูพื้นทั้งหมดจนถึงบันได จากชั้นหกถูลงมาจนถึงชั้นหนึ่ง ภายหลัง “ชมรมโภชนาธรรม” ย้ายบ้านอีกครั้งหนึ่ง หลังเลิกเรียน ผู้น้อยก็ยังคงถูจนหมดถึงบันได ฉะนั้น นักศึกษารุ่นน้องเลิกเรียนกลับมาที่ชมรม ก็จะเห็นว่าบันได เชิงพัก ห้องพัก ข้างบันไดสะอาดสะอ้านไปหมด ทุกคนก็จะรู้ว่าผู้น้อยกลับถึงก่อนแล้ว เพราะเมื่อผู้น้อยกลับมาถึงชมรมฯ สิ่งแรกก็คือ ถูห้องครัว ต่อจากนั้นก็ห้องข้างบันไดตำหนักพระ เสร็จแล้วขัดส้วม

ความตั้งใจศรัทธาของผู้น้อยตอนนั้น คือให้ทุกคนได้รับบริการดีเยี่ยมจากบริเวณที่สกปรกเลอะเทอะที่สุด ให้เป็นสะอาดที่สุดอย่างนี้ก็คือธรรมะของเรา

บัดนี้ จึงเพิ่งจะรู้ว่าเบื้องบนล้วนจารึกไว้ ผู้น้อยจึงสำนึกซาบซึ้งนัก

ญาติธรรมบางคนชอบเช็ดถูตำหนักพระ เข้าใจว่าใกล้ชิดสิ่งศักดิ์สิทธิ์มากกว่า แต่ไม่ชอบล้างส้วม แท้จริงนี่คือใจยึดมั่นแบ่งแยก เบื้องบนไม่ได้เห็นความแตกต่างต่อสถานที่ที่เราทำ

บุญกุศลแท้จริง

ท่านกลัวว่างานที่ทำจะไม่ใครเห็นหรือเปล่า ยินดีด้วย เพราะเหตุใดไม่มีคนเห็นเรียกว่า ***บุญกุศลแฝง*** เบื้องบนจารึกไว้ชัดเจน ที่มีคนเห็นนั้นเจตนาให้เขาเห็นเรียกว่าบุญกุศลแจ้ง มี

คนเห็นแล้วได้รางวัลชื่นชมไปแล้ว เบื้องบนจารึกไว้น้อยมาก

อะไรที่เบื้องบนเห็นแล้ว เป็นบุญกุศลแท้จริงแน่นอน นั่นก็คือ

สิ่งบกพร่องไม่สมบูรณ์แต่เดิมที เติมเต็มให้สมบูรณ์ อย่างนี้ก็จะมีบุญกุศล เช่นในการประชุม บางครั้งไม่อาจละเว้นการตำหนิติเตียน เจี่ยงซือบางท่านอาจเสียใจมาก เพราะได้ทุ่มเทมากอยู่ แต่ไม่มีใครยอมรับ เราจะต้องรีบไปปลอบใจ หรือหากรู้ว่าญาติธรรม คนไหนถูกทดสอบเกิดการสอบแล้ว อารมณ์ไม่ดี เราก็รีบไปปลอบขวัญ

เราทำให้อาณาจักรธรรมที่เกิดการไม่สมบูรณ์ ให้กลับเป็นสมบูรณ์ นี่ก็คือบุญกุศล

ช่วยงานธรรมะมีกุศล

วันหนึ่ง มีการถ่ายทอดเบิกธรรมที่สถานธรรมส่วนรวม เดิมทีจัดให้ผู้น้อยส่งผ้าเช็ดมือ แต่เพราะตื่นสายไป ทำให้ลืมมาส่งผ้าเช็ดมือที่สถานธรรม แต่ก็ยังมา

พอมาถึงสถานธรรม น้องๆ นักศึกษาได้ช่วยกันส่งผ้าเช็ดมือแล้ว ผู้น้อยล้างมือเสร็จ“ชันเจี้ย” กราบคารวะรายงานตัวเสร็จ ไม่มีอะไรให้ทำ จึงลงไปที่ห้องบรรยายชั้นล่าง ลงไปถึงเห็นคนรอรับธรรมะสามคนนั่งอยู่ที่นั่น ดูอย่างกับนั่งคอย จึงนั่งลงเป็นเพื่อนชวนกินผลไม้(ปอกหั่นแล้ว) หลังจากเจี่ยงซือมาเชิญให้เขาขึ้นไปฟังปฐมนิเทศธรรม พวกเขาไปกันหมด ผู้น้อยจึงช่วยกินผลไม้ที่

เหลือต่อไปจนหมด แล้วก็กลับบ้าน

วันนั้นไปสถานธรรมไม่ได้ทำอะไรเลยไม่ได้ส่งผ้าไม่ได้ร่วมอาราธนาไม่ได้ทำอะไรสักอย่าง ผลงานหนึ่งเดียวคือกินผลไม้ที่เหลือจนหมด (ไม่ต้องเสียของ)

ปรากฏว่า เบื้องบนจารึกว่า

"มีกุศลจากการช่วยงานธรรมะ"

ทำไมจึงว่ามีกุศลจากการช่วยงานธรรมะ ก็เพราะไม่มีใครต้อนรับดูแล เราเข้าไปช่วยต้อนรับดูแล

แต่ก่อนท่านเหล่าเฉียนเหยินเคยกล่าวว่า

"เธออยู่ในอาณาจักรธรรม ปฏิบัติบำเพ็ญ ไม่เป็นคุณก็เป็นโทษไม่ใช่สุขวาสนาก็เป็นการลบล้างบุญวาสนา" เราไม่ได้ทุ่มเทใจให้ก็เป็นลบล้างบุญวาสนา

ผู้น้อยตั้งใจจะบริการรับใช้ แต่ตื่นสายไป กลายเป็นรับบริการ เราไม่มีบุญกุศลยังรับบริการเสียอีก

ฉะนั้น เราปฏิบัติบำเพ็ญอยู่ในอาณาจักรธรรม จะต้องเอาจริงเอาจังจริงๆ จะต้องทันท่วงที ทันการเพราะ "มีงานสร้างบุญได้ง่าย ไม่มีงานสร้างบุญได้ยาก" เราไม่ได้สร้างบุญ บุญกุศลก็จะไม่พอ เราก็ยากที่จะจิตใสใจสว่าง อันนี้มันแน่นอน

เรามักจะจำคนที่รับธรรมะที่สถานธรรมได้แม่นยำแต่กับคนที่ไม่ได้มารับธรรมะที่สถานธรรมเรามักจะลืมเขาผู้น้อยไม่รู้ว่าตน

เองเคยได้ถามคนมาห้าพันกว่าคนแล้ว เพื่อเชิญเขามารับธรรมะที่สถานธรรม ถ้าหากให้ท่านไปถามใครอย่างนี้ วันละหนึ่งคน สิบปีก็เพิ่งจะถามได้สามพันหกร้อยคน

ตอนนั้น ผู้น้อยรับธรรมะยังไม่ถึงสิบปี แต่ก็ได้ถามเพื่อนำพาเขามารับธรรมะแล้วถึงห้าพันคน

เราปฏิบัติบำเพ็ญธรรม จะต้องจับเวลาไว้ให้มั่นไม่ให้เสียโอกาส ถ้าถึงเวลาต้องทำการงานรับผิดชอบครอบครัวแล้ว จะไม่มีเวลาร่วมงานธรรมได้มาก

ฉะนั้น เมื่อยังทำได้ ได้ทำ ทุกเวลาจะต้องจับไว้ให้มั่น ร่วมงานได้ ร่วมให้เต็มที่ ไม่ต้องกลัวคนทางบ้านจะขัดขวางต่อต้าน ถ้าเราไม่ทะยานตนออกมา การถูกทดสอบจากทางบ้านก็จะใหญ่มากขึ้น จึงต้องหาทางไปร่วมงานจับโอกาสเวลา ทุกขณะที่จะร่วมงานได้ไว้ให้มั่น พอผ่านการทดสอบแล้ว หลังจะเพิ่มพูนยิ่งขึ้น

แจกแจง "หอผิดบาป"

ผู้น้อยได้เห็นข้อความเหล่านั้นแล้ว เกิดอาการดีใจผยองตนขึ้นมาทันที คิดว่า "ที่แท้บุญกุศล ของเราไม่น้อยแล้ว มิน่าเล่าพระองค์จอมชันษาฯจึงช่วยชีวิตเรา"

แน่นอน นี่เป็นความคิดของคนตาบอดเพียงแค่คิดเท่านั้น พระองค์จอมชันษาฯก็รับทราบทันที พระองค์เรียกว่า

"เจ้าออกมานี่ ออกมานี่"

ก่อนหน้านี้ ผู้น้อยจะก้มศีรษะเหลือบมองดูพระองค์จอมชันษาฯ ตลอดเวลา แต่พอเห็นผลบุญบารมีของตนเองแล้วชักลืมตัว จึงเงยหน้ายืดไหล่

พระองค์โปรดว่า

"อย่าดีใจไป เห็นบ้านหลังตรงข้ามนั้นไหม"

ที่ดูอยู่ตรงหน้าขณะนี้คือ หอบุญกุศลรูปทรงเสลี่ยงเจ้า สูงกว่าโต๊ะพระขนาดใหญ่ฟุตกว่า แต่ที่พระองค์ให้ดูหอตรงข้ามนั้นเป็นสิ่งปลูกสร้างสูงสามชั้น สีดำชั้นหนึ่งของหอดำ ยกระดับสูงขึ้นไปอีก (เหมือนอาคารต่อเติม) เท่ากับความสูงของอาคารทางโลกอีกสามชั้นและอีกสามชั้น ฉะนั้น หอดำสามชั้นจึงเท่ากับเก้าชั้นของเรา

พระองค์จอมชันษาฯโปรดว่า

"ในหอนี้ บันทึกโทษผิดบาปในการปฏิบัติบำเพ็ญของผู้ที่ได้รับธรรมะแล้ว"

พระองค์โปรดว่า "เจ้าก็เข้าไปดูเสียด้วย"

ผู้น้อยกลัวมาก คิดว่า "เราทำอะไรไปบ้างหนอ...ทำไมจึงมีโทษผิดบาปมากมายอย่างนี้"

เข้าไปชั้นที่หนึ่ง เป็นบันทึกเกี่ยวกับ "เทียนมิ่ง"

ข้อหนึ่ง "ตั้งปณิธาน ไม่บรรลุปณิธาน"

เช่น มาตั้งปณิธานที่สถานธรรม (มาบนบาน) จะบริจาคเพื่อ

ตนเองหรือบริจาคเพื่อสถานธรรมทุกคนทำการอุทิศส่วนกุศลกันเป็น โดยมีแต่ปณิธาน ไม่มีการกระทำจริง เบื้องบนก็จะจดว่า

"ตั้งปณิธาน ไม่สำเร็จปณิธาน"

ยังมีอีกคือ "ปณิธานพล่อยๆ" พูดเล่นไปตามเพลง เช่น "นำพามารับธรรมะ หนึ่งร้อยคนไม่มีปัญหา"

ตั้งปณิธานแล้วจะต้องไปทำจริงๆ ให้ได้หนึ่งร้อยคน จึงว่าบางอย่างพูดพล่อยๆ ไม่ได้ เราตั้งปณิธานพล่อยๆ แต่เบื้องบนบันทึกไว้จริงๆ ถ้าเราจะไม่ทำตามนั้น ก็ต้องหาทางบอกกล่าวต่อเบื้องบนเอง

เราไปชักชวนคน คนๆ นั้นยอมรับว่าจะมารับธรรมะ แต่สุดท้ายเราไม่ได้พาเขามา อย่างนี้เราก็มีผิดบาป บางคนรับปากหรือแสดงความปรารถนาแข็งขันว่า จะรับธรรมะเอง แต่เรากลัวไม่ไปนำพาเขามา เราก็มีผิดบาป

ในเรื่องนี้ ผู้น้อยเห็นความผิดใหญ่สองกรณีคือ

๑. คนคนนี้รับปากว่าจะมารับธรรมะ แต่พลาดจากวาระบุญข้างๆ ชื่อของเขา มีชื่อคนอื่น ๆ อีกประมาณห้าร้อยกว่าคน

(เขาพลาดวาระบุญ เพราะเราไม่ได้ไปนำพาเขามา)

มีหมายเหตุว่าห้าร้อยกว่าคนนี้ จะถึงวาระบุญได้รับธรรมะครั้งหน้าเมื่ออีกสิบชาติต่อไป

๒. อีกคนหนึ่งที่พลาดจากบุญวาระรับธรรมะ ข้างๆ ชื่อของ

เขาก็มีรายชื่อหนึ่งพันกว่าคน มีหมายเหตุว่า หนึ่งพันกว่าคนเหล่านั้นจะถึงวาระบุญได้รับธรรมะครั้งหน้าเมื่ออีกสามสิบชาติต่อไป

ทั้งสองรายนี้ผู้น้อยได้พูดจากับเขาไว้มั่นเหมาะคิดว่าไม่ยากเสร็จธุระแล้วพาเขามารับธรรมะ ทุกอย่างโอเค

แต่ผลสุดท้าย พอผู้น้อยหายป่วยแล้วไปหาเขาปรากฏว่าเขาทั้งสองตายไปก่อนหน้านี้ คนหนึ่งประสบอุบัติเหตุจากรถชน อีกคนหนึ่งเป็นมะเร็งตายจากยาเสพติด คนนี้อีกสามสิบชาติจึงจะได้รับธรรมะ คนที่เกิดอุบัติเหตุจะต้องอีกสิบชาติ

ผู้น้อยไม่รู้ว่าเขาตายเสียแล้ว ไม่ทันได้เพิ่มพูนบุญปัจจัย แก่เขา

เมื่อถึงเวลาบุญวาระจะได้รับธรรมะ อาจเป็นไปได้ว่าขณะเดียวกัน เวรกรรมตามทวงถามก็ได้ประชิดติดตัวแล้วพร้อมกัน เมื่อเวรกรรมที่ร่วมกันกระทำมาถึงคราวจะเก็บล้างเหตุนั้นจะเป็นไปได้หลายอย่าง ทั้งไต้ฝุ่น แผ่นดินไหว อุทกภัย จี้ปล้น อุบัติเหตุเรื่องรถ เรื่องถนน พร้อมที่จะกวาดล้างผู้ร่วมเวรกรรมหมู่ไปพร้อมกัน ฉะนั้น จึงมีเหตุบันดาลใจให้ใคร่รับวิถีธรรมบำเพ็ญ เหตุนี้เราทุกคน จึงต้องรีบไปสกัด ไปฉุดช่วยนำพาใครๆ ให้ได้รับธรรมะ โดยเฉพาะยุคกาลนี้เป็นวาระของบาปเวรประดังมา ผิดจากบุญวาระนี้แล้ว ไม่รู้จะต้องรอไปอีกกี่ชั่วคน หนึ่งชั่วคนหนึ่งชาติ หนึ่งชาติคือสาม สิบปี สิบชาติ สามร้อยปี

สามร้อยปีภายหลัง จะได้พบการปรกแผ่แพร่ธรรมอย่างนี้

อีกหรือไม่ จะได้พบคนคนนี้อีกหรือไม่ เป็นเรื่องยาก รับรองไม่ได้ ถ้าสามสิบชาติ เก้าร้อยปี หนึ่งพันปียิ่งไม่ต้องพูดถึงเลย จึงต้องรีบรักษาโอกาส

ข้อสอง "มนุษยธรรมไม่สมบูรณ์"

ความผิดอีกข้อหนึ่งที่ใหญ่หลวงเช่นกัน คือ

"มนุษยธรรมไม่สมบูรณ์"

หลังจากรับธรรมะ และเราทุ่มเทเต็มที่ต่องานทางอาณาจักรธรรม แต่กับพี่น้องพ่อแม่ เราไม่ได้ไปส่งเสริมนำพา ไม่ได้เป็นพี่น้องที่ดี ไม่ได้เป็นลูกที่ดี เป็นได้แค่ญาติธรรมที่ดี ยึดหมายข้างเดียวอย่างดี "มนุษยธรรมไม่สมบูรณ์ "

มรรคผลจะไม่กลมสมบูรณ์

ทานเหล่าเฉียนเหยินเคยโปรดไว้แต่ต้นว่า

"ในชีวิตมีผู้เกี่ยวข้องอย่างแน่นแฟ้น ที่จะต้องพยายามหาทางนำพาให้ได้" คือ

๑. พ่อแม่ หากท่านจากไปเสียก่อนก็จะต้องทำการฉุดช่วยวิญญาณของท่านให้ได้รับวิถีธรรม

๒. สามี ภรรยา ลูก จะต้องฉุดช่วยนำพา

๓. พี่น้องหญิงชาย ที่คลานตามกันมา แสดงว่ามีบุญสัมพันธ์ต่อกันมา จะต้องฉุดช่วยนำพา

สุดท้ายคือ ญาติ เพื่อนพ้อง นี่ก็มีบุญสัมพันธ์ต่อกันมา จะต้องฉุดช่วยนำพาเช่นกัน

เราจะต้องฉุดช่วยนำพาจากคนสนิทชิดเชื้อ แล้วขยายวงกว้างออกไปให้ทุกคนทางบ้านได้รับผล รับความสำเร็จในวิถีธรรม

หากทุกคนทำความสำเร็จนี้ ให้แก่ครอบครัวของตนได้ อาณาจักรธรรม การปฏิบัติบำเพ็ญธรรมก็จะมั่นคง

เบื้องต้นที่ผู้น้อยเข้าสู่อาณาจักรธรรม ก็ด้วยความตั้งใจจะอุทิศตนเพื่องานธรรม เวลาเกือบทั้งหมดอยู่ในอาณาจักรธรรม ไม่ได้ใส่ใจทางบ้านเลย อย่างนี้ผิด

บางท่านที่บำเพ็ญพรหมจารี ไม่มีพันธะ อุทิศตนทั้งหมด แต่ยังจะต้องปฏิบัติมนุษยธรรม กตัญญูดูแลพ่อแม่ มิฉะนั้นจะเสียหายแก่วิถีธรรมยุคขาว

แม้ทางบ้านจะพูดจากันยาก ก็จะต้องหาทางส่งเสริม

ไม่ส่งเสริม หนี้เวรจะยังติดค้างกัน

ข้อสาม "เจียงซือไม่บรรยายธรรม ไม่ชี้แจงปณิธาน"

บ้านสีทองทรงเสลี่ยงเจ้าของผู้น้อยที่อยู่ในพื้นที่ "เทียนปั่งผังฟ้า" นั้น ชั้นสองเป็นที่เก็บข้อมูลโทษ ผิดบาปด้วยวาจา การกระทำของเจี่ยงซือ เจี่ยงเอวี๋ยน ถันจู่ปั้นซือ

เจี่ยงซือจะต้องคล่องมหาปณิธานสิบ ใบคำขอรับธรรมะ

แต่ก่อนไตรรัตน์จะเป็นเตี่ยนฉวนซือบรรยาย เจี่ยงซือทำ

หน้าที่พูดปณิธานกับใบคำขอ แต่ภายหลังธรรมกิจขยายใหญ่ เตี่ยนฉวนซือจึงรับผิดชอบปั้นเต้า ซันเป่าให้เจี่ยงซือบรรยาย

เป็นเจี่ยงซือ จะต้องบรรยายปณิธานในการรับธรรมะ มิฉะนั้น แม้เขาจะรับธรรมะแล้ว แต่จะไม่มาปฏิบัติบำเพ็ญอีก เพราะไม่รู้ว่าตัวเองได้ถวายปณิธานอะไรไว้

เป็นเจี่ยงซือ ไม่พูดเรื่องปณิธานสิบกับใบคำขอถวายชื่อ สนใจแต่จำนวนคนรับธรรมะ เจี่ยงซือผู้นั้นจะมีความผิด

เมื่อมีผู้รับธรรมไม่เข้าใจ เขาก็จะผิดศีลผิดปณิธานเพราะ เจี่ยงซือไม่ได้บอกกล่าว จึงต้องรับผิดชอบความผิดของเขาด้วย

หลายคนเข้าใจว่า พูดปณิธานสิบทุกข้อๆ คนรับธรรมะ ฟังแล้วจะกลัว ไม่กล้ากลับมาบำเพ็ญแท้จริงแล้ว ไม่ใช่ญาติ ธรรมกลัว เจี่ยงซือเองต่างหากที่กลัว จึงไม่พูดเจี่ยงซือควรจะ บอกเขาว่า

วันนี้ เราได้รับวิถีธรรม ถวายปณิธานบุญเบื้องหน้าพระ แท่นฯ จากนี้ไปเราจะต้องศรัทธารักษาใจดีงามแปรร้ายให้เป็นดี เป็นคนใหม่...

อธิบายคร่าวๆ อย่างนี้ อย่างน้อยทำให้เขารู้ว่า ปณิธานที่ กล่าวถวายไปเมื่อสักครู่นั้นไม่ใช่เรื่องเล่น ๆ

เราไม่ค่อยเห็นความสำคัญเรื่องนี้นัก วันข้างหน้าจะต้องรับ โทษที่เบื้องบนทั้งนั้น

ปณิธานหกที่ถวายหลังการประชุมธรรม เราจะบอกว่ามีหัวข้อบรรยายไปแล้วไม่ได้ เราเป็นอิ๋นเป่าซือ จะต้องย้ำเตือนเขาว่า "มีปณิธานข้อนี้ๆ ให้ได้ถวาย คุณประมาณการดู"

เราเกรงแต่ว่าเขาจะกลัว จะไม่ถวายปณิธาน จึงไม่กล้าพูด ไม่พูดเราก็จะต้องรับผิดเอง เดี๋ยวนี้คนรับธรรมะจึงด้อยคุณภาพลงไปทุกที ญาติธรรมก็ส่งเสริมได้ยากยิ่งขึ้นทุกที ใจพระโพธิสัตว์ไม่บังเกิด ภายหน้าจะยิ่งยากต่อการส่งเสริม

ข้อสี่ "สามบริสุทธิ์ สี่เที่ยงตรง พุทธระเบียบไม่พูด หรือพูดพล่อย"

พูดสามบริสุทธิ์ สี่เที่ยงตรงให้เขาฟังครั้งหนึ่ง ญาติธรรมก็ก้าวหน้าขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

พอญาติธรรมมาถึงสถานธรรม บรรยากาศก็ไม่เหมือนกัน ยิ่งไม่พูด บรรยากาศก็ยิ่งจะตกต่ำ

งานธรรมะสืบต่อมาได้นานเพียงนี้ ก็ด้วยอาศัยการปฏิบัติ ***"สามบริสุทธิ์[1] สี่เที่ยงตรง[2]"*** แต่ถ้าหากเราคิดจะดำเนินธรรมกิจเพียงไม่กี่สิบปี ก็ไม่ต้องพูดถึง"สามบริสุทธิ์ สี่เที่ยงตรง" เราก็จะพูดถึงแต่ปาฏิหาริย์ ประจักษ์หลักฐาน ปรากฏการณ์วิเศษ แต่ถ้าจะดำเนินต่อไปให้ยาวนาน จะไม่พูดถึง"สามบริสุทธิ์ สี่เที่ยง

1สามบริสุทธิ์ มีดังนี้

1.บริสุทธิ์เรื่องทางโลกและทางธรรม 2.บริสุทธิ์เรื่องเงินทอง 3.บริสุทธิ์เรื่องหญิงชาย

2สี่เที่ยงตรง มีดังนี้ 1. กายเที่ยงตรง 2.ใจเที่ยงตรง 3.วาจาเที่ยงตรง 4.การกระทำเที่ยงตรง

ตรงกับพุทธระเบียบ” ไม่ได้

เจี่ยงซือ เจี่ยงเอวี๋ยน ยังผิดต่อข้อ “ไม่บำเพ็ญฝึกฝนจริง”

ต่อพุทธระเบียบ ต่ออาณาจักรธรรม ต่อพงศาธรรมไม่เข้าใจหลักแท้จริงใครเขาถาม ก็ตอบไปตามเรื่องนี่คือก่อเกิดโทษผิดบาป

ถ้าไม่รู้ก็ต้องตอบว่า“ ผู้น้อยยังไม่ค่อยถ่องแท้ รอให้ผู้น้อยเรียนถามเตี่ยนฉวนซือให้เข้าใจดีเสียก่อน แล้วจึงจะพูดให้คุณฟังได้ไหม”

เมื่อก่อนผู้น้อยชอบแสดงความสามารถ พูดไปตามเรื่องเบื้องบนได้จดความผิดข้อนี้ไว้

ไม่เข้าใจอย่าทำเป็นเข้าใจ มิฉะนั้นจะก่อโทษผิดบาปไว้แก่ตน

ปัจจุบัน อาณาจักรธรรมของเรามีปัญญาชนมากมาย ความรู้สูง เราจะพูดส่งๆ ไปไม่ได้

โดยแท้จริง ธรรมะวิเศษสูงส่งยิ่ง พวกเขาก็รับรู้ แต่พอฟังเราพูดไม่ได้เรื่อง เขากลับถดถอยไม่อยากเข้ามาร่วมด้วย เราก็จะมีผิด

ข้อห้า “เคลือบแฝงเสแสร้ง”

เป็นเจี่ยงซือ เจี่ยงเอวี๋ยน ดีแต่บอกผู้น้อยว่า “เธอไปทำนั่นเธอไปกวาดนี่” เท่ากับเราทำได้แค่มอบหมายให้ผู้อื่นทำงาน

ธรรมกิจกับธุรกิจแตกต่างกันมากที่สุด ก็คือ ธรรมกิจจะต้องเอาตนเป็นแบบอย่าง ไม่ใช่แจกงานให้ใครๆ โดยที่ตนเองไม่ได้ลงมือทำหรือนำพา อย่างนี้ก็เรียกว่า "เคลือบแฝงเสแสร้ง"

เป็นเจี่ยงซือ จะต้องเกรงการพูดที่ตนเองไม่ได้ทำจริง เรียกว่า "ดีแต่พูด"

ที่พูดมานี้ ล้วนเป็นเรื่องที่ผู้น้อยเคยคิดมา ที่ไม่กล้าสารภาพเพราะรักษาหน้าเป็นสำคัญ หลายปีมานี้ ผ่านการส่งเสริมด้วยเมตตาจากเตี่ยนฉวนซือแล้ว ผู้น้อยจึงค่อยวางอัตตาลง จึงกล้าสารภาพต่อท่านทั้งหลายได้ว่า นี่เป็นโทษผิดบาปของผู้น้อย

ถ้าเราดีแต่พูด ก็จะเป็นแต่ชื่อไม่มีผล เราก็จะเป็นแค่เจี่ยงซือที่พูดได้ ได้แต่ชื่อจอมปลอม เราจะต้องตั้งตนเป็นแบบอย่าง เป็นเจี่ยงซือที่เป็นปากเสียงกล่อมเกลาผู้คนแทนฟ้าเบื้องบนจึงจะถูกต้อง

ข้อหก "ไม่บำเพ็ญฝึกฝนจริง"

หากเข้าร่วมงานประชุมฝ่าฮุ่ย หรือชั้นศึกษาธรรมเพื่อร่วมวงให้ดูดีว่ามีเรามาด้วย หรือวันนี้มีอาวุโส มีบุคคลสำคัญมา หรือถูกเรียกร้องให้มาเข้าครบจำนวนห้าสิบคนลำดับจากอาวุโส แล้วเราเป็นคนที่ห้าสิบพอดี ต่างมาด้วยความไม่เต็มใจ อย่างนี้ผิดเพราะไม่บำเพ็ญฝึกฝนจริง

จะต้องรู้ว่า หัวข้อไหนๆ ก็มีคุณประโยชน์อยู่ในตัวเพียงแค่เข้าศึกษาแล้วรู้จักพิจารณา ค้นหาคุณประโยชน์จากการ

บรรยายนั้น ก็คือบำเพ็ญฝึกฝนจริง หากมาอย่างเสียไม่ได้ ให้มันครบจำนวนก็แล้วกัน ร่วมวง ร่วมวันเวลาไปเรื่อยเปื่อย ล้วนจะต้องรับผิดในข้อนี้

ข้อเจ็ด "ไม่ทำตามท่านจัดสรร"

ได้รับเชิญให้มาบรรยายหัวข้อนี้ ก็เพราะเขาเห็นความสามารถของเรา แต่เรากลับไม่มา ปฏิเสธว่า "ไม่ได้"

ถ้าติดขัดจริง ๆ จะต้องบอกว่า "เปลี่ยนเวลาได้ไหม" อย่างนี้ปณิธานเจี่ยงซือจึงจะไม่ขาดแหว่ง จะปฏิเสธว่า"ไม่ได้ ก็คือไม่ได้ ไม่ได้"

เดี๋ยวนี้ มีเจี่ยงซือไม่น้อยที่สลับย้ายหัวข้อ สุดท้ายคนอื่นได้ลุล่วงปณิธานไป ตัวเองกลับไม่ได้ อย่างนี้เรียกว่า"ไม่ทำตามท่านจัดสรร"

ฉะนั้น เมื่ออาวุโสจัดสรรมอบหมายให้ไปรับผิดชอบชั้นศึกษา แต่เราไม่ยินดี อีกทั้งความไม่ยินดีนี้ยังไม่มีเหตุอันควรเสียอีก แน่นอนต้องเรียกว่า "ไม่ทำตามท่านจัดสรร "

แต่ถ้ามีเหตุอันควร เช่นที่บ้านจำเป็นให้กลับไปดูแล นั่นก็จะไม่อยู่ในข่ายความผิดนี้

ข้อแปด "ไม่เห็นทางอริยะสำคัญกว่าทางโลก"

ที่ผู้น้อยคิดต่อข้อนี้คือ ชั่วโมงการบรรยาย ของอาณาจักรธรรม กำหนดไว้แน่นอนแล้ว แต่เวลาชนกับงานทางโลกของ

ผู้น้อย จึงคิดไม่อยากไป เจริญปณิธาน หาเหตุผลเบี่ยงบ่ายอย่างนี้เรียกว่า“ไม่เห็นทางอริยะ สำคัญกว่าทางโลก”

เรามาสถานธรรมด้วยความรู้สึกว่า

“วันนี้ที่มาฉันได้เสียสละไปไม่น้อยเลย...” ถ้าคิดอย่างนี้ก็ผิดต่อข้อ “ไม่เห็นทางอริยะสำคัญกว่าทางโลก”เช่นกัน

ฉะนั้น ทุกครั้งที่มาสถานธรรม อย่าได้รู้สึกเหมือนจำใจ อึดอัดขัดข้องอย่างนี้ไม่ตรงต่อใจฟ้า

ข้อเก้า “ถันจู่ไม่พูด ไม่สอนพุทธระเบียบ”

ที่ตำหนักพระมีชั้นศึกษา แต่ถันจู่ไม่มา ในปีหนึ่ง แม้แต่ชั่วโมงศึกษา ก็ไม่เคยมารักษาการณ์ เป็นถันจู่บกพร่อง

ผู้เป็นถันจู่ จะต้องสอนญาติธรรมให้เข้าใจพุทธระเบียบ ฉะนั้นตนเองต้องคล่องพุทธระเบียบ ถ้าหากตำหนักพระนี้เปิดชั้นเรียนมาทั้งปี มีญาติธรรมจบหลักสูตรไปร้อยกว่าคน แต่ไม่เป็นพุทธระเบียบ ถันจู่ที่รับผิดชอบตำหนักพระนี้ก็จะต้องแบกรับความผิดหนึ่งร้อยราย ฉะนั้นจึงต้องสอนเขา และอย่างเป็นทางการ ไม่ใช่สอนให้คำนับฉบับย่อทุกครั้ง พอถึงวันจะปั้นเต้าเขายัง คารวะไม่เป็น จึงต้องสอนอย่างเป็นทางการพิธีเต็ม

ที่ญาติธรรมไม่เต็มที่ได้ ก็เพราะเราถันจู่ไม่เต็มที่

นี่เป็นความผิดของถันจู่

ข้อสิบ “ถันจู่ผิดศีลปาณาติบาต”

เราถันจู่ได้เก็บกวาดตำหนักพระหรือไม่ ตอนเก็บกวาด เห็นแมลงสาบ ยุง แมงมุม เราทำอย่างไร คนทั่วไปคือฆ่า แต่บ้างก็เชิญเขาออกไปให้พ้น จะฆ่าไม่ได้

ตำหนักพระเป็นของมวลเวไนยฯ สรรพชีวิตแมลงเหล่านี้เขาก็เป็นสรรพชีวิต จะให้เขาไม่เข้ามาอยู่ จะต้องทำความสะอาดให้ทุกอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ครัวเราก็ไม่เก็บทำความสะอาด มีแมลงสาบ มันของแน่อยู่แล้วถ้าเราฆ่าเขา เราจะผิดข้อปาณาฯ

มาสถานธรรมแท้ๆ ยังมาฆ่า ก็จะต้องชดใช้ด้วยชีวิต “ไม่ใช่ว่าเราพาคนรับธรรมะหนึ่งคน จึงฆ่ายุงได้หนึ่งตัว” แต่จะต้องเอาบุญกุศลจากที่เราพาคนมารับธรรมะหนึ่งคน อุทิศให้แก่เขาทั้งหลายที่เราเคยละเมิดศีลทำลายล้างไป

ข้อสิบเอ็ด “ไม่เคารพเซียนพุทธะ”

เรามักจะถวายธูปกำใหญ่ ขอเซียนพุทธะได้โปรดฯ เมื่อญาติธรรมมีปัญหา นี่เป็นความผิดของ “เซียนพุทธะ” เราวอนขอแต่จะต้องมีข้อแม้ คือจะต้องมีปณิธาน จึงจะแสดงเหตุได้ จะต้องมีการอุทิศเสียสละจึงจะมีแรงหนุนช่วยได้ ได้แต่ขอ นั่นไม่ใช่หวังพึ่งพระมหาเมตตากรุณาธิคุณ แต่เป็นการขู่เข็ญบีบเค้นพระองค์

เราวอนขอเบื้องบนทรงโปรด อย่าให้เจ้ากรรมนายเวรมารังควานญาติธรรม แต่เซียนพุทธะล้วนยุติธรรมอีกทั้งเจ้าหนี้นายเวรมาถึงตัวจริง ๆ ก็ต้องหมายถึง ญาติธรรมคนนั้นเคยเป็นหนี้เขา ฉะนั้น จะต้องมีบุญกุศลอุทิศแก่เขา พระองค์จึงจะรอมชอมคลี่

คลายได้ มิฉะนั้น ก็จะกลายเป็นว่าเซียนพุทธะท่านขาดความยุติธรรมไปละซิใช่ไหม

วิธีกราบวอนขอจะต้องทำอย่างนี้คือ

ถวายน้ำ ถวายผลไม้ แล้วจึงถวายธูปกำใหญ่ จากนั้นถวายปณิธาน เช่นจะนำพาคนรับธรรมะหนึ่งร้อยคน

แสดงปณิธานต่อเซียนพุทธะเสียก่อน แล้วจึงค่อยวอนขอพระองค์ได้โปรดช่วยพลิกผัน

จากนั้นผู้วอนขอจะต้องตั้งใจปฏิบัติงานธรรม มีปณิธาน จึงจะมีเหตุปัจจัยให้พลิกผันได้ มิฉะนั้น จะพลิกผันอย่างไรได้

ถ้าเราเอาแต่วอนขอฝ่ายเดียว มักจะเกิดการทดสอบ

เราถวายธูปกำใหญ่ แล้วบอกญาติธรรมว่า "คงจะไม่มีปัญหา" แท้จริงแล้วผลจะกลายเป็นกลับตาลปัตรอย่างนี้ไม่ใช่เกิดการทดสอบหรือ

ฉะนั้น จึงจะต้องถวายปณิธานเสียก่อน แล้วค่อยวอนขอต่อเบื้องบนได้โปรด สมควรผ่านด่านก็จะผ่านได้ไม่สมควรผ่านผ่านไม่ได้ ก็ขอเซียนพุทธะได้โปรดประทานปัญญาและความกล้าที่จะฝ่าด่านไปให้ได้

ข้อสิบสอง "ไม่เคารพพระอาจารย์ ไม่เทิดทูนธรรมะ"

เวลาที่เราประชุมปรึกษาหารือ การงานในอาณาจักรธรรม มักจะโยนระเบิดใส่ผู้อื่นได้ง่าย ๆ แต่ไม่ใช่โยนให้แต่ปัญหาที่จะ

ต้องแก้ไข เราจะต้องพิจารณาความผิดพลาดของตน ไม่ใช่ไปพิจารณาผู้อื่นเขา ถ้าเราวิจารณ์พี่น้องของตนเอง ก็เท่ากับลบหลู่พระอาจารย์ของเราเองทางอ้อม อย่างนี้เรียกว่า

"ไม่เคารพพระอาจารย์ ไม่เทิดทูนธรรมะ"

ในระหว่างผู้บำเพ็ญด้วยกัน จึงควรชื่นชมส่งเสริมให้กำลังใจแก่กัน อย่าได้ตำหนิติเตียน ผลักภาระรับผิดชอบ ผลักความผิดไปโอบไว้แต่ความดี จะต้องฝึกการปกปิดสิ่งผิดของเขา เอาแต่ความดีตีแผ่สิ่งดีในอาณาจักรธรรม แพร่สะพัดได้ให้มาก สิ่งบกพร่องจะต้องช่วยกันโอบอุ้มอภัย

สิ่งที่อภัยให้ไม่ได้เลยก็คือ ทำให้เขาเสียชื่อเสียงหากผิดต่อข้อนี้ จะไม่ควรแก่การเป็นผู้บำเพ็ญเลย

เราทุกคนเมื่อมาถึงสถานธรรม ล้วนเป็นโอกาสที่จะเจริญปณิธานได้โอกาสเหล่านั้น บางครั้งเป็นเตี่ยนฉวนซือมอบหมายให้ บางครั้งเป็นเจี่ยงซือมอบหมาย เราอย่าคิดว่าถ้าเป็นเตี่ยนฉวนซือมอบหมายละก็จะรับ ถ้าเป็นญาติธรรมใหม่รับมอบหมายผ่านมาให้ เราก็จะปฏิเสธว่าไม่ว่าง

ปฏิบัติบำเพ็ญจะดูแต่หน้าใครไม่ได้ ให้ดูที่งานที่ความรับผิดชอบ

ข้อสิบสาม "วจีกรรม"

เบื้องบนทรงมองดูวจีกรรมอย่างไร อย่างเช่นมีคนพูดกับผู้น้อยว่า คนนั้นเขาเป็นอย่างนั้น อีกทั้งกำชับเป็น พิเศษว่า

“อย่าพูดไปนะ” สุดท้ายผู้น้อยพูดต่อ อีกทั้งยิ่งเล่าลือออก ไปใหญ่ ข่าวนี้เข้าหูคนมากมายเท่าไร เราก็จะต้องรับผิดเท่าจำนวนรายนั้น

เบื้องบนตัดสินแรงกรรมของผู้นั้นจากผลสะท้อนของวจีกรรมนั้นว่า หนักหนาเพียงไร

วจีกรรม จะเป็นผลสะท้อนต่อปัญญาญาณของอาณาจักรธรรมด้วยภายหน้ากลับคืนเบื้องบนแน่นอนจะต้องถูกขังคุกสวรรค์

ฉะนั้น อาณาจักรธรรมต้องไม่มีนินทาว่าร้ายเป็นอันขาด แต่จะต้องกระตุ้นเตือนกันให้มาก เมตตากรุณต่อกันให้มาก ให้กำลังใจส่งเสริมซึ่งกันให้มาก

ข้อสิบสี่ “ไม่ชำระปาก ไม่กินเจ”

ถวายปณิธานกินเจแล้ว แต่กลับไปทุเจผิดศีล หรือญาติธรรมทำผิด เราใช้คำว่าร้ายมาสอบให้เขาตกไปบีบเค้นให้เขาไปจากอาณาจักรธรรม อย่างนี้ก็นับว่า

“ไม่ชำระปาก ไม่กินเจ”

เราเห็นใครเขาทำผิด ก็ด้วยใจเขาไม่ถูกต้อง แสดงว่าเราไม่ได้ชำระปาก

บางคนชอบพูดว่าวิจารณ์นิสัยใครๆ อย่างนี้ แม้ได้ถวายปณิธานกินเจแล้ว ก็ไม่นับว่าได้กินเจ

ความคิดจิตใจของตนเอง จับมันไว้ได้ชัดเจนแล้วหรือยัง

ควบคุมความคิดจิตใจของตัวเองไว้ ควบคุมปากของตัวเองไว้ได้หรือเปล่า ไม่ทำร้ายเขา ไม่สอบเขา

ข้อสิบห้า "ลบหลู่นักธรรมอาวุโส"

เราอาจเข้าใจว่า "ลบหลู่นักธรรมอาวุโส" หมายถึงลบหลู่เตี่ยนฉวนซือกับเจี่ยงซือเท่านั้น แท้จริงสำคัญที่สุดคือ ลบหลู่อิ๋นเป่าซือของตนเอง

แรกเริ่มผู้น้อยนำพาคนรับธรรมะเก่งมาก เกิดความรู้สึกกว่าอิ๋นซือของเราอ่อนไปหน่อย เกิดความคิดดูแคลน รู้สึกว่าอิ๋นซือของเราไม่เท่าไหร่ ไม่รู้เลยว่าผิดต่อข้อ "ลบหลู่นักธรรมอาวุโส" ไปแล้ว

วันนี้ ที่เราปฏิบัติบำเพ็ญอยู่ในอาณาจักรธรรมอย่างนี้ได้เป็นบุญคุณของใคร ลบหลู่อิ๋นเป่าซือ ก็คือลืมบุญคุณ อย่างนี้ไม่ใช่ผู้บำเพ็ญ เราจะต้องสำนึกคุณทุกวัน

ที่เรากราบพระทุกวัน เรากราบอิ๋นเป่าซือหนึ่งกราบด้วยใช่ไหม จึงมิให้ละเลยดูแคลนพระคุณของอิ๋นเป่าซือ

ข้อสิบหก "ผลไม้ ธูป ตกสู่พื้น"

เวลาจัดพานผลไม้หากผลไม้ตกสู่พื้น ทั่วไปเราก็จะไม่ใส่พานถวายอีก แต่ปัญหามีอยู่ว่า ผลไม้เหล่านี้เราเป็นเจ้าภาพหรือเปล่าหรือว่า ทางสถานธรรมเตรียมไว้แล้ว จึงให้เรามาจัดใส่พานมาศึกษาเจริญปณิธาน เรายังไม่ทันได้ศึกษาก็ทำเสียหายแก่เงินทองของสาธุชนเสียแล้ว

ฉะนั้น ถ้าเราทำตกหล่น จะต้องออกเงินซื้อมาเติมเต็ม นี่คือบริสุทธิ์เรื่องเงินทอง

พึงรู้ไว้ของใช้ทุกอย่างในสถานธรรม ล้วนเป็นเงินบุญวาสนาจากสาธุชน ทำเสียหาย จะต้องถูกตัดทอนไปก็คือเสียหายแก่อายุขัย

อย่าเข้าใจผิดว่า มาสถานธรรมแล้วจะอายุยืนแน่ๆ ทั้งนี้จะต้องดูจากเรารักบุญวาสนาเพียงไร ไม่ทิ้งขว้าง ไม่เสียหาย ไม่ฟุ่มเฟือย... ไม่รักวาสนา อายุจะไม่ยาวนาน

ธูปกับไม้จันทน์ก็เช่นกัน ซึ่งบางครั้งก็ตกหล่น ธูปที่ตกหล่นเช่นเดียวกับผลไม้ เท่ากับได้ก่อโทษผิดบาปอีกทั้งมากกว่าผลไม้ เพราะธูปไม้จันทน์วางอยู่บนโต๊ะบูชาไม่ได้เคลื่อนไหว ไม่น่าตกหล่น ทำตกหล่นแสดงว่า ความศรัทธา เคารพของเรา ไม่เพียงพอ ไม่มีใจนบนอบ

ข้อสิบเจ็ด "ทำเปี่ยวเหวินเสียหาย ไม่เคารพรักษา"

"เปี่ยวเหวินใบคำขอ" กับสถานธรรม ล้วนเป็นสมบัติทางธรรมที่เป็นเครื่องใช้ถ่ายทอดวิถีธรรม

"เปี่ยวเหวินใบคำขอ" เขียนผิดแก้ไขได้ แต่หากผิดมากไปจะต้องวงฆ่าทั้งใบ เราก็จะผิดบาปจากการสิ้นเปลือง

"เปี่ยวเหวินใบคำขอ" เสียหาย เบื้องบนก็มองดูเหมือนเก็บสถานธรรมไปแห่งหนึ่ง โทษผิดบาปจึงเท่ากัน เปี่ยวเหวินถวายขึ้นเบื้องบน ลงทะเบียนไว้ ณ เทียนปั่ง ผังฟ้า เป็นหลักฐาน

สำคัญที่สุด

หากไม่มีเปี่ยวเหวิน สถานธรรมก็ไม่เกิดผลในการถ่ายทอดวิถีธรรมได้

ต่อไปใครที่ยังเขียนไม่เป็น จะต้องมีผู้เขียนเป็นประกบตัวสอน แต่ถ้าเขียนเป็นยังเขียนผิด ยังเห็นไม่เป็นไร ความผิดนี้ยิ่งใหญ่ขึ้น อักษรที่เขียนผิดจะต้องวงว่าผิด ผิดทั้งใบวงทุกตัว ที่ผิดเผาในกระถางธูปบนโต๊ะบูชาอย่าไปเผาที่อื่น อีกทั้งต้องกราบสำนึกผิด หากถ่ายเอกสารเพื่อการฝึก จะต้องกราบทูลต่อเบื้องบนตามจำนวนทั้งหมดที่ใช้ฝึกหัด

เปี่ยวเหวินจะต้องท่องจำให้ได้ ถ้าท่องไม่ได้ วันใดไม่มีเปี่ยวเหวินที่พิมพ์สำเร็จรูป จะปั้นเต้าเฉพาะหน้า จะทำอย่างไร จึงกล่าวว่า หากท่องเปี่ยวเหวินไม่ได้ เป็นเรื่องละอายต่อ“เทียนเอินซือเต๋อ” ยิ่งนัก

ข้อสิบแปด “หน้าไหว้หลังหลอก”

มาถึงสถานธรรมตำหนักพระ เห็นเตี่ยนฉวนซือคุกเข่ากราบด้วยความเคารพ แต่เมื่อมาถึง ขณะไม่เห็นใครอยู่ ณ ที่นั้น แม้แต่คำนับสามคำนับก็เว้นไป ถ้าเป็นเช่นนี้ ที่มากราบนั้น เพื่อให้ใครดูหรือ จิตใจอย่างนี้คือยึดหมายในรูปลักษณ์

“หน้าไหว้หลังหลอก”

ยังมีคนอีกพวกหนึ่ง ต่อหน้าเคารพนบนอบอาวุโสก็ทำบุ้ยใบ้กับญาติธรรมใหม่ ก็เรียกว่า“ หน้าไหว้หลังหลอก”

ข้อสิบเก้า "โลภครองกุศลความดี"

หากมีอาวุโสถวายสิ่งของให้สถานธรรม ผู้รับผ่านมือเอาสิ่งของที่เขาถวายมา มอบให้เป็นสมบัติแก่ผู้อื่นต่ออีกทั้งไม่ได้บอกกล่าวว่าใครสร้างบุญมา อย่างนี้คือ

"ถือครองกุศลความดีของผู้อื่น"

ทางที่ดี แต่ละสถานธรรมจะต้องจัดสมุดเล่มหนึ่งไม่ว่าญาติธรรมทำบุญด้วยอะไร จะต้องจดไว้ละเอียดตามนั้น แม้เขามาเก็บกวาดโดยสมัครใจก็ให้จดไว้ ให้ทุกคนรู้ว่า บุญกุศลของเขาไม่ได้ถูกลบล้างไป เพราะมีญาติธรรมบางคนใส่ใจมากกว่าการให้ของเขา จะเป็นที่ยืนยันยอมรับหรือไม่ หากเราละเลยรั่วไหลในด้านนี้ไปบ่อยๆ อาจเป็นเหตุทำให้เขาไม่มาสถานธรรมอีก เราก็จะกลายเป็นสอบเขาไปอีกรูปแบบหนึ่งใช่ไหม ไม่เพียงครอบครองกุศลความดีของเขาไป ยังสอบเขาให้ตกไปด้วย

เวลามีประชุมฝ่าฮุ่ยหรือกิจกรรม บางครั้งข้าวของเหลือเฟือเราฉวยกลับไปหนึ่งห่อ ก็นับว่าโลภครองกุศลของคนอื่นไป แต่หากเหลือมากจริงๆ จะต้องรอให้อาวุโสผู้รับผิดชอบเหล่านั้นประกาศบอกกล่าวเสียก่อน จึงจะไปหยิบเอาได้ หากมิได้ประกาศบอกกล่าวไปหยิบเองเท่ากับจาบจ้วงของสถานธรรม อีกทั้งจะถือวิสาสะพิสมัยหยิบส่งให้ใครเป็นทางการส่วนตัวก็ไม่ได้

พึงรู้ไว้ สถานธรรมไม่ใช่ของเราคนเดียว ระเบียบนี้จะต้องชัดเจน มิฉะนั้นจะผิด

ข้อยี่สิบ "ไม่ขมากรรมสำนึกจริง"

ที่สถานธรรมจะมีพิธีขอขมากรรมวันสิ้นปี ก่อนหน้าจะต้องสำนึกพระคุณ สำนึกพระคุณเสร็จจึงขอขมาเพียงให้เราจริงใจสารภาพ ณ เบื้องพระแท่น อีกทั้งขอขมาเบื้องบนก็จะโปรดนิรโทษกรรม

แต่เรามักจะขอขมากันง่ายๆ แล้วทำผิดต่อไป โทษก็จะเพิ่มเป็นทวีคูณ เพราะรู้ผิดแล้วไม่แก้ไข ทำผิดต่อไปทั้งๆ ที่รู้ อย่างนี้เท่ากับไม่ได้บำเพ็ญเลย ทุกอย่างเบื้องบนจดหมด

อย่าคิดว่าปีหนึ่งๆ มีโอกาสได้ขอขมากรรม มันซ้ำซากจะต้องถามตนเองเสมอว่า บำเพ็ญจริงหรือไม่

บนชั้นสองของอาคารเก้าชั้น บันทึกแต่โทษ ผิดบาปซึ่งได้แสดงออก อันจะเป็นผลกระทบต่อผู้อื่นแล้ว

บนชั้นสาม บันทึกแต่โทษ ผิดบาป ที่แม้จะมิได้เป็นผลกระทบต่อผู้อื่นแต่ก็ได้ทำร้ายตนเองแล้วความคิดจิตดำริมโนวิญญาณแนวทางความคิด ความฟุ้งซ่าน ล้วนบันทึกอยู่บนชั้นนี้

เบื้องบนจะให้เราบำเพ็ญจนขาวสะอาด สว่างใสสง่าผ่าเผยไม่อยากให้เราบำเพ็ญลับ ๆ ล่อ ๆ กลัวว่าผู้อื่นจะพูดถึงความบกพร่องของตน ที่กลัวก็เพราะจิตใจยังไม่กลมสมบูรณ์

ฉะนั้น ปฏิบัติบำเพ็ญจะต้องเผชิญหน้ากับตนเองได้อย่างจริงจัง แม้จะทำผิดใหญ่หลวงมาสักเพียงใด ก็จะได้รับอภัยโทษ

ในทางตรงข้าม เราทำผิดเล็กน้อย แต่ให้ตายก็ไม่ยอมรับผิด สุดท้ายจะกลายเป็นเหตุของการตกต่ำไป

ข้อยี่สิบเอ็ด "แคลงใจในเทียนมิ่ง"

การกระทำอย่างไรที่แคลงใจในเทียนมิ่ง เช่น รับธรรมไม่บำเพ็ญ แต่กลับไปตามเทวสถาน ทรงเจ้าเข้าผี ติดตามถามเรื่องเวรกรรมสามชาติ เซียมซีที่ไหนแม่น ที่ไหนเฮี้ยนก็จะไป วันข้างหน้าจะถูกสอบปัญญา เพราะเราได้เข้าไปเกี่ยวพันกับเหตุผลกรรมต่างๆ มากมาย

ข้อยี่สิบสอง "ขัดเคืองผู้อาวุโส"

ความรู้สึกขัดเคืองต่ออาวุโส แม้จะไม่ได้พูดออกมาไม่นับวจีกรรม แต่เป็นมโนกรรม เพราะใจโทษโพย เป็นการทำร้ายจิตญาณตน ถ้าเก็บกดโทสะไว้ วันใดระเบิดก็จะทำร้ายแก่อาณาจักรธรรม

ข้อยี่สิบสาม "ยึดหมายในนามรูปกุศลผลบุญ"

อย่างเช่น ผู้น้อยรู้ว่านำพาคนรับธรรมะได้กุศลผลบุญ ทุกครั้ง จะมีผู้อนุโมทนาว่า "สาธุ อนุโมทนา ตั้งใจเจริญปณิธานเต็มที่จริงๆ" ดังนั้นแล้ว ผู้น้อยก็จะกระหยิ่มใจ คิดว่านำพาคนมามากมายอย่างนี้ เป็นบุญบกุศลใหญ่จริงๆ แท้จริง ไม่รู้ว่าสิ่งเหล่านี้มันไม่เท่าไรเลย แรงของมันไม่อาจต้านแรงเวรกรรมได้เลย

จิตใจยึดหมายอย่างนี้ เป็นรากฐานก่อเกิดแรงเวรกรรม

เพราะยึดหมายนั้น ผิดต่อทางสายกลางเขารับธรรมะได้ก็ด้วยบุญปัจจัยของเขา ไม่ใช่เราแน่

ข้อยี่สิบสี่ "รักษาศีลไม่ยั่งยืน"

กลางวันแม้เราจะรักษาศีลได้เป็นอย่างดี แต่กลางคืนใครเลยจะรู้ว่า ความคิดจิตใจของเราที่มีอะไรแฝงเร้นอยู่ มันได้ปรากฏออกมาในความฝัน

ฉะนั้น เรื่องราวผิดศีลทั้งหลายจึงเกิดขึ้นได้อีกผู้น้อยดูมาจนถึงตรงนี้แล้ว เศร้าเสียใจมาก

พระองค์จอมชันษาฯเรียกให้ออกมา ผู้น้อยออกมาด้วยน้ำตานองหน้า เมื่อเห็นพระองค์จอมชันษาฯ ไม่กล้าพูดอะไรอีกได้แต่คุกเข่าลง

พระองค์โปรดว่า

"ไม่ต้องตื่นตระหนกใจ ที่ต้องประสบเรื่องราวเหล่านี้ ล้วนมีเหตุให้เป็นไป"

วันนี้ไม่ว่าที่เจ้าเห็นจะเป็นกุศลผลบุญก็ดี หรือผิดบ้างก็ดี ล้วนมีเซียนพุทธะช่วยเข้าแบกไว้ ภายหน้าหากกุศลผลบุญถึงพร้อมบริบูรณ์ ทุกอย่างก็จะมลายไปแต่หากยังก้าวหน้าถอยหลังไม่ยั่งยืนมั่นคง ทำเหตุอะไรไว้ก็ต้องได้รับผลเช่นนั้น

ความหมายของพระองค์ คือ วันนี้แม้เราจะได้รับ "เทียนเอินซือเต๋อ" คุ้มครองรักษา แรงเวรกรรมอันเป็นผลจะ

ชะลอตัว แต่เราจะต้องปฏิบัติบำเพ็ญ แต่กายวาจาใจของเรา ไม่สอดคล้องต่อความเป็นผู้บำเพ็ญ ภายหน้าก็ต้องไปรับผลกรรมตามเหตุนั้นจะไม่ใช่ด้วยเหตุว่าเรามาอาณาจักรธรรมแล้วจะมีเหตุต้นผลตามผู้น้อยจำได้ว่า มีอยู่พักหนึ่ง ช่วงปิดเทอมภาคฤดูร้อน ผู้น้อยไปร่วมแรงพัฒนาที่ธรรมปราสาทเทียนเอวี๋ยนฝอเอวี้ยน

ท่านเหล่าเฉียนเหยินเห็นพวกเรา จึงโปรดว่า

"พวกเธอมาทำอะไรกัน"

ผู้น้อยกราบเรียนว่า" เป็นอาสาสมัครพัฒนา"

ท่านเหล่าเฉียนเหยินโปรดอีกว่า

"อยู่ที่บ้านขยันขันแข็งกันอย่างนี้หรือเปล่า ไม่ใช่ว่าละทิ้งทางบ้าน มาแต่อาณาจักรธรรมนะ"

ธรรมวินัยของท่านเหล่าเฉียนเหยินครั้งนั้น ทำให้ผู้น้อยเกิดจิตสำนึกครั้งยิ่งใหญ่

ภายหลังท่านเหล่าเฉียนเหยินยังโปรดถามว่า

"บำเพ็ญธรรม ดีไหม"

ผู้น้อยน้อมคารวะ ตอบว่า"ดีขอรับ"

ท่านโปรดว่า

"ดีก็ปฏิบัติออกมา" (ธรรมะไม่ใช่ดีเพียงรู้ แต่ดีที่เป็น เป็นจริงให้ปรากฏ)

ครั้งหนึ่ง เราผัดผักมามากเกินไป กินไม่หมด ก้านผัก ใบผัก ที่เลือกทิ้งไปยังคงกองอยู่ข้างครัว (ซื้อมามากจึงเลือกกินแต่ยอด)

ท่านเหล่าเฉียนเหยินเดินมาเห็นเข้า แต่ท่านไม่ได้ว่า กระไร

คืนนั้น เพราะปกติที่ธรรมปราสาทเทียนเอวี๋ยนฝอเอวี๋ยน จะปิดไฟหมดเมื่อได้เวลาประมาณสองทุ่ม เพื่อประหยัดพลังงานไฟฟ้า เพื่อให้ทุกคนตื่นแต่เช้ามืด และพลันผู้น้อย ก็ได้ยินเสียงผับๆ จึงออกมาดูว่าเป็นอะไรเสียงดังมาจาก "หอสำนึกคุณ (กั่นเอินโหลว)" ที่ท่านเหล่าเฉียนเหยินพำนักอยู่ จึงเรียนถามอาวุโส

ท่านว่าเป็นเสียงอะไร

ภายหลังจึงได้ทราบว่า เศษผักดี ๆ ที่เราเลือกทิ้งไปกลางวัน ทำให้ท่านเหล่าเฉียนเหยินต้องตบหน้าท่านเองหลายฉาด เพื่อลบล้างบาปเวรแทนพวกเรา

ปีนั้น ธรรมายุของท่านเก้าสิบปีแล้ว

ท่านเหล่าเฉียนเหยินผู้สูงวัย ไม่รู้รับโทษบาปเวรแทนพวกเราผู้น้อยไปแล้วเท่าไร มิใช่เพียงบัดนี้ เรื่องนี้

การประชุมธรรม การเปิดชั้นศึกษาธรรม ความมักง่ายของพวกเราในทุกเรื่อง ทำให้ท่านเฉียนเหยินและเตี่ยนฉวนซือต้องแบกรับโทษบาปไปแล้วเท่าไร

ท่านเหล่าเฉียนเหยินถือเป็นความผิดตรงที่มิอาจอบรมสั่ง

สอนให้เราปฏิบัติบำเพ็ญตามได้

ฉะนั้น เราทั้งหลายจะต้องพิจารณากันให้ดีสักหน่อย ตลอดเส้นทางที่ปฏิบัติบำเพ็ญมา อะไรที่น่าจะทำให้ดีกว่านี้ได้ อะไรที่ควรทำแต่ยังไม่ได้ทำ

สุดท้าย พระองค์จอมชันษาฯ เอื้อมพระหัตถ์ผลักผู้น้อยเบาๆ ผู้น้อยจึงได้กลับคืนสู่มิติภาวะของโลกอีกครั้งหนึ่ง

พอรู้ตัวตื่นขึ้น ได้พบตนเองในสภาพคุกเข่าอยู่บนเตียง ร้องไห้จนหมดสภาพ นั่นคือเช้าตรู่วันรุ่งขึ้น จึงเท่ากับได้ท่องเที่ยวไปประมาณสิบสองชั่วโมง

พระองค์จอมชันษาฯโปรดกำชับว่า

"หลังอุบัติเหตุนี้แล้วสามปี เจ้าจะมีบุญวาระได้ เผยแผ่เรื่องราวเหล่านี้เพื่อส่งเสริมผู้คน"

ปีหมินกั๋วที่แปดสิบเก้า พอดีอาจารย์บรรยายธรรมแซ่เลี่ยวที่ไถจงได้ฟังเรื่องปาฏิหาริย์รอดตายนี้จากผู้น้อยจึงขอให้ผู้น้อยเขียนเป็นลายลักษณ์อักษร จะนำไปพิมพ์เป็นหนังสือให้ใครๆได้ประจักษ์ ผู้น้อยรับปาก

เดือนเก้าของปี ผู้น้อยส่งต้นฉบับ เลี่ยวเจี่ยงซือไปจัดการนำออกเผยแพร่ เดือนสิบวันที่ห้า พอดีเป็นเวลาที่ผู้น้อยออกจากโรงพยาบาลครบสามปี

ความประจวบเหมาะที่เป็นจริงตามนี้ เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

ที่ยืนยันถึงวิถีธรรมจริง หลักสัจธรรมจริง และพระโองการจริง ทั้งหมดขึ้นอยู่กับบุคคลเอง ว่าได้บำเพ็ญเช่นไรปฏิบัติอย่างไร ทุกอย่างล้วนเป็นไปตาม "เทียนเอินซือเต๋อ" ทั้งนั้น

เราศึกษาอยู่ในอาณาจักรธรรม หลายปีมานี้ยิ่งอ่อนน้อมถ่อมตน แต่ใจจริงของเราเข้าถึงต้นธาตุต้นธรรมแล้วหรือยัง เราต่างรู้ว่าขยะเต็มถังจะต้องยกไปเททิ้ง จะบอกไม่ได้ว่าถังใบนี้ขยะเต็มแล้ว ไปซื้อฝาสวยๆ มาปิดถังไม่ให้เห็นขยะนั้น ก็หมดเรื่องไป

ไม่ว่าอายุทางธรรมของเราจะมากเพียงไร ล้วนจะต้องชำระจิตใจภายในให้สะอาดหมดจด ไม่ใช่ว่าในใจไม่เบิกบาน แสดงอาการรับหน้ากันไป อย่างนี้คือ หลอกตนเอง หลอกใครๆ หลอกเบื้องบน ใช่ไหม ภายหน้าจะบรรลุธรรมนั้นยากนัก เบื้องบนไม่โกหกเราเด็ดขาด มีแต่คนผิดพลาดต่อเบื้องบน

ขอบคุณอาวุโสทุกท่าน ที่ให้โอกาสผู้น้อยได้เจริญปณิธาน หากผิดพลาดประการใด ขอเบื้องบนได้โปรดเมตตาขอบคุณอาวุโสทุกท่าน

พระโอวาทพระพุทธจี้กง

๑.ชีวิตย่อมเป็นไปตามลิขิต (ละชั่วทำดี) **วอนขออะไร**

๒.วันนี้ไม่รู้เหตุการณ์ในวันพรุ่งนี้ **กลุ้มเรื่องอะไร**

๓.ไม่เคารพพ่อแม่แต่เคารพพระพุทธองค์ **เคารพทำไม**

๔.พี่น้องคือผู้ที่เกิดตามกันมา **ทะเลาะกันทำไม**

๕.ลูกหลานทุกคนล้วนมีบุญตามลิขิต **ห่วงใยทำไม**

๖.ทุกคนก็มีโอกาสประสบผลสำเร็จ **ร้อนใจทำไม**

๗.ชีวิตใช่จะพบเห็นรอยยิ้มกันได้ง่าย **ทุกข์ใจทำไม**

๘.ผ้าขาดปะแล้วกันหนาวได้ **อวดโก้ทำไม**

๙.อาหารผ่านลิ้นแล้วกลายเป็นอะไร **อร่อยไปใย**

๑๐.ตายแล้วบาทเดียวก็เอาไปไม่ได้ **ขี้เหนียวทำไม**

๑๑.ที่ดินคือสิ่งที่สืบทอดแก่คนรุ่นหลัง **โกงกันทำไม**

๑๒.โอกาสจะได้กลายเป็นเสีย **โลภมากทำไม**

๑๓.สิ่งศักดิ์สิทธิ์อยู่เหนือศีรษะเพียง 3 ฟุต **ข่มเหงกันทำไม**

๑๔.ลาภยศเหมือนดอกไม้ที่บานอยู่ไม่นาน **หยิ่งผยองทำไม**

๑๕.ทุกคนย่อมมีลาภยศตามวาสนาที่ลิขิต **อิจฉากันทำไม**

๑๖.ชีวิตลำเค็ญเพราะชาติก่อนไม่บำเพ็ญ **แค้นใจทำไม**

๑๗.นักเล่นการพนันล้วนตกต่ำ **เล่นการพนันทำไม**

๑๘.ครองเรือนด้วยความขยันประหยัดดีกว่าไปขอพึ่งผู้อื่น **สุรุ่ยสุร่ายทำไม**

๑๙.จองเวรจองกรรมเมื่อไรจะจบสิ้น **อาฆาตทำไม**

๒๐.ชีวิตเหมือนเกมหมากรุก **คิดลึกทำไม**

๒๑.ฉลาดมากเกินจึงเสียรู้ **รู้มากทำไม**

๒๒.พูดเท็จทอนบุญจนบุญหมด **โกหกทำไม**

๒๓.ดีชั่วย่อมรู้กันทั่วในที่สุด **โต้เถียงกันทำไม**

๒๔.ใครจะป้องกันมิให้มีเรื่องเกิดขึ้นได้ตลอด **หัวเราะเยาะกันทำไม**

๒๕.ฮวงซุ้ยที่ดีอยู่ในจิตมิใช่อยู่ที่ภูเขา **แสวงหาทำไม**

๒๖.ข่มเหงผู้อื่นคือทุกข์ รู้ให้อภัยคือบุญ **ถามโหรทำไม**

๒๗.ทุกสิ่งจบสิ้นด้วยความตาย **วุ่นวายทำไม**

รายนามผู้ร่วมบริจาคพิมพ์หนังสือ
พรุ่งนี้ก็สายเสียแล้ว
พิมพ์ครั้งที่ 3 เดือน กันยายน 2551

ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม 15 ท่าน			9,105
คุณชฤภา วิทยาอนันต์	200	คุณพงศ์ทิพย์ ใจแก้ว	9
คุณอาภาพร บุญมีและครอบครัว			300
คุณสุพรรณวดี ศิริโตและครอบครัว			100
คุณสมาน คุณจำเนียน โลหะกิจ พร้อมครอบครัวและญาติ			100
เด็กชายศุภกฤต เพชรธนาภรณ์ พร้อมครอบครัวและญาติ			
คุณเกษียร นางมัณฑนา นางสาวกมลวรรณ โรคน้อย			100
คุณเสกสรรค์ จันทราช พร้อมครอบครัว			200
คุณบุญสุข สารพัฒน์	100	คุณนันทภรณ์ เดชพละ	39
คุณจรูญ เจ็กมา	51	คุณพิเชษฐ์ แซ่เอี๊ยว	51
คุณวัชรินทร์ แซ่เอี้ยว	50	Pham Huu Trung	50
คุณทวีศักดิ์, คุณธัญรัชต์, คุณจุฑามาส, คุณอโนทัย อภิณหศักดิ์			450
คุณสิรัญญา วุฒิไกรสกุล			
คุณพรพิมล ลิมปโกมล	50	คุณเจือเจริญ สถาปนานนท์	100
คุณขาจู แซ่ล้อ	100	คุณนันทิกา สถาปนานนท์	100
คุณเอกชัย สถาปนาภัทร์	100	คุณสิรภัทร สถาปนานนท์	100
คุณพุทธา สถาปนาภัทร์	100	คุณบุณิกา สถาปนาภัทร์	100
คุณประอรรัตน์ รัตนพรสมปอง	1,500	คุณเพ็ญภา บุญยี่สุ่น	200
คุณภัทรกร การะพิมพ์	610	คุณศิริขวัญ แสงมณี	50
คุณวิไล ชัยสมภาร	50	คุณรุ่งทิวา ฤๅชัย	50
คุณนีรนันท์ ทับทิมโต	200	คุณอัญชสา กันธะวิลา	594
ส.ต.ณัฏฐพงษ์ จุฑาพันธ์สวัสดิ์ และ น.ส.ศรัณย์รัตน์ เสงี่ยมรัมย์			10
คุณอิษฐ ด่านลำมะจาก	20	คุณสมศักดิ์ ดำงาม	40

คุณนันท์ชัตสัณห์ สกุลพงศ์	100	คุณวัฒนา วัสสันตชาติ	100
คุณชลฤดี, คุณธีรศักดิ์, คุณธัญญา, คุณสุทิน, คุณธารินี พึ่งกลั่น			100
คุณสุชาดา บุญธรรม และคุณชัยพิทักษ์ บุญธรรม			100
คุณกฤษณะ อินทร์ยงค์	100	คุณสุวรรณี ดวงมณีวงโรจน์	400
คุณซินเฮียง แซ่ก้วน และครอบครัวเมธีสกุล			440
คุณเอื้องฟ้า สุขจิตต์	200	สือซิวฝอถัง	800
HACO GROUP (1991) CO., LTD.	200	คุณไผท วงศ์หน่อแก้ว	300
คุณจิตราพร สุขแก้ว	100	คุณสุธาสินี คงอำนวยศักดิ์	60
คุณศิลปพงศ์ นางเพลินพิศ รีรักษ์	100	ดช.เศรษฐวัฒน์ รีรักษ์	100
คุณทองดี นางคำ คำดี	100	คุณสุวรรณี เลื่องยศลือชากุล	150
คุณรัตนากร วิชัยรัตน์ และครอบครัว			500
คุณสืบทิพย์ พงษ์ไพบูลย์	200	Bounbalamy mountry	663.25
คุณสุเมตตา, คุณถวิล, คุณปิยะมาส ฟุ้งไชยกิจ, คุณจิตรกรณ์ วิพลชัย			300
คุณณีรนุช เลอสรวงศานติ และครอบครัว			200
คุณพรชัย นางทองดี และครอบครัวเผดิมโชค			100
คุณนิตยา บัวหลวง	100	พันจาโทชะลอ โหมฮึก	1,000
ครอบครัวนามวงษาและครอบครัวความสุข			1,000
คุณนิธิศ เกิดแก่น คุณศิริพร หอมรื่น คุณภัทรานิษฐ์ นาคมณี			200
คุณจิดาภา พังคะ	100	คุณจิรวดี วงษ์สกด	300
คุณวิศิษฎ์-นางอรุณี ลิ้มประนะ			500
ด.ช.ณกมล ทวีโคตร,ด.ช.เศรษฐพล ทวีโคตร			200
คุณพงษ์เทพ นามดวง	100	คุณนัฐพงษ์ แก่นวงษ์	500
คุณสุพิชฌาย์ ตุ้มทอง และครอบครัว			300

คุณแม่ศรีวิไล ดวงดารา, ผู้ช่วยศาสตราจารย์กนกลักษณ์ วงษ์เกรียงไกร, ครอบครัวตู้ทรัพย์ประเสริฐ			500
คุณกรรณิกา กรานเลิศ/ประสิทธิ์ สิริทิพย์รัศมี			200
คุณสุภัสตรา เก้าประดิษฐ์ ทรัพย์ชูกุล			400
คุณวันดี พิมพาภรณ์	100	คุณอัครินทร์ ไพบูลย์พานิช	1,500
คุณศุภกิจ จารุศรีวรกุลและครอบครัว			100
คุณฮุ่ยจวง แซ่เฮ้ง	60	คุณกิตติ์ณัฐ อธิวัฒน์ธนิกกุล	200
คุณพรศิริ ลิมปพนาสิทธิ และ คุณกันยา ทากาศ			360
คุณกิมจู โรจน์พจนานาวิน	200	คุณพรศิริ แสนศรีเชาว์พันธ์	200
คุณละมัยพร รัตนชมภู,คุณพรพิพัฒน์ รัตนชมภู,คุณดนัย ศรีประเสริฐ, คุณพัลลภา ศรีประเสริฐ			200
คุณวิทยา อิ่มอุไร-คุณยุพดี อยู่เสือ			200
คุณอิทธิพล สวัสดิ์พิพัฒน์	60	คุณปลื้มจิตต์ อิ่มอุไร	60
คุณวัชรินทร์ -ด.ญ. กชพรรณ ใจเมตตา และครอบครัว เตชะพิริยานนท์			200
คุณนิภาวรรณ กลิ่นหอม และครอบครัว			300
คุณธันญาฟัชญ์ ปุยฝ้าย	100	คุณมานัส มีสกุลคุณ	1,200
คุณรัตนา ปรีชาชาญ	100	คุณผกามาศ ทรัพย์สกุล	100
คุณณภัทร ธรรมชาติ คุณจันทรวัทน์ รติกัญจนากรกุล และครอบครัว			50
คุณภูริต ตันศิริพร้อมครอบครัวและคุณจุฑาทิพย์ อุษณีย์บัณฑิตพร้อมครอบครัว			50
คุณประดิษฐ์ หาญสุขสีนวัฒนา			2,500
MR.MAXIM ROSSและคุณวรากุล จักร์ปั๋นพร้อมครอบครัว			100
คุณหฤทัย ชัยวิชิต			100
คุณสวิส รักปลอดภัย	150	คุณสุธีรา โชติช่วง	200

คุณมงคล - พูลศรี วิจิตรานนท์			180
คุณจริยา ศรีหนู	40	คุณประไพศรี ตุ้มท่าไม้	100
คุณกนกพร สุดดีพงษ์	100	คุณนิสากร โพธิ์แจ่ม	1,600
คุณรวีวรรณ - ศุภชัย เปลินศิริ			100
คุณเพชรรัตน์ ศรีพัฑฒางกุระ			40
คุณสุขนันท์ กลีบแก้ว และครอบครัว			100

คุณวันชัย พงศ์บางลี่	100	คุณสุภา พงศ์บางลี่	100
คุณกมลทิพย์ พงศ์บางลี่	100	คุณศศิธร พงศ์บางลี่	100
คุณอธิพงศ์ พงศ์บางลี่	100	คุณนันทวดี พงศ์บางลี่	100
คุณเอมอร พงศ์บางลี่	100	คุณกฤษดิ์ ศักดิ์สกนธ์กิตติ	100
คุณศรีบุญ ตั้งจิตเพียรวิทย์	100	คุณสุริชา วิลัยวาศ	100

คุณเผ่าชัย จิตบานชื่น	40	คุณกัญญารัตน์ จิตบานชื่น	40
คุณเทวัญ จิตบานชื่น	40	คุณสุวรรณา จิตบานชื่น	40
คุณสุพัตรา จิตบานชื่น	40	คุณนพพร ทองอุทิศ	200
คุณพงศกร หิรัญขันธ์			20
คุณอรพรรณ มาลา และครอบครัว			40
คุณณฏฐพล วรเนตร และครอบครัว			20
คุณศิริพร ดวงสุรีย์	60	คุณรุวณี ชื่นชม	60
คุณพรพรรณ อภิศุภวัฒน์และบุตรชาย			100

คุณสุภนา สุธีโสภณ และครอบครัว			40
คุณหทัยรัตน์ ปัญไชยโชค ด.ช. สุวรรณศิลป์ สิงห์สุวรรณ			200

คุณปัทมาพร สมจันทร์	20	คุณฉวีวรรณ ช่วยรักษา	60
คุณพิษรา กลำพากร	20	คุณอรอนงค์ เย็นจิตร	100

คุณนวรัตน์ อ่อนศรี	20	คุณใกล้รุ่ง ดีมั่น	100
คุณปวีณา แซ่จึง	40	คุณสมพร รู้รักษา	20
คุณน้ำอ้อย ดวงใจดีและครอบครัว			100
คุณสุนันทร์ กรองขำและครอบครัว			100
คุณจารยา พันธ์สุวรรณ	100	คุณพาฝัน ดีมั่น	40
คุณทองม้วน เขียนทอง	100	คุณสุพรรณ ศีรคำ	100
คุณกิตติศักดิ์,คุณณัฐวุฒิ เขียวสุวรรณ,คุณดวงดาว พรมโคตร			60
คุณสุพรรณ ศีรคำ	100	คุณธาวิน สันทะวงศ์	60
คุณสำราญ ใบบัว	60	คุณกรกช ทองอำภา	60
คุณกำไร,คุณมนูญ,คุณธีระพันธุ์,คุณภูริณัฐ ยุกตเวทย์			100
คุณดวงกลม ศรีสุทธิพันธ์และครอบครัว คุณณัฐวุฒิ และ ด.ช.ณัฐพล แสงทอง			100
คุณบุญยานุช เภตรา	60	คุณพรพิมล กลำพากร	80
คุณพูนสุขและคุณพิษณุ คลังสมบัติ			60
คุณสุภารัตน์ คำหวาน	60		

บริจาคผ่านคุณณฤดี นวลรอด

คุณณฤดี นวลรอด	100	คุณสุพิศาล สุธรรมชัย	100
คุณสรยุทธ์-คุณจำเนียร-คุณอภิสิทธิ์ ศรีเลอจันทร์			40
คุณไข่ ถิ่นหนองจิก			100
คุณสุภาพร จริตงาม และครอบครัว			100
คุณพรเพชร เพชรวารินทร์ - ดช.ธัญเทพ นวลรอด			20
คุณรัตศยา - ดช.สิรวัชญ์ เจริญผล			50
คุณจันทร์จิรา ลิ้มโป และครอบครัว			20
คุณพรทิพา ราชพิบูลย์ และครอบครัว			100
คุณสมหวัง ถิ่นหนองจิก และครอบครัว			100
คุณวิชัย ช่างคิด และครอบครัว			100

คุณสุนทร-คุณวิลาววรรณ ช่างคิด			100
คุณสนิท ทองสัมฤทธิ์ และครอบครัว			100
คุณพยุงทิพย์-ดช.ทัชฎ์พิชากร พละโสม			100
คุณสวนีย์ สะอาดใจ	60	คุณสุรัสสา สอนประสม	100
คุณวัชระ - คุณวรรณา ศิริ			80
คุณวิไลภรณ์ - คุณภัทรพงศ์ มาเพ็ง			60
คุณสถิตย์-คุณอรพรรณ-คุณวรัญญา-คุณนนทกร สถิตย์ภูมิ			100
คุณกานตรัตน์ ศิริ	20	คุณเจษฎาพงศ์ พรหมเมือง	20
คุณอภิสรา ปฐมนุพงศ์	200	คุณจิรา บัวทิพย์	100
คุณเบญจวรรณ อนุรักษ์ และครอบครัว			100
ด.ต.สุริยะ - นางนพมาศ สุริยานนท์ และครอบครัว			200
คุณดวงพร สุรพิพิธ และครอบครัว			200
คุณพัชรี อิสโร และครอบครัว			100
คุณฤทธิศักดิ์ ศรีเชื้อ	20	คุณอรอนงค์ อำลอย	100
คุณโชติพันธ์-คุณสุภรศรี มากศิริ			150
คุณกิตติพัทธ์-คุณพิศลาวัลย์ - ด.ช.ปุณณ์พัฒน์ หนูรุ่ง			150

บริจาคผ่านคุณดารารัตน์ สุพรรณบรรจง

นางละออง ไชยชนะ	30	สุภาภรณ์ เงินดี	20
นายมลฑล ไชยชนะ	20	มลธิรา อินถา	20
คุณแม่ผิน ท้าวราช	30	ณัฐพล ใจปาละ	20
สายสุดา เรียงผา	30	สมจัด ไชยบุตร	20
นฤมล กองอินตา	20	นันท์มนัส ทิพันธ์	30
ดลฤทัย กรรณศร	20	อมรรัตน์ ทินสม	30
ชวนพิศ ขันธะขาละ	20	อุไรวรรณ บุญยวง	30
จันทร์เพ็ญ สมพงษ์	20	ดญพิมพ์อัปสร ญานะคำ	30
คนธรส วรารักษ์สิทธิ์	90	กาญจนา เสนาวรชิ	30

กรุณา ยอดโสร	20	กรรณิการ์ คำป้อ	30
กมลวรรณ กำทอง	30	อมรรัตน์ จันทร์สา	60
อรวรรณ แสนข่วง	30	พินิจ นงลักษณ์ มีแสน	60
ดชณพิชญ์ ทิพยาวงค์	60	สุนารี พันธุกร	30
นส วรรณนิสา เมทาดุก	30	วรรษมน ไชยชนะ	30
นาง มนต์นภา สันโรงพิน	20	พิมพา ยาสตรี	30
อรษา เตชะเตย	30	วิจิตตา โสทัน	60
แอนนา เจิมเฉลิม	30	วรรณศิริ ดินุ	60
นางกรรนก ฟองเขียว	30	พิกุลพร ปัญทา	60
มธุรจ สศตุ้ย	60	รัตติกาล คุณหลวง	30
นิภารัตน์ ปุ๊ดจีนะ	30	วีรยุทร วงค์หน่อ	30
แม่ยอด ไชยเขียว	30	สุภาวดี อินสุ	30
นงนุช ไชยเขียว	30	นภัสวรรณ์ ดิถีวิลาศ	10
สุดา - ธนวัฒน์ จอมแปงทา	60	ชัชฎาภรณ์ สีขาว;	20
ณัฐกานต์ บุญฑะกุล	20	กลอยใจ เขื่อนควบ	20
กรรณิการ์ ใจเที่ยง	20	ทิพวรรณ์ คำขาว	20
จิราพร สุขใจ	60	สุวิมล เดชดาราพรเจริญ	10
คุณนฤมล จำปาเงิน	100	มาลัย สีไม้	10
คุณสุภาพ ไชยยงค์	20	เนาวรัตน์ เมืองเปี้ย	20
คุณปวีณา พรหมนวล	20	คุณจรัญ ใจมอย	80
คุณสังวาลย์ ใจมอย	50	วีระพล มณีวรรณ	10
คุณยุพิน ติมาน	30	วรรณา พิทาทอง	20
เจนจิรา - จุฑามาศ - ด.ช.กฤษฎา จงแพทย์			50
คุณจันทิรา ไชยวงค์	20	คุณไพศรี ประมนต์	20
คุณพ่อทอน แม่คำมาย จงแพทย์			50
คุณนงลักษณ์ สวยสม + คุณพุทธชง บัวงาม พร้อมครอบครัว			30
คุณชัด มูลควร	20	คุณมนต์ทยา ส่งเสริม	30

คุณวราภรณ์ เปลี่ยนสินแปลง			20
คุณกัญญาพัชร วังทอง พร้อมครอบครัว			30
คุณอัจฉรา แสงอ่อน + พิสมัย สุโคทร์			30
คุณอรวัลย์ หม้อคำมูล	20	คุณวราภรณ์ คำกองอาจ	20
คุณจินตนา จีบกล่ำ	40	คุณอนงค์ ศรประสิทธ์	30
คุณอำไฟ กลิ่นอบ พร้อมครอบครัว			20
คุณประสงค์ ดีเหมื่อน	30	คุณสมจิตรา เรือทะมิน	50
คุณพวงเพชร มณีฉาย	50	คุณอารีย์ อินทร์ละม่อม	50
คุณอรพิน แสงบุญศรี + แม่ประคอง แสงบุญศรี			50
คุณพรณภัทร สุธรรมแจ่ม	90	คุณสมัย ไชยวงค์	30
คุณมยุรา คฒแก้ว	60	คุณนุจรีย์ คุณศรี	20
คุณอรุณรัตน์ บุญเรือง	60	คุณศศิธร อินนันชัย	20
คุณบุญเรือง เลิศวิลัย พร้อมครอบครัว			100
คุณประภาพร ศรีประดู่ พร้อมครอบครัว			30
คุณธนภรณ์ ใจเกี๋ยง + คุณปวีณา บุญลือ			30
คุณสายสุดา พรมเสพสัก	20	คุณณัฐทิตา ธิยอด	30
คุณศิริรัตน์ ทนันชัย	20	คุณรุ่งทิวาพร วงค์กาชัย	20
คุณวิจิตรา เตปิน	30	คุณมัฑณานันต์ พันธุ์สมบัติ	50
คุณสุภาพร หุนอินทร์	30	คุณภัสรา อิ่นคำ	40
คุณส่ายรุ้ง ม่วงเล็ก	40	คุณนฤมล คำไวย์	40
คุณมะลินี วงค์ษาเสน	40	คุณดวงรัก วิงวอน	40
คุณวิมลมาส จิตบุญ	40	คุณโด่งดัง มูลใจ	10
คุณพงษ์พิพัฒน์ ธนะไชย			20
คุณแสงจันทร์ สุวี + ด.ญ พิมพิศา สุวี			30
คุณจันทร์แรม แสนอุ่นเมือง			30
คุณมาโนช + คุณมัลลิกา เมืองพรม			30

คุณธวัชชัย ด.ญ.ชนม์ณกานต์ ศรีชัยมัธยมผล คุณณัฏฐากุญช์ พัฒนพันธ์ชัย 100

คุณนพรัตน์ เป้าอารีย์	100	คุณภัคจิรา บุญเลิศ	60
คุณพิชญาณี สุทธิเจษฎาโรจน์			60
คุณสุชาดา พลอยศิลา	60	คุณกนกนวล อัครัชธรรม	60
คุณวิลาวัณย์ ศรีชุ่มและครอบครัว			60

คุณพินพง ,คุณปิยะกุล ,ด.ช.ปัณณวัฒน์ และ ด.ญ.อินทุอร อัญชลิสังกาศ 50

คุณศักดิ์ชัย ,ด.ช.กฤษดา ขุนจิต และคุณวาสนา มานะกุล 25

คุณพจนี บุตรดา และครอบครัว 25

บริจาคผ่านคุณสัญญา เนื่องจำนงค์

ด.ญอัมพลิกา เรียงแก้ว	69	คุณสุรางค์,ไพรัช เสมอใจ	99
คุณวงเดือน ประพันธ์	20	คุณฉันทนา หวังประเสริฐ	100
คุณวีระยา คนบุญ	100	ด.ญวรรธิชา หวังประเสริฐ	50
คุณสด-สวงค์ หวังประเสริฐ	50	คุณสำรวย หนันอ้าย	40
คุณอัมพร ทิพย์สีหา	39	คุณสุภาพร แก้วสาธร	30
คุณจันทร์ธิมา นักจะเข้	20	คุณรัชนก ศรีหามาตย์	20
คุณเพ็ญพิมล หงษ์พันธ์	40	คุณจุฑามาศ เนียมมั่นคง	40
คุณอำภา อาทิตย์อุทัย	20	คุณเยี่ยม บัวคลี่	50
คุณจิราภรณ์ ขวดแก้ว และครอบครัว			20
คุณนิตยา ไชยสีหา	20	คุณรสสุคนธ์ ยานะแก้ว	29
คุณณัฐพงค์ ดอนพยุง	15	คุณณัฐชยา ครบแคล้ว	20
คุณเบญจมาภรณ์ ท่าชัย และครอบครัว			20
ด.ญ ธนพร ธรรมรัตน	40	คุณนภา สินชัย	20
คุณสุริยา ,คุณสุริยันต์ ทองปัญญา			50

คุณนุชรินทร์ คุณครรชิต,คุณพรศักดิ์,คุณนิภาพร,คุณวรรนัท แสงฟุ้ง 100

คุณดวงใจ สุรินทะ	9	คุณอรัญญา คนอุตส่าห์	89
คุณชลิญา ทรงพระ	59	คุณพิศมัย สัตยาคุณ	50
คุณทองใส สัตยาคุณ	20	คุณจริยา สัตยาคุณ	50
คุณไพบูลย์-วิยดา สัตยาคุณ			50
คุณสัญญา เนื่องจำนงค์	150	คุณทองไพ สำแดงภัย	50
ดช.ภูวรินทร์ อินทร์งาม	20	คุณอนงค์ สวัสดี	60
คุณสนธยา หวานตา	29	ด.ชธนกร กัณหา	10
คุณนุ่ม โก๊ะรัมย์	49	คุณอุทัย โก๊ะรัมย์	49
คุณกัญญา โก๊ะรัมย์	49	คุณโชคชัย เขียวบุญเรือง	50
คุณหัสดี ชาคำ	40	คุณสิรินทิพย์ เครือวงษ์	100

คุณศุภรัตน์ ปานเด และด.ช.ชวนากร ปานเด	100
คุณอนิรุทธิ์ ชุ่มธาราธร และคุณประชา พึ่งทองคำ	200
คุณชาลิสา ม่วงประสิทธิ์,คุณน้ำ พรมเกิด	200
คุณสุรีรัตน์ วรบุตร และครอบครัววรบุตร	75
คุณภัทรฤทัย คงแก้วและครอบครัว คงแก้ว	200
คุณภัทรวุฒิ ศศิธร, คุณกรวรรณ ศศิธร, คุณชมพูนุท ศศิธร	2,000
ญาติธรรมเชียงใหม่-ลำพูน	1,040

คุณธนกร บุญแก้วอมร	300	คุณสุวรรณา บุญแก้วอมร	100
คุณวันเพ็ญ มกุลกาญจน์	50	คุณสมจิต สนศรี	50
คุณแพง นาหัวนิล	50	คุณวริศรา วรามิตร	100
คุณอาภัสรา จำปาจันทร์	40	คุณสมใจ การาม	30
คุณอรทัย ลุนอุบล	40	คุณรัศมี สระโจมทอง	20
คุณรุ่งธิวา ไชยวาส	20	คุณอุรารัตน์ ประชาชัย	20

คุณพ่อบุตร-แม่ศรีอูน,คุณอานนท์ - นางจิรัชญา,คุณสรวิชญ์ พินทิสืบ, คุณดุจดาว คำลือ	300
คุณพงษศักดิ์, คุณสุริรัตน์, คุณศราวุธ, คุณศรายุทธ และ ด.ญ. สิริรัตน์ จึงตระกูลพานิชย์	250
คุณนิภา เบญจพงศ์ 300	

บริษัทวัฒนาซิสเต็ม	500
คุณสมชาย ศิริชนะและชาวพนักงานบุญศิริการพิมพ์	2,500
รวมยอดบริจาค	**61,000**
ได้หนังสือ(เล่ม)	2,100
ราคาเล่มละ(บาท)	29.05

รายนามที่ร่วมพิมพ์หนังสือเล่มนี้ทุกท่าน ขออุทิศส่วนกุศลให้แก่บรรพบุรุษ ปู่ย่า ตายาย ครูบาอาจารย์ คุณบิดา คุณมารดา ญาติสนิทมิตรสหาย และผู้มีพระคุณที่ล่วงลับไปแล้ว เจ้ากรรมนายเวรทุกภพทุกชาติ สัมภเวสี และสรรพสัตว์ทั้งหลาย ขอให้ท่านที่มีทุกข์จงพ้นจากทุกข์ ท่านที่มีสุขจงมีความสุขยิ่งๆ ขึ้นไป

รายชื่อหนังสือที่เคยพิมพ์แจกฟรีแล้ว ดังนี้



ท่องแดนสุขาวดี
และแดนพุทธาลัย



นิพพาน
ไปได้จริงหรือ?



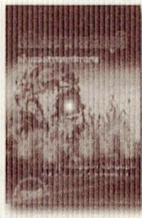
ครบเครื่อง
เรื่องอาหารเจ



ธรรมะแห่ง
ความสุข



มหาโพธิสัตว์



เสียงจากนรกภูมิ



พรุ่งนี้
ก็สายเสียแล้ว



พระสูตร
และมงคลคาถา



ข้อเตือนใจ
(คุกสวรรค์)



บำเพ็ญ
ขัดเกลาพุทธจิต



บันทึกท่องนรกภูมิ



นิทานกฎแห่งกรรม



วิธีสร้างความดี



ลูกกตัญญู



ลังกาวตารสูตร



พุทธทำนาย

ท่านสามารถมีส่วนร่วมสนับสนุนโครงการดังนี้

ท่านใดประสงค์จะร่วมสนับสนุน **โครงการหนังสือธรรมะแจกฟรี** เพื่อไว้ใช้เป็น

๑.***ค่าหนังสือ (หนังสือมีการจัดพิมพ์ทุกเดือน)***

๒.***ค่าแสตมป์ (ค่าส่งหนังสือให้ผู้สนใจ)***

http://shopping.mindcyber.com (เว็บไซต์)

โอนเงินในนาม **คุณจิราวุฒิ เวียงวงษ์งาม**

ธนาคาร	สาขา	ประเภทบัญชี	เลขที่บัญชี
กรุงเทพ	บางเขน	สะสมทรัพย์	161-5-47258-4
กรุงไทย	สามแยกเกษตร	ออมทรัพย์	039-1-97331-2
กรุงศรี	บางเขน	ออมทรัพย์	047-1-72695-2
กสิกรไทย	บางเขน	ออมทรัพย์	070-2-76994-9
ไทยพาณิชย์	บางเขน	ออมทรัพย์	041-2-66297-7

หรือธนาณัติสั่งจ่าย **ปณ.เสนานิคม**

ในนาม**คุณจิราวุฒิ เวียงวงษ์งาม**

126/2619 หมู่ 5 ถ.ติวานนท์ ปากเกร็ด นนทบุรี 11120

mindcyber@gmail.com แฟกซ์ 02-964-1136

ติดต่อเรื่องหนังสือ 085-902-3911 คุณจิราวุฒิ

พรุ่งนี้สายเสียแล้ว

หนี้กรรมนั้นไม่เคยพลาดจากการทวงถาม

ท่านจอมเทพวินัยธร (พระองค์กวนอู)

"อย่าคิดว่า คนอ่อนวัย ไร้เวรกรรม

ชาติก่อนทำ เกี่ยวกรรมใด ใครรู้หรือ

เราจอมเทพฯ ยิ่งฤทธิ์แรง ยากรับมือ

ปราบมารดื้อ ไม่อาจปราบ เจ้าหนี้กรรม"